

Kıbrıs'ta

Aylık Siyasi Gazete

Mart - Nisan 2001, Yıl 5 Sayı: 61-62

G Sosyalist GERÇEK K

Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil)
İngiltere: 1 stg.

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000 TL

KRİZE TEK ÇARE:

BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU'NUN OLUŞTURACAĞI

HALK İKTİDARI

EKONOMİK KRİZ VE CTP'NİN ÖNERİLERİ

Kuzey Kıbrıs'ta toplumsal yaşantının eskisi gibi süremeyeceği geçen yılın Cumhurbaşkanlığı seçimleri döneminde açıkça ortaya çıkmıştı. KSG, daha 1 Mayıs 2000 yürüyüşü sırasında bu olguya dikkat çekmişti.

Bu olgu kendini ilk olarak siyasette gösterdi. O dönemler seçilmiş, bugünleret seçilmemiş Cumhurbaşkanı olan Denktaş ve hükümet partileri Türkiye ile birlikte Kuzey Kıbrıs'ın bağımsız bir devlet olduğunu ve bu devletin demokratik yöntemlerle yönetildiğini ilan ediyorlardı. Seçimleri de bunun ispatı olarak gösteriyorlardı.

Seçimlerin tam bir palavradan ibarat olduğuna işaret eden solcu kesimler, bu olgudan hareket ederek seçimlere katılmama taktiklerini ileri sürüyorlardı. KSG taktikleri

ise biraz değişiktir. Demokrasi bugünün dünyasındaki, bugünün burjuvazisinin kabullenebileceği bir yönetim tarzı değildir. Bu nedenle kitleler ve onların temsilcileri olan siyasi partiler bizzat burjuvazinin demokrasi peşesini ciddiye alıp o demokratik imkanları kullanma yönünde becerilerini sergilerlerse, burjuvazi o çok lafını ettiği demokrasiden acele tarafından çark edecektir. Bu genel tesbitin yanında Kuzey Kıbrıs'ta demokratik hakların kullanılmasında oldukça becerikli bir sol ve sendikal kesim ve geniş kitleler vardır. O halde Kuzey Kıbrıs burjuvazisinin ilan ettiği demokratik yönetim lafını kullanılmı ve bu demokratik imkanlar üzerinden en geniş kitlelere gerçekler anlatılmalıdır. Üç beş bilge adamın gerçekleri bilmesiyle ne dünya kurtulur nede Kuzey Kıbrıs. Hem dünyayı hemde Kuzey Kıbrıs'ı burjuvazinin yıkımından kurtarmak için burjuvaziyi devirmenin şart olduğunu anlamış, ülkeyi kendilerinin

yönetmesi gerektiğini kavramış ve bu amaca ulaşmak için her türlü zorluğu göze almış kitleler ve onların iktidar örgütleri gereklidir. İşte Cumhurbaşkanlığı seçimleri döneminde seçimlere katılmak taktikleriyle geniş kitlelere gerçekler anlatıldı. Ve demokrasi lafını ağzına sakız etmiş olan seçilmemiş Cumhurbaşkanı Denktaşın öncülüğünde bu demokrasinin bazıları tarafından kullanıldığı, kendi görüşlerini, Denktaşın görüşlerine ters olan kendi görüşlerini herkese duyurmak için demokrasiyi kullandıkları, buna müsaade edilmemesi gerektiğini bas bas bağırarak bir burjuva kesim oluştu. Demokratik haklara saldırının başlayacağı açıktı. KSG bu konudaki uyarısını yaptı. Saldırının gelmekte olduğunu, bu saldırıya karşı direnişin örgütlenmesi gerektiğini bildirdi.

Bu saldırılar ilk olarak Avrupa gazetesine, bu gazetenin yazarları yoldaşlara karşı bir saldırı olarak kendini gösterdi.

sayfa 2

CTP'NİN "SOSYAL KONSEY" ÖNERİSİNİN YENİ ADI;

"KRİZ YÖNETİMİ"

CTP, 2 Ağustos 2000 tarihinde "KAOS NİYE? ÇÖZÜM NE?" başlığıyla bir program yayınladı. Bu program 18 Temmuz 2000 yığımsal çıkışının ardından gelişmekte ve genişlemekte olan, BMB Komitesinin mevcudiyeti ve o günlerdeki kriz şartlarında ileri sürülmüştü bu CTP programı. Biz, bir yandan tüm BMB Komitesinin ele alıp sonuçlandırması için ortak bir platform önerimizi BMB Komitesine ve vatandaşlara sunarken, diğer yandan da CTP'li yoldaşların bu programını ele almış ve CTP'li yoldaşları bu programın zararlı içeriği konusunda uyarıydık.

Bu eleştirinin giriş ve sonuç bölümlerini tekrar okumakta fayda var.

"GİRİŞ YERİNE

Siyasette kendine solcuyum vb. diyen kişi ve örgütlerin birinci görevi doğruları kitlelere ulaştırmaktır. Burjuvazi her gün, her saat ve her dakika sokaktaki vatandaşa yanlış bilgi veriyor. Yalan söylüyor. Burjuvazi siyasi iktidarını kitlelerin bilinçsizliğine dayandırmıştır. Kendi çıkarlarının nerede olduğunu kavramış bir kitleyi burjuvazi yönetemez. İyi ama bu kitleye, sosaktaki vatandaşa, fabrikadaki işçiye, dükkandaki esnaf-zanaatkara, tarladaki köylüye, ve yurtsever entellektüellere doğru görüşleri kim ulaştıracak? Kendine solcuyum diyenler yapacak bu işi. Azıcık imkanlarıyla, dar imkanlarıyla ama sebatla, yılmadan ve durmadan. Onlar yapacak.

Şimdi bir de onların kitlelere yalan bilgi verdiğini düşününüz. O zaman kitlelerin bilinçlenmesi ve kendini koruyabilmesi ve giderek iktidar olabilemesi imkansızlaşır. Böylesi bir gelişmeye, kendine solcu deyip de itiraz etmeyen kişi kendi kendini bitirmektedir. O biter ve gider gideceği yere, burjuvazinin kucağına.

İşçilerin düşmanları saflarına,

Doğruların söylenmesinde ısrar etmek demek, olguların tesbitinde ısrar etmek sadece gericiliğin, emperyalizmin, burjuvazinin teşhirinden ibaret değildir. Bu yapılmalıdır ve yapılmazsa ileriye gitmek imkansızdır. Ama bir diğer olgu da siyasette hiçbir gelişmeye kapıyı kapamamaktır. Gericiler arasındaki çatlakları kullanmak, hatta bu çatlakları üretmek. Yani gericiiler arasında ve gericilerle birlikte çalışmak da siyasi bir gerekliliktir. O da bir olgudur. O da kitlelere anlatılmalı ve gericiiler arasında ve onlarla da çalışma yürütülmelidir.

KSG'nin hiçbir siyasi çalışma türüne "tu kaka" demediğini herkes iyi bilir. Bazıları bizim doğruları ısrarla ortaya koymamız nedeniyle bizim solcu maceracı mücadele yöntemlerine kaymamızı bekleyip duruyor. Bunu bir türlü göremediklerinde de, deyim yerindeyse, deliriyorlar. İyi ama delirmek yerine bizimle birlikte hareket etmek daha akla yatkin değildir? Biz geri adım atmasını biliriz. Biz her kesle, en sağcı işçilerle çalışmasını biliriz. Dahası biz burjuvazi ile çalışmasını da biliriz. Biz kendimizden emin adamlarız. Biz her şart altında doğruları ortaya koymaktan hiçbir zaman vaz geçemediğimiz için her kesle, her şart altında şartların gerektirdiği çalışma tarzını kullanabiliriz.

Ama bu çalışma yöntemi doğruların ısrarlı bir tekrarlanmasıyla birleşmez ise, bu çalışma tarzı adamı burjuvazinin kucağına oturtur. Sağcı burjuvalar haline döndürür.

CTP li yoldaşlar aşağıdaki satırları okurken bu laflarımızı unutmasınlar."

Ve sonuç kısmı. CTP programından bir alıntıyla

başlıyor;

"BU MEMLEKET BİZİM.
BİZ YÖNETECEĞİZ.

"Bu Memleket Bizim! Biz Yöneteceğiz", tüm sorunların çözümünün odak noktası olarak halkın sloganı olmuştur. Artık kimse bunu görmezlikten gelemez.

.....
Çözüm, siyasetin alanının genişletilmesinde, katılımın artmasında, demokratikleşmede, barışta ve kendi kendini yönetmenin bütün unsurları ile hayata geçirilmesindedir.

CUMHURİYETÇİ TÜRK PARTİSİ
2 Ağustos 2000"

Gayet rahatlıkla görüleceği gibi tüm bu reform önerileri sadece KKTC'nin kendi içindeki burjuva şartlar sürerken değil, aynı zamanda KKTC ile Türkiye arasındaki burjuva ve eşit olmayan ilişkiler de sürerken ve süreceken elde edilmek istenen reform önerileridir.

Bizim buna birinci cevabımız; her şey yerinde ve zamanında bir anlam taşır lafıdır.

BMB kampanyasının gelişmekte ve genişlemekte olduğu şartlarda mevcut burjuva düzeni, Türkiye ve Dünya ile var olan mevcut burjuva bağımlılık ilişkilerini, bu ilişkileri koruyarak reforme etme çabasının ön plana çıkarılması tamamıyla yanlış bir tavır olacaktır. Hareketi devrimci kanallara değil, reformcu kanallara itecektir ve böylece tüm kampanyanın potansiyelini çar çur edecektir. Bu politika siyasete katılması istendiği hissi verilen Kuzey Kıbrıs'taki Kıbrıslı Türk ve göçmen kitlelerin siyasete katılımını burjuva

sayfa 18

**KRİZE TEK ÇARE:
BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU'NUN TEMSİL ETTİĞİ**

HALK İKTİDARIDIR

Bu saldırıya karşı örgütlenen direniş bizim Kuzey Kıbrıs'ta demokratik haklarını korumak ve kullanmak konusunda becerikli ve yetenekli geniş bir sol parti-sindikacı ve kitleler olduğu tespitimizi doğruladı. Demokratik haklara karşı saldırının sonuçları Denktaş'ın umduğunun tersi oldu. Kuzey Kıbrıs tarihinde bir ilk, ve kitlelere güvenini yitirmiş solcuların suratına bir şamar olarak 18 Temmuz 2000 sanlı nümayişi örgütlendi. Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz sloganı Kuzey Kıbrıs'ta hemen hemen herkesin ortak sloganı oldu. CTP, YBH ve tüm sendika önderi yoldaşlar demokrasiye el uzatmamaktaki kararlılıklarını ve bu konudaki beceriklerini, kitlelerde onlar bu konuda kararlı oldukları oranda onları, önderlerini yalnız bırakmayacaklarını ispatladılar.

Avrupa gazetesine karşı saldırı üzerinden demokrasiyi tırpalamayı amaçlayan Denktaş ve çevresi, amaçladığını elde edeceğine, demokrasiye ve aynı zamanda Bu memleketi Bizim yapmak için Bu memleketi Yönetmeye kararlı bir Kuzey Kıbrıs toplumuyla karşı karşıya kaldı. Siyaset böyledir. Ektiğini biçersin. Umduğunu değil, bulduğunu yersin.

Bu yenilgi sonrası Denktaş ve çevresinin elni kolunu bağlayıp oturacağını bekleyenler yanıldıklarını Bankazedeler olaylarında anlamış olmalıydılar.

Burjuva yönetimi, kapitalist toplum modeli ekonomik krizlere gebe bir yönetimdir. Kuzey Kıbrıs'ta kapitalist sistem oldum olası aşırı bir bozukluk içindedir. Ama beterin de beteri vardır. Bugünkü dünyada hemen hemen tüm geri kalmış ülkelerde ekonomi sürekli bir bozukluk, düzensizlik gösterir. Ama bu bozukluk düzenin kanıksanmış, olağan hale gelmiştir. Bu bozuk düzenin, bozuk olarak yürümesini bile imkansız kılan krizler sürekli patlak vermektedir. İşte Kuzey Kıbrıs'ta bu tür ekonomik kriz kendisini ani ve şiddetli bir şekilde bankaların iflası ile ortaya koydu. Bankaların iflası sonrası bankalarda birikmiş üç beş kuruşlarını yitirmiş olan geniş kitleler üç beş kuruşlarını korumak için sokaklara döküldüler. Hiç umulmadık yöntemler devreye girdi. Parlamento binası alt üst edildi. Ve bizim açımızdan en önemli olay olarak, kitlelere karşı saldırmaktan çekinmeyen, kadınlarımızın, annelerimizin çat aralarına gaz bombası atmaktan çekinmeyen bir resmi ve sivil polis ekibinin oluşturulmakta olduğu gözlemlendi. Dediğimiz gibi Denktaş ve çevresi 18 Temmuz sonrası boş durmamış, demokratik hakların savunulacağını ve bankalar krizini bizden bile önce görmüş ve muhtemel olaylara karşı hazırlığa başlamıştı. Kıbrıslı Türklerden oluşan ve demokratik haklara ve kendi halkına karşı o kadar acımasız olamayan polis ekibinde düzenlemeler başlamıştı. Bugün biliyoruz ki Kuzey Kıbrıs'ta polis yetiştirme faaliyeti Türkiye'de yapılmakta ve yeni polisler Türkiye polisinin yöntemleri konusunda eğitilmektedirler. Onlar haklarını savunan kitle güdükları yerde saldırma konusunda eğitilmektedirler. Solcu-Sindikacı kesime saldırma konusunda eğitilmektedirler. Bu konuda hem Emekli Polisler Derneği hem de tüm demokratik kuruluşlar dikkatlerini polis örgütüne yöneltmeli, polis örgütünün Türkiye'deki gibi demokrasi ve insan haklarına karşı tamamıyla vurdumduymaz olan bir örgüte dönüştürülmesine göz yummamalıdır. Bu hususta parlamentoda üyeleri olan sol ve demokratik partilerin hala daha bir siyaset geliştirmemiş olmalarını, sorunu parlamentoda ele almamış olmalarını, anlamak mümkün değildir.

Bankaların iflası ve bankazedelerin eylemleri sonrası ortaya konulan 1 Ekim Barış nümayişi, 18 Temmuzla kıyasla belli ülkeyi yönetenlerin ülke halkının demokratik haklarına kullanımına karşı yeni değişiklikler gösterdi. Nümayiş öncesi, nümayişin saldırıya uğrayacağı lafları ayyuka çıkı. Polis Türkiye'de yapılan bir rezilliği, yani nümayişe katılan tüm bireyleri tek tek arama rezilliğini devreye sokmak istedi. Tüm bunlar nümayişin düzenleyicisi olarak 18 Temmuz sonrası oluşan ve 41 örgütün ortaklığına dönüşen Bu Memleket Bizim Platformunu oluşturan tüm parti, sendika ve demokratik örgütlerin önderlerinin tutarlı tutumları sayesinde boşa çıkarıldı. 1 Ekim 2000 Kuzey Kıbrıs'ta Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz sloganını on binlerin bir

kere daha bir ağızdan haykırdıkları bir slogan olduğu muazzam bir nümayişle kutlandı.

Bankaların iflası sonrası Kuzey Kıbrısın yöneticisi burjuvazinin kendi krizini, bu krizin yükünü vatandaşların sırtına yükleyerek aşma çabalarının bir ürünü olan hükümet paketi devreye girdi. KSG bu yöndeki çabalara haklı olarak Ankara İMF'si pakedi olarak karşı çıktı. Bu Memleket Bizim Platformunu bu pakete karşı mücadelede çağırdı. Ekonomik ve siyasi krizden vatandaşların büyük çoğunluğunun çıkarına uygun bir yöntemle kurtuluş için, BMB Platformunun iktidarına dayanan kendi alternatifini, KSG'nin Birleşik Cephe Hükümeti programına dayanan alternatifini BMB Platformuna ve tüm vatandaşlara sundu. Zamlar üst üste gelmekteyken, zamlara karşı mücadelenin başlatılması gerektiğini belirtti. BMB Platformu bu yönde bir eylemlilik yükseltmedi. Fakat tüm gecikmelere ve zaafı rağmen BMB Platformu, BMB Komitesi, tüm emekçilerin hemen hemen yüzde yüzünün katıldığı bir genel grevi örgütlenme beceri ve yeteneğini ortaya koydu. Bu beceri aynı zamanda BMB Komitesinin tüm emekçi kesimin tek gerçek temsilcisi olduğu KSG tespitini yeni bir ispatıydı. Paketten kötü bir şekilde etkilenen çiftçilerin kendi başlarına yürüttükleri kahramanca eylemler değil, bankazedelerin kendi başlarına yürüttükleri kahramanca eylemler değil, BMB Komitesinin tüm emekçilerin önüne düşerek kötü ünlü "Amkara'nın İMF Paketi"ni reddeden, o paketin sonuçlarının emekçiler tarafından kabul edilmiyeceğini ilan eden genel grev ekonomik ve siyasi krizden çıkışın yolunu gösterdi. Bu krizi aşma yeteneğine ancak ve ancak emekçi kesimlerin sahip olduğunu ve BMB Komitesinin onların tek gerçek temsilcisi olduğunu bir kere daha ispatladı. Dolayısıyla da KSG'nin vatandaşların büyük bir çoğunluğunun çıkarlarına uygun olan ekonomik tedbirleri almak için siyasi otoriteye sahip bir BMB Komitesi iktidarının tek kurtuluş yolu olduğu tespitini de bir kere daha doğruladı genel grev.

KSG, gerek genel grev sırasında, gerekse genel grev sonrası ısrarla şu görüşleri tekrarladı; bu kriz mevcut hükümetten, mevcut burjuva iktidarından paketin iyileştirilmesi yönünde taleplerle, bu hükümet bu yönde tavizlerde bulunsa bile halkımızın zararına olmayan bir şekilde çözülemez. Krizden halkımız için en uygun çıkış yöntemi BMB Komitesi iktidarı kurmak sayesinde mümkün olabilir, BMB Komitesi iktidarının burjuvazinin zararına, halkımızın yararına tedbirler ahması sayesinde mümkün olabilir. Bu işin başka yolu kalmamıştır.

KSG, BMB Komitesine ortak bir program etrafında, BMB Komitesi üyesi örgütlerin kitleleri önünde kendi cumhurbaşkanlığı ve parlamento adaylarını seçerek, erken cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerini zorlayıp seçimler üzerinden iktidara gelmesi planını sunmuştur. BMB Komitesi iktidarının uygulanması gereken program önerisini de yoldaşlara sunmuştur. Tüm bunları tüm vatandaşlara da sunmuştur.

Gel gelelim BMB Komitesi bizim önerilerimizi dikkate almadığı gibi, KTÖS'ü de BMB sloganını kendi başına savunma konumunda bırakmıştır. KTÖS yönetimi o meşhur ilan üzerinden bize o çok demokrat olduğunu iddia eden Denktaş ve çevresinin demokratik haklarını kullanmakta ısrarlı ve becerikli olan demokratik parti, sendika ve örgütlere, bilhassa da bu örgütlerin yöneticilerine karşı Türkiye'nin Amerikadan ithal ettiği, kendilerinin de Türkiye'den ithal etmek istedikleri yöntemler için hazırlık içinde olduğunu gösterdi. 12 önder yoldaşın hayatları tehdit edilmiştir. Bundan çıkacak bir siyasi sonuç, demokrasi karşısında, demokratik haklarını kullanmakta becerikli örgütlü kitleler karşısında burjuvazinin demokrasiyi çöpe atmak, ölüm tugayları hazırlayıp onları devreye sokmak metodları için Kuzey Kıbrıs'ta tüm hazırlıkların tamamlanmış olduğudur. 41 örgütün 18 Temmuz 2000'den beri her gün tekrarladığı bu sloganın KTÖS tarafından tekrarlanmasına karşı devreye sokulan ölüm tehditlerinin başka hiçbir anlamı yoktur. Türklükte, Türklerin hayatını Rumlardan koruma lafzında kendilerine toz kondurtmayanlar, Türklerin en iyi, en dürüst, vatandaşların büyük çoğunluğunca desteklenen en

becerikli, en demokratik unsurlarını öldürme planları yapmaktadırlar. Bu rezilliği yapmışlardır. Bu insan hakları düşmanı yöntemlerin Kuzey Kıbrıs'ta kullanılıp kullanılmıyacağına karar verecek olanlar Denktaş, DP ve çevresi, Hükümet partileri olarak UBP, TKP, Sömürge valisi konumundaki Başkonsolos ve Barış Güçleri ile KKTC ordusunu yöneten Türkiyeli generaller olacaktır. Bu da onların bilecekleri bir iştir. BMB Komitesi ve üyesi 41 örgütün siyasi yöntem konusundaki tavrı açıktır: Demokrasi ve açıklık!

KSG'nin bu krizi halk yararına aşmanın tek yolu olarak ileri sürdüğü BMB Komitesi iktidarı sorunu BMB Komitesi tarafından ele alınmazken son kriz patlak vermiştir. Ve bu da malesef KSG önerilerinin ne kadar doğru ve haklı olduğunu bir kere daha ispatlamıştır.

Fakat bu son kriz, daha önceki krizi a"mak için KSG önerilerini ele almak zahmetine katlanmayan BMB Komitesi üyesi, ve şu anki şartlarda en güçlü pozisyonlarda olan CTP ve bazı sendikaların önderliklerini hızlı bir şekilde yeni öneriler icad etmeye itmiştir. BMB Komitesi üyesi olan CTP, BMB Komitesine danışmak zahmetine katlanmadan "Kriz Yönetimi" önerisiyle ortaya çıkmış ve bu bazı güçlü sendikaların temsilcisi yoldaşlar da acele tarafından bu öneriye destek veren görüşler ortaya koymuşlardır.

KTAMS Başkan Ali Seylani yoldaş şöyle diyor: "Erken seçim sürecine kadar ülkede faaliyet gösteren tüm kesimler, işçisi, memuru, öğretmeni, çiftçisi, sanayici, siyasi partileri ve hükümet aynı masa etrafında toplanarak 2001 için çözümler üretilmelidir" Bu birinci olarak ve hepimizin malumu olduğu gibi, CTP'nin "Kriz Yönetimi" önerisinin ta kendisidir. BMB Komitesi, yani İşçiler, memurlar, tüm emekliler, esnaflar, zanaatkarlar, çiftçiler, yurtsever aydınlar bir araya gelip sorunları çözemeyiz. Ya kim çözer? Denktaş ile Talat yoldaş, işçi ile işveren, Hükümetle memur vs. vs. bir araya gelip bu krizi çözer. CTP'nin önerisi bu, KTAMS'ı temsilen Ali Seylani yoldaşın önerisi de bu.

TÜRK-SEN Başkanı Önder Konuloğlu yoldaş "yöneticilerin, toplum kesimleriyle varılacak bir konsensusla gereken tedbirleri alması"ndan bahsediyor. KTOEÖS Başkanı Ahmet Barçın yoldaş da şöyle diyor; "Tüm sivil örgütler ve halkın temsilcileri biraraya gelmeli ve çözüm çalışmalarına başlamalıdır... Sorumluluğu hep beraber paylaşamazsak sonumuz hüsrana olacaktır ve son pişmalık fayda etmeyecektir" Aynı önerinin tekrarıdır bu. Sorunlar "hep birlikte" halledilecekmiş. İyi ama, hem Ali Seylani yoldaş, hem de Önder Konuloğlu ve Ahmet Barçın yoldaşlar, tıpkı CTP gibi 18 Temmuz günlerinden bu günlere BMB Komitesi üyesiydiler. Halkın temsilcileri nerede idi bu müddet boyunca? BMB Komitesinde, başka bir yerde değil. Tüm bu dönem boyunca ve defalarca yapılan önerilere rağmen ülke sorunlarına BMB Komitesinin alternatif ortak önerisinin oluşturulması, yani halkın temsilcilerinin ortak önerilerinin belirlenmesi için deyim yerindeyse kollarını kırıpratmayan bu yoldaşlar nasıl oluyor da bu kadar büyük bir hızla kriz çözümü için, BMB komitesi dışında bir yeni oluşum öneriyorlar? Önerikileri oluşum nasıl olacak da Bu Memleketi Bizim yapacak ve Bu Memleketi Bizim Yönetmemizi mümkün kılacak?

CTP ve bu yoldaşlar ve bu yoldaşlar gibi düşünen ve hareket eden diğer sendika yöneticileri istedikleri kadar BMB Komitesi iktidarına karşı alternatif oluşumlar önerinler, burjuvaziyle birlikte, mevcut hükümetle birlikte ve Denktaş'la birlikte yeni oluşumlar ortaya koysunlar. Şu basit olguyu değiştirmeye güçleri yetmez; BMB Komitesi, kitlelerin tek gerçek temsilcisidir ve eğer bu komitenin içinde onu işlevsiz kılmak, kitleleri öndersiz kılmak, dolayısıyla da krizi halkın lehine çözmenin tek alternatifini yok edip burjuvaziye, hükümete ve Denktaş'a peşkeş çekmek isteyenler varsa ve görülüyorki vardır- kendilerini bu komitenin dışında bulacaklardır. Sendikaların içindeki pozisyonlarını kaçınlamaz olarak yitirecek, BMB Komitesini destekleyen, onun iktidar olmasını isteyen kitlelerin gerçek temsilcileri bu sendikalarda yönetime geleceklerdir. 18 Temmuz günlerinden beri Bu Memleket Bizim Biz Yöneteceğiz sloganını atan sendikaların kitleleri elbetteki önderliklerini ettiği lafın arında durmayan kişiler olduğunu göreceksiniz bilgi seviyesine ve verdiği sözü tutmaması devirecek örgütlülük seviyesine ulaşacaktır. Bir gün mutlaka. Ve sadece biz değil, burjuvazinin krizleri, saldırılarını nedeniyle ezilen herkes uzun erimli hafıza sahibidir. Unutulmaz hiç bir şey. Onbinler canlarını ortaya koyup meydanlarda toplandılar, sizler BMB Biz yöneteceğiz dediniz diye. Şimdi sizden gelen BMB

devamı 3'te

ERKEN SEÇİM OLMADI AMA CTP SEÇİMİNİ YAPTI!

yoldaşlar aynı yolda, aynen CTP gibi adımlar atabileceklerini, kriz yönetimi, işçi işveren konsensüsü önerileri ile geçtim önderliklerini yitirmeyi, hiç değilse ayakta kalabileceklerini umuyorlarsa bizce yanılıyorlar. Temmuz 2000 sonrası bu ülkede işler değişmiştir. "Bu Memleket Bizim" sloganı, önderi olduğunu iddia ettiğiniz sendikaların, kitlelerinin sloganı haline gelmiştir. Sizlerin BMB Platformu için ortak bir program oluşturamaz iken işçilerle işverenler arasında ortaklık kurma çabalarınızın sizin kendi kitlelerinize verdiğiniz sözleri tutmadığınızı, sorunların çözümü için her şeyden önce Bu Memleketin Bizim olması gerektiği ve bunun için onları meydanlara çağırduğumuz, bunun için onları görevlere götürdüğünüzü, ama şimdi bundan vaz geçtiğinizi üyeleriniz kolaylıkla görecektir. Hayatın cilvesi öyle fena çarptı ki sizleri, BMB Platformu'nda birlik için çalışmak yerine burjuvaziyle birlik için çalışmaya yöneldiğiniz anlar aynı zamanda burjuvazinin kapitalist üretim sisteminin yeni ve daha derin bir krize yol açtığı günlere denk gelmiştir. Kriz ne kadar derinse, burjuvazinin işçi ve emekçi tüm kesimlere saldırıları da o kadar güçlü olmak zorundadır. Olacaktır da. Siz onlara birlik önerirken onlar temsilcisi olduğunu ilan ettiğiniz üyelerinizi ekonomik olarak ezecekler ve orada da kalmıyacaklar. Üyelerinizin ve tüm vatandaşların demokratik

HALK İKTİDARIDIR (2. sayfadan devam)

Komitesi iktidarına alternatif "Kriz Yönetimi" iktidar. Hem de kitlelerinize yapılan saldırılar, halkınıza yapılan saldırılar ikiye katlanmışken. Aferin size yoldaşlar. Nasıl olacak bu memleket bizim acaba? Anlaşıyor ki devrilmesi gereken sadece hükümet değildir. Sizlerde devrilmelisiniz. Yoksa bu Memleket asla bizim olamayacak, çünkü siz her kriz döneminde, kitlelerin her saldırıya uğradığı şartlarda kitlelerin birikmiş potansiyel ve örgütlülüğünü çöpe atıp, burjuvaziyle birlikte kriz yönetimi önermeye başlayacaksınız.

BMB Komitesi bu yeni kriz öncesinde kendi içindeki BMB Komitesi iktidarına karşı olanları yenilgiye uğratmayı beceremiyordu. Yani BMB sloganının gerçek sahipleri CTP'den tutunuz tüm sendikalarda yönetim kademelerine gelmeliydi. Bunlar yapılamasa bile, kendi içinde BMB Komitesi iktidarına karşı çıkanları, BMB komitesi iktidarına zıt olarak burjuvazi iktidarını veya burjuvaziyle birlikte iktidarı savunanları dışlamalıydı. Gel gelelim siyasette olmalıydı lafi geçersizdir. Şimdi yapılması gereken işte burjuvaziyle birlikte "Kriz Yönetimi" öneren CTP'yi BMB Komitesinden dışlamaktır. CTP ile birlikte hareket eden sendika önderlerini-sendikaları değil- dışlamaktır. Bu işin başka yolu kalmamıştır. Aynılar aynı yere her zaman gitmiştir bundan sonra da gidecektir. CTP önderliği ve takipçisi sendika yöneticisi yoldaşlar BMB Komitesi iktidarına değil de "Kriz Yönetimi" iktidarına gitmekte ısrarlı oldukları oranda, onlar oraya gideceklerdir. Onlara son bir şans sunulmalı, "Kriz Yönetimi" önerdilerini terk edip BMB Komitesi iktidarı için iş başı yapmaya çağırılmalı, uymazlarsa da BMB komitesinden dışlanmalıdır. Bu arada BMB Komitesi kendi program alternatifini kesin bir şekilde oluşturup vatandaşlara sunmalıdır. Biz daha önce yaptığımız önerinin ardındayız. Ve KTÖS Genel Sekreteri Varol Öztuğ yoldaşın Cumhurbaşkanı Denktaş ve hükümetin istifa etmesi gerektiği; erken seçimin, ancak halkın kendi kendisini yöneteceği yeni oluşumlarla birleşebildiği oranda anlamlı bir sonuç yaratacağı; bu nedenle, seçim sürecinin, bu türden yeni oluşumlar ve durumlarla bütünleştirilmesi gerektiği; Kıbrıs Türk halkının iktidar olması gerektiği şeklinde ifade ettiği görüşlerle tamamiyle uyuşmaktayız.

Krizden kurtuluşun tek yolu, bir kaç tane büyük burjuvanın ve toprak sahiplerinin mülkiyetine tüm vatandaşların ortaklaşa sahip olmasıdır, bu mülklerin sadece onların aşırı kar hırsı için değil tüm vatandaşların çıkarı için kullanılmasının sağlanmasıdır. Bunu başaracak tek güç de BMB Komitesi iktidardır.

CTP ve diğer sendika yöneticisi yoldaşlar "Kriz Yönetimi" iktidar fikrini terk edip BMB Komitesi iktidarı için iş başı yapmalıdırlar.

Yaşasın BMB Komitesi iktidarı.

KSG BMB Platformu'na aşağıdaki taktikleri önermişti. Cumhurbaşkanlığı ve parlamento için acilen erken seçime gidilmelidir. BMB Platformu bunun propagandasına ağırlık vermeli ve 41 örgütün ortak platformunu oluşturup seçimlere nasıl bir siyaset ile gideceğini belirlemelidir. Erken ve acil seçimler konusunda karar yetkisini mevcut konumlarını korumak için tüm vatandaşların kendilerine karşı olduklarını bilmelerine rağmen, daha doğrusu tüm vatandaşların kendilerine karşı olduklarını bildikleri için, mevcut seçilmemiş Cumhurbaşkanı'na ve parlamentoya bıkılmamak gereklidir. Bu nedenle erken ve acil seçim kararı alan BMB Platformu'na üye tüm örgütler hem cumhurbaşkanı adayını hem de parlamento adaylarını kitlelerin önünde, kitlelerinin istekleri doğrultusunda, onların oylamasıyla seçmelidir. Bu örgütlerin seçtikleri tüm adaylar 10 binlerin toplantı alanı haline gelmiş olan o güzelim alanda tüm kitlelere sunulmalı, ve orada yapılacak, tüm örgütlerin kitlelerinin katıldığı toplantıda, örgütlerin adayları arasından tüm örgütlerin kitlelerince, hepsinin birlikte seçtikleri bir tek cumhurbaşkanı adayı ve her bölge için parlamento adayları tespit edilmelidir. Böylece ortaya çıkacak cumhurbaşkanı ülkenin gerçek cumhurbaşkanı, böylece ortaya çıkacak parlamento da ülkenin gerçek parlamentosu olacaktır. Ve onlar derhal iş başı yapmalıdırlar. İşte o zaman seçimler kaçınılmaz hale gelecektir.

BMB Platformu'na katılan örgütlerin bazıları bizim BMB Platformu için önerdiğimiz program taslağını incelemediler. Kendileri de eli yüzü düzgün bir program taslağı önermediler. Yani ortak bir platformun, iyi veya kötü, ortak hareketin siyasi-ideolojik olmazsa olmazı olan bir program için çaba sarfetmediler. Bizim çabalarımızı da dikkate almadılar.

Ama bu arada CTP kendi programını, BMB Platformu'na sunmadığı programını ortaya koydu. CTP'nin bu programını BMB Platformu'na sunmaması gayet anlaşılırdır. BMB Platformu "Bu Memleket Bizim" sloganıyla ortaya çıktı ve on binleri meydanlara topladı, ülkenin yüzde doksanından fazlasını genel greve kattı. CTP'nin kendi programı ise tamamıyla "Bu Memleket Bizim" sloganına ters düşmekteydi. Tabii ki CTP bu programı BMB Platformu'na öneremedi. Önermedi de. Ama biz bu program hakkındaki görüşlerimizi ortaya koyduk. Gazetemizde de bastık.

CTP, BMB Platformu için, Platformun "Bu Memleket Bizim" sloganına ve tüm çalışmalarına uygun bir programı komiteye sunmadı. Ama böylesi bir programı ileriye sunmuş olan KSG'yi hedef gösterip BMB Platformu'nun ortak bir çalışma yürütemeyeceğini, ortak bir program etrafında seçimlere katılmayacağını açıkça ilan etti. CTP kendi başına BMB Platformu'nu ve onun ortaklaşa seçim planlarını dumura uğratamazdı. CTP kendi başına o kadar güçlü değildir. Gel gelelim takım tutar gibi parti tutan, kendi kitlelerini "Bu Memleket Bizim" sloganı etrafında 18 Temmuzlardan ve genel grevlerden geçirmiş olan sendika önderi yoldaşlarla birlikte CTP BMB Platformu içinde belirleyici bir güç elde etmektedir, belirleyici bir gücü temsil etmektedir. İşte sendikaların önderi ve CTP taraftarı yoldaşlar CTP'nin KSG'yi BMB Platformu ortak bir cephe olarak oluşmasını önlemek için kullanmasına göz yumdular ve CTP'nin BMB Platformu'nun tüm çalışmalarına ters düşen çizgisinin peşine takıldılar. Bu çizgi bu günlerde kendini gayet açık bir şekilde formüle etmiştir. Bu çizgi şu kötü ünlü "Kriz Yönetimi" çizgisidir.

BMB Platformu'nun ortak bir platform etrafında, tüm sol güçlerin ortak bir örgütlenmesi olarak seçimlere ortaklık içinde gidemeyeceğini ilan eden CTP sözcüsü ve parlamento üyesi F.S. Soyer yoldaş, parlamento oturumlarında en sağcısından en solcusuna tüm güçleri birleştirip, "konsensus" sağlayıp "kriz yönetimi" oluşturmayı partisi adına önermekte sakınca görmüyor. BMB Platformu'nda edilen laflara ağızlarını açmayan sendika önderleri yoldaşlar da, Ali Seylani ve diğerleri de bu lafları tekrarlıyorlar. **İşçiler ve işverenler hep birlikte, konsensus cephesinde! Kriz Yönetiminde.**

CTP sol bir parti olarak kendi kuyusunu kazmakta ısrarlıdır. Bizim yoldaşlara tüm önerilerimiz ve uyarılarımız hiçbir işe yaramamaktadır. CTP bu yolda, sağa çark etmiş yolunda gidebilir ve ilerleyebilir de, ama sendika önderi

haklarına daha da gaddarca saldıracaklar. Sizin onlarla birlik önerisi üzerinden yaratacağınız tüm şartlar işte bu saldırıların başarı kazanması için zemin oluşturmaktan başka bir işlele sahip olmayacak. Üyeleriniz ekonomik ve siyasi olarak kayıp üstüne kayıp yaşayacak ve sizler bu kayıpların karşısına BMB Platformu olarak, hep birlikte dikilen önderler olarak değil, bu birlikteliği yokedip üyelerine saldıranlarla birliktelik arayan ve onlarla birliktelik kuran kişiler olarak bilineceksiniz.

Ya bu yoldan dönersiniz, BMB Platformu'na geri dönersiniz ve ortak mücadelenin ortakça verilebilmesi için iş başı yaparsınız, yahut ta yenilginin temel taşları, işverenlerin işbirlikçileri olarak bilinmeyi üstlenmek zorundasınız.

Yazımızın başında da dedik; BMB Platformu olarak seçimler örgütlenmiyor ama CTP ve bugünün tarihi anlarında, tarihi olarak belirleyici pozisyonlarda olan sendika yöneticisi arkadaşlar seçimlerini BMB Platformu yönünde değil, işverenlerle, Bu Memleketin Bizim olmasını önleyenlerle işbirliğini seçmişlerdir.

18 Yaşını geçmiş her vatandaşın seçim hakkı vardır. Tüm vatandaşlar, tüm parti, sendika ve demokratik örgüt ve yayın yöneticileri ve onların üye ve takipçileri seçmek zorundadırlar; Ya BMB Platformu iktidarı için çalışmak, ya da CTP nin "kriz yönetimi". Bu işin orta yolu yoktur. Sessizliğin orta yol olacağını sananlar yanıldıklarını anlıyacaklar. Kriz dönemleri karar dönemleri, seçim dönemleridir. **Ya o, ya bu!**

Tüm ülke için ise alternatifler yukarıdaki alternatifler değildir. CTP ham hayalden vaz geçsin veya geçmesin. Ülkenin önündeki alternatif şudur; ya BMB Platformu iktidarı, ya da tüm vatandaşların ekonomik ve demokratik haklar açısından yıkımına yol açan şu veya bu türüyle bir burjuva diktatörlüğü. **Ya o, ya bu.** Bu işin başka alternatifi yoktur. Palavrayla iştigal etmenin alemi de yoktur.

Ya üyelerinize ve vatandaşlara verdiğiniz sözlerin ardında duracaksınız, ya da çok kötü bir üne kavuşacaksınız.

HERŞEY

BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU İKTİDARI İÇİN!

Kan bankasında kan sıkıntısı

KSG Lefkoşa- Kuzey Kıbrıs'ın merkez hastanesi olarak çalışan Burhan Nalbantoğlu Hastanesi'ne bağlı kan bankası Kuzey Kıbrıs'ta kan sağlamaya yönelik kurulmuş fakat kan tahlili yapma dışında fazla bir çalışma yapamaz durumda... Kan Bankası'nda çalışan personelin azlığı buna bağlı olarak Sağlık Bakanlığı'nın diğer konularda da gösterdiği vitrin gösterişi dışında fazla bir eğilim göstermediği ortaya çıktı.

Ameliyata yatacak kişi önce ailesinden ve yakınlarından kan tedarik etmeye, gerekli kan bulunamazsa piyasadan kan satın almaya gitmek zorunda kalıyor. Sağlık toplum için ne kadar önemli olduğunu bilen devlet yetkilileri, parası olanlara her türlü olanağı sağlarken, bu ülkede üreten düşük gelirli işçi ve emekçilerin ihtiyaçlarına kulak tıkmıyor.

"Bayrak-Vatan-Özgürlük" sloganları ile bilinçsiz kitleleri aldatan hakim sınıf temsilcileri, ülkenin içinde olduğu yıkıma tam anlamı ile duyarız kalıyor.

Geçtiğimiz ay Gençlik ve Spor Bankası Tansel Doratlı, gösteri amacıyla Kan Bankası'na otuz kadar yağcisi ile giderek popülarite kazanmayı hedefledi. Burjuva gazeteleri ve TV'leri Tansel Doratlı'nın Kan bankasındaki ziyaretini boy boy gösterirken, kaç kişiden kan alındığını yazmadılar bile... Oysa gerçekten bu kan bağışında ne oldu? Tansel Doratlı resim çektirmek için otuz kadar yağcisiyi beraberinde getirdi. Fotoğraflar çekilir çekilmez Tansel Doratlı ayrıldı ve hemen ardından otuz yağcı da onunla beraber kan vermeden kan bankasından ayrıldılar. Otuz civarında kişinin kan vermesi yerine ancak 8 kişiden kan alınabildi.

Burjuvazinin önde gelen derneklerinden Lions Kulübü de kan bağışı kampanyası başlattıklarını basına açıklayarak kitlelerden sempati toplamaya çalıştılar. Her zaman olduğu gibi burada da Lions Kulübü göz boyama çalışması yaptı. 200'den fazla üyesi olan Lions Kulübü, üyesi olmayan sadece oniki kişiden kan alarak kampanyalarının başarılı olduğunu ilan ettiler.

Burjuva basında yayınlananlar sadece göstermelik, perde arkasında ise tüm bu safsatalara şahit olan onlarca kişi vardır.

Ne diyelim? Güneş balçıkla sıvanmaz!

JOSEF VISSARIONOVİCH (DJUGASHVİLİ) STALİN

5 Mart 1953, sabahın dördü. Büyük öğretmenimiz ve önderimiz öldü. Eserleri ölmedi ve ölmeyecek.

6 Kasım 1917 öncesinde, Ekim Devrimi öncesinde, Rusya tam bir milletler hapishanesiydi. Başka milletleri ve ülkeleri ezen bir ülke, yani emperyalist bir ülkedydi. Pek çok küçük halklar yok olmanın eşiğindedi. Milletler arası savaşlar sürekli kışkırtılıyordu. Yahudilere karşı katliamlar düzenleniyordu. Azeriler Ermenilere, Ermeniler Gürcülere kırıdılıyordu. Milletleri ezme siyasetinin kaçınılmaz sonucu olarak I. Dünya Savaşı'na katılan Rusya'yı yöneten Çarlık bu savaştan galip çıkacağına, bu savaş nedeniyle zayıfladı ve Rusya işçileri iktidarı ele geçirdi.

Böylesi bir Rusya'yı devralan Bolşevik Partisi, Rusya'daki (Sovyetler Birliği'ndeki) milletlerarası ilişkilerin düzenlenmesi görevini Stalin'e verdi. Çarlık altında hiçbir hakları olmayan uluslar, yok olmakla yüz yüze getirilmiş olan uluslar, birbirleriyle milli çatışmalara sürüklenip birbirlerini kıran uluslar, yazılı bir alfabeleri bile olmayacak düzeyde geri bırakılmıştı. Türk asıllı uluslar, tüm bunlar Stalin'in önderliğinde el ele vererek kültürel ve maddi olarak hızla kalkınan ve tüm haklarına sahip uluslar, sosyalist uluslar olarak şekillendiler. Çarlık altında milli temelde

birbirlerini katleden uluslar, tam bir enternasyonal işbirliği içinde yaşayan ve ancak ortak anavatanlarına saldırıldığında anavatanlarını savunmak için ve yine hep birlikte savaşan uluslar haline geldiler. Birbirleriyle savaşmaya son verdikleri gibi anavatanlarını korumak için Alman Faşist barbarlığına karşı el ele vererek sadece kendi vatanlarını değil, tüm Dünya insanlığını bu Faşist barbarlar sürüsünün saldırısından kurtardılar. Avrupa'nın milletlerini de bu ırkçı ve barbar Alman Faşizminin milli baskısından kurtardılar.

Stalin demek milletlerin özgürlüğü demektir. Stalin demek milletlerin kardeşliği demektir. Stalin demek milli katliamlara sonsuz bir düşmanlık demektir. Stalin demek milletler arasında savaş kışkırtıcılığının, milletlerin katledilmesinin insanlık düşmanı suç ilan edilmesi demektir.

İşte bu nedenle tüm emperyalistler, milletlerin eşitliğini istemeyenler ona düşmandır.

İşte bu nedenle tüm milletler onun dostudur.

Milletlerin kardeşliği yolu işçilerin, köylülerin, haklıların, doğruların, dürüstlerin yoludur, zafere götürür.

Stalin'in yolu zaferin yoludur.

DÜŞLERİMİ DENK YAPTIM

OMUZLARIMA BAHTIYAR AVŞAR

2001 yılına girerken, umudu denk yapıp omuzlarımı Akdeniz'in diğer kıyısında, asıltılı bir gece bıçak sırtında yürüyerek, yüreğimi salıp korku ormanlarına, düşümenin yasaklığında bir düş gördüm. Irkçılığı savunmanın erdemlilik olarak değerlendirilmediği, yaşadıkları yerlerden sürülen, göç ettirilen insanların büyük şehirlerin varoşlarında acımasızlığın çarklarında parçalanmadığı, evleri bombalanan çocukların ateşler arasında çığlık çığlığa umutlarının yanmadığı, insanların dillerinin tutsak alınmadığı, en büyük Türkiye başka büyük yok-Türkiye sizinle gurur duyuyor sloganlarıyla ağaların, beylerin, katillerin, emek düşmanlarının kurtlar sofrasında ağırlandıkça BÖYÜK TÜRKİYE'nin BÖYÜK şehirlerinde bir kaç saat yağın yağmur sularınca sele teslim edilmediği bir ülke düşlüyorum düşlerimde.

Bir ülke düşlüyorum ve düşünüyorum. Ekmeğin gramajı eksilirken fiyatının ağırlaşmasına bütçesi dayanamayan yoksul emekçilerin, belediyelerin sattığı ucuz ekmeğin kuyruklarında güne merhaba demek zorunda olmadığı, kadınların ucuz emek gücü olarak kullanılırken cinselliklerinin sermaye olarak çürümüş kokuşmuş sistem tarafından pazarlanıp vergilendirilmediği, patroniçe Manokyan'ların vergi rekortmenliği kıramadığı, ve düşümde kadınlarımızın katledilen evlatlarının acısı ile yüreklerinin yanmadığı, tutsakların ölüm hücreleri için ölüme tutsak olmadığı, otellerde aydınlar yanarken şeriat çığlıklarıyla canilerin sarhoş olmadığı ve insanı insan yapan değerlerin kolayca becerilip üstüne beton çekilmediği bir ülke düşlüyorum düşümde.

Ağustos'un 17'sinin sıcaklığı ile ölümün soğukluğunun onlarca insanın toplu gömülerinin olmadığı, enkazın altında canlar varken umarsız yetkililerin yüzüzlüğünün olamadığı bir ülke düşlüyorum.

Koşuyorum düşlerimde peşinden soluk soluğa, ulaşmak istiyorum Metin Göktepe'ye bir karış duvardan düşüp ölmesin diye. Bıraktığı yerden kalemini omuzlayan parmak uçlarının güzelliği ve parmak uçlarıyla dokunmak istiyorum özgürlüğe.

Bir ülke düşlüyorum, susurluğun gerçeğini örtmek için su başlarını haramilerin tutamadığı ve çetelerin çete reislerinin azrail olup bir ellerine anayasayı diğer ellerininin avuç içlerinde talancı katilleri saklayamadığı ve kraldan çok kralcı kesilerek düşlerimi yok eden ülkeyi kendi halkına reva gören şişman adamların olmadığı bir ülke düşlüyorum.

Kül rengi perdenin ışık lekesinde zaman, acemi bir çocuk gibi duran, işçilerin bakışlarında çığlık çığlığa bağırarak suskunluğun sesiyle uyandı düşlerim.

yaşasın tiyatro

Tiyatro Ekim'in 27 Mart Dünya Tiyatro Günü Bildirisi

21. asrın ilk Dünya Tiyatro Günü'nü, ne yazık ki genelde sanata özde tiyatroya uygulanan baskı ve sansürlerin, sahnesiz oyuncuların, oyunların ilk gösteriminde dahi dolmayan salonların, gerçek sanatın ve sanatçının değerini bilmeyen, onları sürgün eden yoz ve popülist kültür-sanat politikalarının gölgesinde kutluyoruz.

Tüm bunlara rağmen ısrarla ve inatla, 'doğru'nun, 'güzel'in, 'bilimsel olan'ın ışığında ve elbette halkla birlikte sanatımızı, tiyatromuzu ödün vermeksizin sürdürmeliyiz. Çünkü sanat insanın yansımasıdır, çünkü tiyatro insan demektir.

Mevcut sistemin, tüm üretim araçlarını denetimine aldığı ve halkı düşünmekten, üretmekten, eleştirmekten mahrum bıraktığı bu süreçte, en kıymetli üretim araçlarından birine; sanatımıza, sahnemize, tiyatromuz vasıtasıyla ürettiğimiz değerlere sahip çıkmalıyız. Elimizdeki tiyatro silahını, yaşadığımız toplumun ve yaşadığımız dünyanın toplumsal gerçeklerinden soyutlamadan, tam aksine insanlığın içinde bulunduğu durumu yansıtan biçimde kullanmalıyız. Halkımızın ve insanlığın yararına olmalı sanatımız, aydınlık, sömürüden uzak, barış

dolu günleri işaret etmeli. Dayatılan kültürel, sanatsal ve ekonomik çıkmazlara, çizilmek istenen karanlık tablolara karşı direngen durmalı, eleştirmeli ve eleştirtmeliyiz sanatımızla. Sahnede hareketsizce oturup Godot'yu beklemek zamanı değildir artık, Godot'yu var gücümüzle çağırma, onu bulup, yaratıp getirme zamanıdır.

Tiyatro Ekim, kısa bir geçmişe sahip amatör bir tiyatro topluluğu olarak tüm bunların inancıyla ve dünyayı değiştirme kavgasında, insanlığın kültürel ve siyasal ilerlemesinde, bilinçlenmesinde özde tiyatronun genelde sanatın üstlendiği yadsınamaz rolün bilinciyle hareket eder.

**Var olmak ya da olmamak ; Sorun bu!
Düşüncelerimizin katlanması mı güzel
Zalim kaderin yumruklarına, oklarına
Yoksa direktip bela denizlerine karşı
DUR YETER demesi mi?**

W. Shakespeare

Tüm tiyatro emekçilerinin 27 Mart Dünya Tiyatro Günü'nü kutlarız. Emeği ve tiyatroyu, layık olduğu yüce yerde göreceğimiz günlere inançla ve özlemle...

Burjuva Feminizmi ve Emekçi Kadın *nazenin güneyli*

"Aile içinde, erkek burjuvazidir, kadın ise proleteriyayı temsil eder." diyor Engels. Ancak, özel mülkiyetin ortaya çıkmasından önceki dönemde, kadının toplumsal ezilmişliğinden, bir başka deyişle modern anlamda bir kadın sorunundan söz edilemezdi. Modern kadın sorununu ortaya çıkaran toplumsal alt üst oluşlar, kapitalist üretim tarzına geçiş ile eşzamanlıdır; üretim aletlerinin gelişmesi ile büyük üretimin küçük üretimi yetersiz kaldığı, kadının ailenin kullanımı için gerekli ihtiyaç maddelerini üretmediği günden itibaren kadının ilgisi de aile içinden toplum içine -dışarıdaki yaşam pazarına- kaydı. Kadınlar, geçimini dışarıda, toplum içinde bulmaya yönelttiklerinde anladılar ki "toplumsal hak yoksunluğu" kendi çıkarlarını korumalarının önünde bir engeldi. Böylelikle zamana ve bilhassa sınıfsal konulara göre başka başka biçimlere bürünerek günümüze değin süregelen "kadın sorunu" ve bu soruna karşı çözüm hareketleri ortaya çıktı.

Kadın sorununa çözüm üretmeyi amaçlayan hareketlerden biri, "burjuva feminizmi"dir ki bu hareket, kadın haklarına ilişkin taleplerinin varolan kapitalist toplum çerçevesinde gerçekleştirilebileceğine inanma yanılığısındadır. Bu burjuva düşüncesinin ışığında, feminizmin doğuşu ve yükselişi ile kapitalist ideoloji arasındaki ilişki en açık biçimde "eşitlik" kavramında görülür; kapitalizmin iktisadi gelişmesi daima eşit olmayan bir biçimde gerçekleşmiştir. Gerek feminizmin tarihi gerekse genelde eşitlik ve özeld kadınlara için eşitlik ideolojisi, eşit olmayan gelişme yasasına bir örnek teşkil eder. Bütün "demokratik" kapitalist toplumların temel taşlarından biri de bir ilke olarak -ama bir uygulama olarak değil- eşitliktir. Kapitalist sistemde eşitlik kavramının özü meta değişimidir; bir malın eşit değerdeki bir başka mal ile değiştirilmesi. Oysa sermayenin birikebilmesi için -ki kapitalizmin mantığı budur- kar elde edilmesi gerekir. Karın elde edilebilmesi için de kendi eşdeğerleriyle değiştirilemeyen ve nüfusun çoğunluğunun sahip olduğu bir metanın bulunması gerekir ki bu da işgücüdür. İşgücünün serbestçe ve eşitlik içinde satıldığı kabul edilir, kişinin yaptığı iş karşılığında makul bir ücret aldığı varsayılır. Gerçekte ise kar elde edilmesi ve sermayenin birikebilmesi için, ücretin sunulan işgücüne eşit olması mümkün değildir. Kapitalizmde eşitlik, ancak yasa önünde eşitlik anlamına gelebilir. Dayandığı sınıflı toplumun temel eşitsizliklerini dikkate almadığı için bireyleri genelleştirir, kişilerin toplumsal ve ekonomik durumlarındaki mutlak farklılıkları göz ardı eder. "Yasa önünde eşitlik" kavramı ekonomik eşitsizliklere uygulanmaz. Genel yasa, insan olarak herkesi -işçi ve işveren- eşit kabul eder.

Eşitlik kavramının tarihi, feminizmin tarihi ile paralellik gösterir; her ikisi de 17. yüzyıl İngiltere'sinde, yeni toplumun ideolojileri olarak doğdu, 18. yüzyıldaki Aydınlanma Çağı'nda ve ardından Fransız Devrimi'nde yükseliş sürecini yaşadı. Feminizm, insanlığın eşitliğini savunan burjuva devriminin bir parçası idi ve dolayısıyla eşitlik kavramının güçlü yanlarıyla donanmış ise de eşitliğin yukarıda sözü edilen sınırları ile çevrelenmiş ve körelmişti. 17. yüzyıl feministleri, feodalizmin yerini kapitalizme bıraktığı süreçteki toplumsal değişimde, burjuva erkeğinin özgürlük ve eşitlik istemlerinin dışında kalmama çabasıydı. Halen de burjuva kadın hareketi savunucuları, "kızkardeşlik" temel feminist kavramını ve kadının erkek ile tam yasal ve toplumsal eşitliği talebini yükseltmektedirler. Bu taleplerinin gerçekleşmesinin tüm kadınların kurtuluşu olacağı sanısındadırlar. Oysa gerek geçmişte gerekse bu gün, kadının durumu ve yaşam biçimi için belirleyici olan cinsiyet birliği değil, mensubu olduğu sınıftır. Yasalar ile kadın cinsinin erkek cinsine tam eşitliğinin sağlanması, sömürülen sınıfın kadınları için gerçek bir toplumsal eşitlik ve insansal özgürlük sağlamayacaktır. Bunu sağlayacak olan, cinsiyet ayrımı yapılmaksızın, tüm sömürülenlerin, örgütlü devrimci sınıf mücadelesidir yoksa kadınların, erkeklerin imtiyazlı konularına karşı savaşımını değil.

Kadın sorununa çözüm üreten bir başka hareket

de komünist kadın hareketidir. 1917 Devrimi ile şekillenen ve 1919 Mart'ında, III.Enternasyonal'in Moskova'daki Kuruluş Kongresi'nde örgütlü ve sağlam bir birlik haline gelen komünist kadın hareketi, erkek ile kadının, ana-baba ile çocuğun yeni, daha yüksek düzeydeki ilişkisini ve kadın cinsinin insani bakımdan tam kurtuluşunu ve eşitliğini hedefler. Kadın komünistlerin faaliyetleri, emekçi kadınların, sınıf egemenliği sonucu ezilmelerini ve aşağılanmalarını önlemeye yönelir. Keza işçi sınıfı kadınlarının, erkeklerle ortak mücadelesi ile önündeki görevleri yerine getirebileceğinin, kapitalist düzenin ancak bu şekilde ortadan kaldırılabilceğinin bilincindedir. Mücadelesini, ülke sınırlarının da ötesinde görerek, dünyanın dört bir yanındaki emekçi kadın ve erkekler ile dayanışma temelinde birleşmeyi amaçlar. Kadın ve işçi haklarının en değerli savunucularından, Alman işçi hareketi lideri Clara Zetkin (1857-1933); "8 Mart uluslararası emekçi kadınlar günü, Sovyetler Birliği'nde, sosyalizmi devrimci bir şekilde inşa eden kadınların yıldan yıla büyüyen yığınlarını, kurtarıcı komünizmin gerçekleştirilmesi için birbirleriyle ve erkek kardeşleriyle çözülmez enternasyonal bağlılıklarının bilinci içinde birleştirmektedir." diyor.

Bu nedenledir ki feminizmin "kızkardeşlik güçlüdür" sloganı ve "güçlüyüm kadını" dizesi devrimci kadınlar tarafından reddedilmek zorundadır. Kızkardeşlik düşüncesi, ataerki toplumdaki, erkek egemenliğine ve hiyerarşik yapıya bağımlı kılınan kadınların, birbirleriyle olan özdeşliklerine ve hiyerarşik düzene duydukları nefrete dayanır. Kızkardeşliğin göstergelerinden biri, kadın hareketi içinde önderlik düşüncesinin ve erkek yoldaşlarla işbirliğinin tümüyle yadsınmasıdır. Clara Zetkin'in "Kadınlar Karl Marx'a Ne Borçludur?" adlı makalesinde de belirttiği gibi "... Marx, bu günkü toplumdaki sınıf çelişkilerinin ve onların kökenlerinin derinlemesine bir tahlilini yaparak, çeşitli sınıflardan kadınları birbirinden ayıran aşılabilir çıkar karşılığını ortaya çıkarmıştır. Burjuva bayanları ile proleter kadınları sözümona birleştirici bir bağla kuşatan büyük 'kızkardeşlik gönüldaşlığı', materyalist tarih anlayışının havası içinde, tıpkı parlak sabun köpükleri gibi sönüp gitmiştir. Marx, proleter ve burjuva kadın hareketi arasındaki bağı kesip atan kılıcı dökmüş ve onu kullanmayı öğretmiştir. Ama aynı zamanda emekçi kadın hareketini kopmaz biçimde sosyalist işçi hareketiyle birleştiren, proleteryanın devrimci sınıf mücadelesine bağlayan anlayış zincirini de yaratmıştır. Böylece O, mücadelemize hedef açıklığını ve büyüklüğünü, üstünlüğünü kazandırmıştır."

"Güçlüyüm kadını" sloganı ise, gelecekte daha fazla kadına dönük bir toplum yaratma umudunu yansıtmakta ve bu günün feministlerinin dahi dile getirdiği, geçmişte yaşanmış bir anaerkillik altın çağına özlemi körüklemektedir. Oysa uygarlığın gelişimi geriye dönük olmayıp her zaman ileriye ve daha iyiyi hedeflemelidir.

19. yüzyılın başlarında Avrupa'da -ve dünyanın bir çok yerinde-, kadınlar, toplumun hiç bir düzeyinde erkekler ile eşit haklara sahip değildiler hatta fiilen hiçbir hakları yoktu, babalarının ve kocalarının malı sayılırlar, evlilikle alınıp satılırlardı. Evlenince mülk sahibi olamazlardı, çocukları üzerinde herhangi bir hakları, kendi bedenleri üzerinde denetimleri yoktu. Eve kapatılmadıkları zaman, gelişen sanayileşme tarafından işçi ordusunun en aşağı kesimlerine, ucuz işgücü olarak katılmak zorunda bırakılırlardı. Geride bıraktığımız yüzyılın ilk yarısında dahi, sosyal ve siyasal bir çok haktan mahrumdular. O zamandan bu yana kadınlara eşit haklar konusundaki ilerleme üçüncü dünya ülkeleri dahil -elbette İslam Hukuku'nu uygulayan devletler dışında- bir çok devlette küçümsenemeyecek boyutlara ulaşmıştır. Bu günün kadınları -yasa metinleri üzerinde de kalsa- bir çok alanda; iş, eğitim, sendikal ve sosyal haklar, siyasal haklar ve temel kişilik haklarına sahip durumdadır. Ancak, toplumun mücadelesi bitmediği

müddetçe kadının da mücadelesi devam edecektir. Kadının tam eşitliği ve erkekle aynı konuma gelmesi, uygarlığın gelişmesinin hedeflerinden biridir. Bu, yalnızca insanın insan üzerindeki egemenliğini -kapitalizmin de işçi üzerindeki egemenliğini- ortadan kaldıran bir dönüşüm temelinde olasıdır. Sınıf egemenliği sona erdiğinde, erkeğin de kadın üzerindeki egemenliği ortadan kalkacaktır.

Günümüz emekçi kadını, sınıf bilinci ile donanmış bir birey, proleter erkeğin mücadele yoldaşı bir eş ve çocuklarını gelecek mücadeleler için yetiştiren bir anne olmalıdır ki bu yüce amaç gerçekleştirilsin.

memleketimden sanat manzaraları

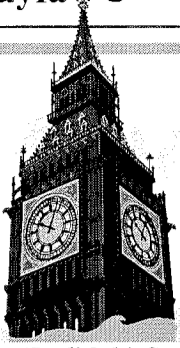
Binlerce yıllık tarihe sahip, bir çok medeniyete ev sahipliği yapmış olan, Afrodite'nin, Othello'nun, Pgmalyon'un adası Kıbrıs'ta zengin bir kültür-sanat mirasına sahibiz. Başımızı ne yöne çevirsek, şaire, ressama, edebiyatçıya, oyuncuya ilham verebilecek "güzellikler" var adamızda. Ve memleketimizde bir o kadar da, sanatımıza esin kaynağı olması gereken, bir başka deyişle yazınımızla, resmimizle, tiyatromuzla gözler önüne serebileceğimiz yozluklar, çirkinlikler, halkımızı çileden çıkaran sosyal ve ekonomik buhranlar yaşanıyor. Hal böyleyken Kıbrıs'ta sanat, gerek icra eden gerekse izleyici olarak katılanlar anlamında oldukça dar bir kesimin eline bırakılmış durumda. Kıbrıs Türk Halkı, kendi ülkesine, kendi kimliğine, kültürüne, sanatına yabancılaştığı bir dönem yaşıyor, toplum bilinçli bir şekilde, her alanda üretim dışına itiliyor ve tembellek damgası vuruluyor halka.

Bir kısım "sanatçı", toplumsal gerçeklikten uzak, kendi bireysel dünyasını yansıtır tuvaline ya da yazınına, bir kısım da mevcut sisteme, başkalarına, hükümetlere sunuyor sanatını ve onlar tarafından alkışlanarak doyuruyor sanatçı kimliğini. Tüm bunlara karşın, sanatta eğitimi, bilgiyi, bilimselliği elden bırakmayan, toplumun nabzını sanatın estetiği ile birleştirerek sunan sesler de -az da olsa- yok değil ülkemizde; Lefkoşa Belediye Tiyatrosu, geçen sezon oynadığı "Memleketin Birinde Hoptirininam" oyunuyla ve bu yıl seyircisine sunduğu "İktidar Hırsı" ile protest tavrını ve toplumcu gerçekçi tiyatro anlayışını ortaya koyuyor. Neşe Yaşın, yeni şiir kitabında, "Bulut köyümü görür sınırın ötesinde / Bulutun gözleri ne güzel" dizesiyle bir çok Kıbrıslı'nın hislerine tercüman olabiliyor.

Kıbrıslı'nın kendi öz kültürüne, sanatına sahip çıkması, her alanda olduğu gibi sanatta da seçimini "doğru"dan, "güzel"den yana, başka bir deyişle halkın yararına olan, yapıcı, ilerici sanattan yana yapması ve bilgisizliğe, erdemsizliğe, asalaklığa pirim vermemesi halinde Kıbrıs sanatı ileriye, hep daha iyiyi gidecektir. Bu gidişte toplumu da yanında götürerek. Bertolt Brecht'in de dediği gibi :

**"Kalemle yazarak savaş !
Sen yalnız bir savaşçı değilsin
Okurun da senin yanın sıra
Savaşa girecektir !"**

Görev, öncelikle "sanatçı"larımıza düşüyor. Sanat güçlü bir silahtır, doğru kullanmayı bilirsek.

Londra Mektubu

K.S.G Londra Burosu

BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU, CTP VE SİYASİ FARKLILIKLAR

Ferdi Sabit Soyer yoldaş Şubat ortalarında yapılan bir BMB Platformu toplantısında KSG'nin siyasi görüşlerinin CTP'ninkinden farklı olduğunu, mesela bizim BM'leri emperyalist bir kuruluş olarak gördüğümüzü, dolayısıyla da böylesi farklılıkların olduğu şartlarda BMB Platformu'nun birleşik bir platform oluşturarak seçimlere katılmayacağını ifade etmiştir.

F.S. Soyer yoldaşın KSG ile CTP arasındaki farklılıkların bu toplantıda görmüş olması onun siyasi dehasının veya çok iyi çalışan gizli servisinin bir sonucu olmasa gerek. Bu farklılık bizim sürekli ortaya koyduğumuz bir farklılıktır. Biz tüm birlik çalışmalarımızda her yoldaşa ve her örgüte sürekli olarak farklılıklarımızı anlatırız ve bu farklılıklarımızı ortaya koyma hakkımızdan katıyetle taviz vermeyiz. Kimseden de kendi farklılıklarını ortaya koyma haklarından taviz vermelerini talep etmeyiz. Birlikte çalışma az biraz ciddi olacaksa, kişiler ve örgütler arasındaki farklı yaklaşımlar bilinmelidir. Birlikte çalışma açısından farklılıkların bilinmesinde zararlı hiçbir şey yoktur. Faydalı çok şey vardır.

Demek ki, KSG ile CTP arasındaki farklılıklar ne gizil kapaklı şeylerdir ne de siyasetle az biraz meşgul olan bir kişinin yeni keşfedebileceği bir şeydir. F.S. Soyer yoldaş ise bu farklılıkları gayet iyi bilir. Tıpkı bizim de gayet iyi bildiğimiz gibi. Sadece biz ve o mu bilir bu farklılıkları? Yok canım! BMB Platformu'ndaki tüm yoldaşlar bilir bunu. Baba oğul Denктаşlar bile bilir bunları.

Ve yine herkes bilir ki farklılıkların olduğu bir birlikte, birlikte hareket farklı olanların ya hepsinin ya da birkaçının tavizler vermesini zorunlu kılar. KSG taviz konusunda, yine herkesin gayet iyi bildiği üzere gayet hoşgörülüdür. Kendi görüşlerini BMB Platformu'na ve tüm Kıbrıs halkına sunduktan sonra, BMB Platformu'nun alacağı kararlara uyacağı kesindir. Alınan kararları yanlış bulsa da. Mesela, BMB Platformu BM'leri emperyalist bir kuruluş olarak ilan etmek istemiyor mu? Biz uyarız buna. F.S. Soyer yoldaş da bilir bizim buna uyacağımızı.

O halde, KSG ile CTP arasındaki farklılıkları ön plana çıkarmanın anlamı nedir? Hem de Kuzey Kıbrıs'ta siyasi bir seçimin zorunluluk olarak kendini dayattığı, BMB Platformu'nun önüne 'ya iktidar olursun, ya da önüne geçtiğin halkına ihanet edersin' seçeneğinden başka seçeneğin kalmadığı bir durumda bu farklılık üzerine nutuk sallamanın anlamı nedir?

Bunun bir tek anlamı var:

BMB Platformu'nun bağımsız ve solun ortak gücü olarak, sağda bile olsa diğer sendikaları da kazanarak erken cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerini kaçınılmaz kılıp, seçimleri kazanıp, kendi bağımsız programını uygulamak için iktidara gelmesini önlemek.

İyi ama, bu aynı zamanda CTP'nin sol bir parti olarak intiharı ile eş anlamlı bir sonuçtur. Çünkü CTP'nin sol bir parti olarak iktidara gelmesinin yukarıdaki plan dışında hiçbir ihtimali yoktur.

Bundan da şu sonuçlar çıkar; CTP solda bir parti olduğu oranda intihar etmiştir. İkinci olarak da, CTP iyice sağa çark kırarak Ecevit'in DSP'si gibi kendine ihtiyaç duyulduğunda, ona ihtiyaç duyan sağ güçler tarafından iktidara getirilmenin hazırlığını yapmaktadır.

CTP açısından durumlar böyle.

Ama bizim için esas önemli olan kuruluş CTP değildir. CTP BMB Platformu'nun sadece bir parçasıdır. Tümü değildir. CTP'nin KSG ile olan farklılıklarını bahane edip BMB Platformu'nun KSG tarafından önerilmiş olan ortak bir program etrafında, BMB Platformu üyesi örgütlerin kitleleri önünde kendi cumhurbaşkanlığı ve parlamento adaylarını seçerek, erken cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerini zorlayıp seçimler üzerinden iktidara gelmesi planını reddetmesi ancak ve ancak CTP'nin bu örgütün dışına çıkması sonucunu doğurmalıydı. Yani BMB Platformu 18 Temmuz günlerinden beri savunduğu görüşlere, KTÖS'lü yoldaşların bir ilanla tekrarladıkları için seçilmemiş cumhurbaşkanı Denктаş ödenliğinde ölümle tehdide kadar uzanan saldırılara uğramalarına yol açan görüşlere sadık kalabilir ve tuttuğu yolda devam

edebilirdi.

Ve eğer BMB Platformu, bu Platformu'n üyesi 41 örgüt bu yolda devam etmez ise, bu yoldan şaşar ise o da tıpkı CTP gibi intihar etmiş olacaktır. Ve onun CTP gibi sağcı bir iktidar olma ihtimali dahi yoktur-gerçi biz CTP açısından da bu ihtimali pek yüksek görmüyoruz ya, o kendilerinin bileceği bir iştir- BMB Platformu için tek alternatif peşine taktığı kitleyi 'yarı yolda bırakmışlar platformu' olarak lanetle anılmak ve yok olmaktır. Tabii ki bu platformda yer alan sendika önderi yoldaşları bu sonuç yakından ilgilendirir. Onların kaçacakları yer yoktur. Hele hele şimdi ortaya çıkan yeni krizin de ardından, temsil ettikleri kitlelerin tam bir yıkımla karşı karşıya kaldıkları şartlarda onlar, CTP tarafından kulaklarına fısıldanan işverenlerle ve tüm partilerle birlikte ortak bir paket oluşturma peşinde koştukça daha da batacaklardır.

Kriz anları hem o, hem bu alternatifinin olmadığı dönemlerdir; Ya o, ya bu.

Ya burjuvaziye tam uyum ve onun kitlelere topyekün saldırısına yardım ve yataklık, ya da burjuvazinin saldırısına karşı direniş.

Ya KSG'nin BMB Platformu için önerdiği plan yönünde, demokratik yöntemlerden şaşmadan, iktidara yürünecektir, ya da teslim olunacaktır. Sendika önderi yoldaşlar temsilciliklerini yaptıkları kitlelerine ihanet pozisyonuna itilmektedirler. Onları uyarmak kitlelere karşı görevimizdir.

F.S. Soyer yoldaş, parlamentoda yaptığı konuşmalarda CTP'nin "kriz yönetimi" önerisine değiniyor. Yanılmıyorsak bu yönetim türü KTAMS Genel Başkanı Ali Seylani yoldaşın "Erken seçim sürecine kadar ülkede faaliyet gösteren tüm kesimler, işçisi, memuru, öğretmeni, çiftçisi, sanayici, siyasi partiler ve hükümet aynı masaya etrafında toplanarak 2001 için çözümler üretmelidir" sözleriyle; TÜRK-SEN Başkanı Önder Konukoğlu yoldaşın "yöneticilerin, toplum kesimleriyle varılacak bir konsensusla gereken tedbirleri alması" sözleriyle ortaya koydukları bir yöntem olsa gerek.

Biz bu tür CTP önerisine daha önce değinmiştik. Bunun olmayacak duaya amin demek olduğunu, daha doğrusu tek olurunun emekçi kesimlerin çıkarlarının burjuvazinin çıkarlarına tabi kılınması demek olduğunu belirtmiştik. Ve yine aynı zamanda ama, bu öneriye de olur vermiştik. Bir tek şartla: ülkedeki tüm kesimlerin mülkiyetleri, gelirlerinin kaynakları, bu mülklerini nasıl kullandıkları ve kullanmak istediklerini, velhasıl kelam herşeyi açıkça ortaya koyma imkanı varsa. Aynı zamanda, tüm bu mülklerin, gelirlerin, kaynakların nasıl kullanılması gerektiği konusunda kararı partilerin, sendikaların temsilcileri vb. değil de, tüm kitleler verebilirse. O zaman buna bir itirazımız yoktur. Yani toplumun tüm kesimleri bir araya gelsin. Ülkenin tüm varlığı ortaya konsun. Bunu herkes öğrensin. Ve bu varlıkların nerede ve nasıl kullanılacağına referandumla karar verilsin.

Başka türlü, hem işadamları demeğinin, hem mücahitler demeğinin ilan ve önerilerinden görüleceği gibi, herkes kendi çıkarlarını savunacaktır, ve burjuvaların çıkarları ile emekçilerin çıkarları çatışmaktadır. Kriz dönemlerinde bu olgu iyice açığa çıkmaktadır. Bugüne kadar yapılanlar tamamıyla emekçilerin yıkımına yönelmiştir. Burjuvazi için krizden başka çıkış yolu yoktur. Burjuvaziyle masaya oturacaksanız, bu herkesin gözü önünde olmalıdır. O zaman buyurunuz. Biz de destekliyelim bu "kriz yöntemi"ni. Başka türlü krizden kurtuluşun tek alternatifi, yani emekçiler için tek uygun "kriz yönetimi" BMB Platformu'nun emekçiden yana programıyla iktidara gelmesidir.

İşin aslında burjuvazinin ekonomik krizi ne kadar derinse, ülkenin siyasi alternatifleri de o kadar keskin olarak kendilerini ortaya koyarlar. Ya burjuva diktatörlük türleri, ya da emekçilerin demokratik iktidarı. Diğer alternatifler bu şartlarda hiç te alternatif olmadıklarını kısa zamanda ispatlarlar.

Buyrun, CTP tipi "kriz yönetimi"ni kurun kurabilirseniz, ve görün işler nereye gidecektir!

Acil erken seçim ve BMB Komitesi iktidarı. İşte gerçek tek alternatif, krizden kurtuluşun tek yolu budur.

DAÜ'de Sindirme Harekatı

DAÜ Özel- 1980'lerde kurulan ve KKTC'nin gözbebeği olarak sayılan Doğu Akdeniz Üniversitesi, üniversitede yapılan keyfi uygulamalara muhalefet gösterenlere karşı sindirme harekatı başladı. Üniversitede çalışanlara emeklilik güvencesi ve kariyerlerini geliştirmek isteyen birçok part-time öğretim üyeleri ve öğreticiler, iş güvencesi için çalışmalar başlatınca, DAÜ yönetimi keyfi kararlarla çalışanlara bir dizi kısıtlamaları hemen devreye sokmakta gecikmedi. Öğrencilerden üniversite ücretini dolar olarak alan DAÜ, çalışanları TL üzerinden ödemekte ve yönetici kadrolara bir dizi imtiyazlar sağlayarak gelirlerini katlamaktadır.

Türkiye'den emekli olup Kıbrıs'a gelen bir dizi öğretim üyeleri, üniversitede yönetici kadrolara doldurulurken aynı zamanda da DAÜ lojmanlarından ve askeri lokantarda bedava denecek fiyatlarla beslenme avantajlarını sağlıyor. Bu öğretim üyeleri aynı zamanda Kıbrıs kökenli genç öğretim üyelerin gelişmelerini ise sürekli olarak frenleyerek çağdaş üniversite ruhuna tamamen ters olan ve Orta Çağ yönetim metodları ile üniversitenin çağdaş olmasını da engellemektedir.

İsminin açıklanmasını istemeyen birçok DAÜ çalışanları, kariyerlerini araştırmalar, master ve doktora çalışmaları ile geliştirmek istediklerini ancak DAÜ yönetiminin bunu imtiyazlı kişilere sağladıklarını geriye kalanlara ise yeni sözleşmeler imzalatılarak bu taleplerini kısıtladıklarını belirtiyorlar.

Gülseren Askeri Eğitim Kampından İnciler...

Gülseren Özel- Üniversite mezuları geçirilen kararla bir zamanlar otomatik olarak Yedek Subaylık hakkı kazanarak askerliklerini yapılabiliyordu. Üniversite mezularının artması ile bu durum Subaylık sınavı ile kısıtlandı ve sınavı geçmeyenler çavuş olarak daha az bir zaman askerliklerini yapıyorlardı. Gün geçtikçe artan üniversite mezunları, yeni bir karar ile subaylık haklarını 'bilgisayar kurası'na terk etmek zorunda kaldı. Bu da yetmezmiş gibi çok az bir zümreye subaylık hakkı tanırken geriye kalanları da çavuş ve askerliğe terk etmiştir. Aralık'ta askere giden üniversite mezunlarından edindiğimiz haberler hiç de iç açıcı değil...

Türkiye kökenli komutanlar, askeri eğitim gören üniversite mezunlarına ve Kıbrıs halkına inanılmaz derecede hakaretler yapmakta ve askerlik yapanların Kıbrıslı kimliklerini yoketmek için harekete geçtikleri Gülseren'den gelen haberler arasında... Kıbrıs halkının 'ahmak', 'beceriksiz', 'nankör' vs. olduğunu söyleyen konutanlar askerliklerini yapanların sabırlarını da zorladıkları gözlemlenmektedir.

Türk askerinin Kıbrıslı Türkleri 'kurtarmak ve korumak' için Kıbrıs'ta olduklarını söyleyenlerin ne kadar sahtekar olduklarını askerlik yapanlar çok daha iyi görüyor ve tavırlarını da ona göre koyuyorlar bile...

Avrupa Birliği ve Ulusal Program - 2

Programda ilk düzenlenecek alan olarak maliye politikaları belirtiliyor. Bu çerçevede bütçe hazırlanması süreci ile ilgili yasal statünün yeniden ele alınacağı ve AB standartlarına uygun bir bütçe modelinin benimseneceği ifade ediliyor. Gerekçesi ise mali disiplinin sağlanması. Mali disiplinden kasıt, kaynakların "stratejik önceliklere" göre dağıtılması ve etkin kullanılması.

Bahadır Özgür

Evrensel-dosya-19 Ocak 2001

Tek yasa piyasaya kuralları

Ulusal Program'ın ağırlıklı kısmını oluşturan iktisadi kriterler ve yapılacak düzenlemeler; büyük oranda **IMF** ve **Dünya Bankası**'nin programları ve **Dünya Ticaret Örgütü** (DTÖ)'nün kuralları çerçevesinde hazırlandı. Nitekim programı yazan DPT ve AB Genel Sekreterliği, "*Ekonomik Kriterler*" başlığı altında sıralanan **Ekonomik Politika Öncelikleri**'nin stand-by anlaşması ile "*yapısal uyum programları*"nın dikkate alındığına özel bir vurgu yapıyor.

Programda ilk düzenlenecek alan olarak maliye politikaları belirtiliyor. Bu çerçevede bütçe hazırlanması süreci ile ilgili yasal statünün yeniden ele alınacağı ve AB standartlarına uygun bir bütçe modelinin benimseneceği ifade ediliyor. Gerekçesi ise mali disiplinin sağlanması. Mali disiplinden kasıt, kaynakların "*stratejik önceliklere*" göre dağıtılması ve etkin kullanılması. Yani Türkiye'nin kamu yatırımlarından personel harcamalarına, sosyal güvenlik transferlerine kadar milyonlarca emekçiyi ilgilendiren temel önemdeki sosyal politikalara ayrılan kaynaklar "*ikincil*", hatta "*üçüncül*" sıralara atılırken, daha çok faiz ödemeleri ile vergi gelirleri arasında bir dengenin sağlanması ön plana çıkacak.

Bu düzenlemelerin asıl hedefi olarak ise kamu borçlanma gereğinin azaltılması ve AB'nin "*makul gördüğü*" seviyeye çekilmesi konulmuş durumda. Borçlanmanın böylece kamu harcamalarının bir sonucu olduğu yönündeki "*klasik anlayış*" devam ettirilecek. Bu noktada ilk ne' ter vurulacak alan kamu yatırımları olacak.

Nitekim kamu yatırım politikalarına da programda geniş yer verilmiş. Bu konuda özetle, "*Türkiye'nin son yıllarda süreklilik kazanan kamu açıklarının yol açtığı borçlanma gereğinden kaynaklanan yüksek faiz oranları yatırımları olumsuz etkilemiştir. Yatırımları teşvik politikalarının temel amacı; dünya ile entegrasyonu sağlamak, bilgi toplumuna erişmek ve yabancı sermayeyi özendirme*" denilen programda yatırım mantığının nasıl algılandığı açıkça özetlenmiş oluyor. Yatırımdan kasıt daha çok yerli ve yabancı sermayenin hizmetleri yürütmesi. Zaten AB'nin özellikle üzerinde durduğu "*yatırım formülü*", Türkiye'de şu sıralarda bir yolsuzluk mekanizması olduğu daha açık biçimde ortaya çıkan **Yap-İşlet-Devret** (YİD) modeli. Bu tür yatırımların desteklenmesi konusunda AB titiz davranıyor. Ulusal Program da aynı titizliği korumuş! Bu konuda şu ifadeler yer veriliyor:

"Yatırımların desteklenmesinde; AB uygulamaları dikkate alınarak, değişen iç ve dış piyasa şartlarına uyum sağlamak üzere, daha etkin araçların kullanılması, bürokrasinin azaltılması, şeffaflık, genellik ve yansızlık temel ilke olacaktır. Devlet yardımlarının uygulanmasında karmaşık hale gelen bölge ve yöre tanımlamaları, desteğin etkinliğini artırmak üzere yeniden yapılacaktır. Çok sayıda ve karmaşık olan 'Yatırımlarda Devlet Yardımları Mevzuatı' sade, anlaşılır ve tek bir çerçeve karar haline getirilecektir. Buna bağlı olarak yatırım teşvik sisteminin basitleştirilmesi ve daha etkin hale getirilmesi için mevcut mevzuatta gerekli değişiklikler yapılacaktır. Doğrudan yabancı sermaye yatırımları ile ilgili mevzuat AB normlarıyla uyumlu hale getirilecektir."

Kamu alanıyla ilgili olarak başta kamusal nitelikli hizmetler olmak üzere devletin ve işletici kuruluşun sorumluluklarının yeniden tanımlanması ve işletici kuruluşa mali ve idari özerklik sağlayan ve sektörde özel kesim katılımına uygun ortam hazırlayan yasal düzenlemelerin de en kısa zamanda **Meclis**'e sunulacağı da belirtiliyor.

Ulusal Program'da bahsedilen ve AB'nin de istediği kamu alanına yönelik düzenlemelerin tek bir hedefi var. O da sosyal politikalar çerçevesinde belirlenen kamu anlayışını tamamen tasfiye etmek. Eğitimden sağlığa kadar geniş bir alanı kapsayan kamunun yerine geçirilecek yasa ise AB'nin kendi oluşumundan zaten ortaya çıkıyor. O da piyasa

kuralları. Böylece kamu hizmeti ve yatırımı ile özel hizmet ve yatırım arasında hiç bir fark kalmıyor. Bunun sonuçlarını ise **Türkiye** zaten **1980** sonrası politikalar ile acı bir şekilde yaşıyor. Milyonlarca insan en temel insani hizmetlerden yararlanamıyor. **Ulusal Program**'ın sosyal politikalarla ilgili düzenlemeleri de mevcut durumun düzelmeyeceğini tam aksine daha da kötüleşeceğini şimdiden gösteren uygulamalarla dolu.

UNSURI

Görünüşte masum bir düzenleme!

Ulusal Program'da bazı alanlar için de özel düzenlemeler getirilmiş. Örneğin; mali politikalarda AB'ye uyum sürecinde Avrupa ülkelerinin uyguladığı muhasebe standartına uygun bir muhasebe sisteminin yerleştirilmesi öngörülüyor. Mali piyasalarda "şeffaflığın" teminine yönelik olarak, 4487 sayılı Kanunla oluşturulan Muhasebe Standartları Kurulu'na etkinlik kazandırılacağı ifade ediliyor. Bu çerçevede, tüm işletmeler için geçerli ve işletme ile ilgili tüm tarafların yararlanabileceği bir örnek mali tablo ve raporlama standartları oluşturulacak. Düzenleme ve denetleme otoritelerinin sürekli gözetim ve denetimine imkan sağlamak amacıyla, mali sistemde faaliyet gösteren kuruluşların ihtiyaçlarına uygun risk yönetimi ve iç denetim sistemlerinin kurulması sağlanacak. Bu düzenlemeler Türkiye'deki mali bilgilerin "alenileştirilmesi" adı altında yapılıyor. Gelelim bu düzenlemenin gerçek amacına.

IMF de istiyor

Üç ay önce Kanada'nın Montreal kentinde yapılan G-20 ülkelerinin toplantısında da aynı durum tartışılmıştı. Toplantının konusu, istatistiki verilerin uluslararası bir standartta kavuşturulması, bu çerçevede yönetilmesi ve denetlenmesiydi. Gerekçe olarak da malı krizlerde krizi engellemekle görevli uluslararası kuruluşların -kastedilen IMF ve Dünya Bankası- rahatça bilgilere ulaşabilmesi.

Zaten bu tartışma, 1997 yılı Asya krizinden bu yana IMF'nin de gündemindeydi. Bu konuda önerilen düzenlemeler şöyleydi:

1. Rollerin ve sorumlulukların açık olması,
2. Bilginin açık olması,
3. Ulusal denetim ve istatistik organlarının bağımsız olması,
4. Şeffaf bir muhasebe standartının bütün dünyada oturtulması.

Görüldüğü gibi, IMF'nin niyeti pek de masum değil. Fon, üye tüm ülkeleri ve onlar aracılığıyla tüm dünyayı ortak bir "milli muhasebe standardı" içine çekmeye ve verilerin alenileştirilmesi yoluyla da kolayca ulaşılabilir kılmaya çalışıyor. Bu çabanın amacı da ekonomi üzerinde toplumsal denetimin yolunun açılması ve böylece daha "sağlıklı ve adaletli" bir yapı oluşturulması masumiyetinin ardına gizleniyor. Hedef oldukça cazip. Ancak mesele, küreselleşmenin kendi kurallar bütününe yavaş yavaş bütün ülkelere dayatması. Burada, hiç kuşkusuz gelişmiş ülkeler kulübü ve özellikle ABD ve Avrupa Birliği adına hareket eden bir finans kuruluşunun, tüm dünya ülkelerini denetleme, yönlendirme ve yönetme kaygısını ve bunun için standartlaştırılmış ve aleni bilgiye olan gereksinimini dikkate almak gerekli. Küreselleşmenin koç başları bu hakimiyetlerini sürdürmek için kuşkusuz bunun veri tabanına da sahip olmak isteyeceklerdir.

UNSUR 2

Sosyal güvenlikte hedef özel sigortacılık

Sosyal güvenlik sistemi de AB standartlarına kavuşturulacak. AB'nin en çok övgü alan bu sosyal politikasına uyum için bakalım AB ne istiyor, Ulusal Program neler yapmayı düşünüyor:

Özel istihdam bürolarının kurulmasına ilişkin yasal düzenlemeler yapılacaktır. Emekli Sandığı, SSK ve Bağ-Kur'un idari ve mali yapılarının yeniden düzenlenmesi ile norm ve standart birliği sağlanması amacıyla gerekli hukuki

ve kurumsal düzenlemeler yapılacaktır. İşsizlik sigortası programının etkin bir şekilde uygulanması ve oluşacak fonların fon yönetimi ilkeleri çerçevesinde işletilmesine yönelik mevzuat düzenlemeleri yapılacaktır. Sosyal Sigortalar Kanunu'nun geçici 20. Maddesine tabi sandıklar ile sosyal güvenlik hakkı sağlayan vakıf statüsündeki kurum ve kuruluşların sigortacılık esasları çerçevesinde çalışması ve etkin bir şekilde denetlenmesi için gerekli düzenlemeler yapılacaktır. Bireysel emeklilik sigorta programlarına ilişkin mevzuat çalışmaları yapılacaktır.

Sosyal güvenlik reformu üç aşamalı olarak ele alınmaktadır. Birinci aşamada mevcut Pay-As-You-Go (PAYG) (ödediğin kadar sigortalılık) sisteminin sürdürülebilir bir hale getirilmesi, ikinci aşamada sistemin organizasyonu, sigortalı kapsamının genişletilmesi, emeklilik ve sağlık sigortalarının birbirinden ayrılması, üçüncü aşamada ise tamamlayıcı bireysel özel emeklilik sigortası sisteminin kurulması öngörülmektedir. Ayrıca, SSK ve Bağ-Kur için hazırlanan kanun tasarılarıyla sağlık ve emeklilik sigortalarının birbirinden ayrılması ve bu kuruluşlarda aksayan yönlerin düzeltilmesine dönük düzenlemeler yapılacaktır. Emeklilik ve sağlık sigortası hesapları ve hizmetleri birbirinden ayrılacak, sağlık sigortası ve sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesine çalışılacaktır.

BÖLÜM 3

Tarım bir de OTP'den tirpan

Ulusal Program'da en ayrıntılı düzenlemelerin tarım alanı konusunda olması oldukça dikkat çekiyor. "*Domates fiyatından TEKEL'in özelleştirilmesine*" kadar oldukça geniş bir çerçevede hazırlanan tarım politikası ve tarımda yapılacak düzenlemeler tamamen AB'nin Ortak Tarım Politikası (OTP)'na tabi olacak.

Programda bu konuda atılacak adımların çerçevesi şöyle çiziliyor:

"Tarım politikalarının esasları; Dünya Ticaret Örgütü Tarım Anlaşması'nın öngördüğü yükümlülükler ile AB'ye tam üyelik sürecine girerken AT Ortak Tarım Politikası'nda ve uluslararası ticaretteki gelişmeler çerçevesinde belirlenecektir."

Programda bahsedilen **DTÖ Tarım Anlaşması** "*gelişmekte olan ülkelere*" özel yükümlülükler getiren bir anlaşma. Türkiye'nin de 1994 yılında imza attığı anlaşma ile kendi özel koşullarından dolayı piyasa şartlarının dışında tutulması gereken ve devlet koruması altında bulunması zorunlu tarım alanı, emperyalistlerin isteği ile liberalize ediliyor. Aynı ilkeler AB'nin Ortak Tarım Politikası bakımından da geçerli. Nitekim **OTP**, AB'nin ABD'nin öncülüğünde yapılan Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması (**GATT**)'na karşı geliştirilen korumacı bir tarımsal yapıyı öngörüyor. Yani kerdi tarımına yönelik yüksek koruma duvarları ve teşvikler sağlarken, aynı anlaşmaya imza atan "*üçüncü ülkelerin*" gümrük duvarlarının 2003 yılına kadar kademe kademe indirilmesini öngörüyor. Aynı kural **ABD**'nin başlattığı **GATT** ve ardından imzalanan **DTÖ Tarım Anlaşması** için de geçerli. Türkiye her ikisinin kriterlerini de programda benimsiyor.

Bu da Türkiye tarımının hem ABD hem de AB'nin istekleri ile yapılandırılması ve bir ithal tarım ürünleri pazarı haline gelmesi demek.

Nitekim programda **1177 sayılı Tütün Tekeli Kanunu** ve **196 sayılı Ekici Tütün Satış Piyasaları**'nın desteklenmesine dair kanunların günün şartlarına uygun hale getirileceği belirtiliyor. Ayrıca girdi destekleri ile piyasa fiyat oluşumu üzerinde olumsuz etkileri olan ürün fiyatlarına devlet müdahaleleri yerine, üretimin piyasa koşullarında talebe uygun olarak yönlendirilmesini sağlayacak politika araçlarının devreye sokulacağı vurgulanıyor. Bu noktada Türkiye'nin uygulamaya koyduğu "*tarım reformu*"nun tarımın OTP'ye uyumunda son derece önemli bir unsur olarak belirdiği belirtiliyor. Programda OTP'nin "nimetleri" tek tek sayılırken "*Önümüzdeki yıllarda tarıma sağlanan*" (devamı 8. sayfada)

Avrupa Birliği ve Ulusal Program - 2

desteklerin azaltılması nedeniyle, OTP uzun dönemde Türk tarımı için yeterli ölçüde destekleyici-koruyucu olmayabilecektir" denilerek de aslında bu politikaların uzun dönemde Türkiye'ye getireceği sakıncalar da itiraf edilmiş oluyor.

Bu yıl ülke çapında yürürlüğe konulması düşünülen "çiftçi kayıt sistemi" ile "Doğrudan Gelir Desteği", birlik ve kooperatiflerin bünyesindeki sanayi işletmelerinin ayrılması ve bu kurumların yeniden yapılandırılması uygulamaları hem DTÖ'nün hem de OTP'nin istekleridir. Aynı uygulamaların Dünya Bankası ve IMF'nin istikrar programı dahilinde de gündeme geldiği düşünülürse, Türkiye'nin kendi öz programını yapmadığı sürece emperyalistlerin politikalarına tabi olacağı açıktır.

Programda özelleştirme

Devletin ekonomiye doğrudan müdahalesi özelleştirme politikaları çerçevesinde olabildiğince daraltılacak, kamu hizmeti niteliğinde görevlerin yürütülmesinde etkinlik ve verimlilik esaslarına uyulacaktır. Özelleştirme kapsamı dışındaki işletmelerin faaliyetlerini özerk bir şekilde yürütebilmelerini teminen yeniden yapılandırılmaları sağlanacaktır.

Telekom

Türk Telekomünikasyon AŞ'nin özelleştirilmesi amacıyla bir strateji belirlenmiş, ancak uygulamaya geçilmesi konusunda gecikmeler yaşanmıştır. 4502 sayılı Kanunla mevcut Telsiz Genel Müdürlüğü Telekomünikasyon Kurumuna dönüştürülmüş, Türk Telekomun sahip olduğu tekel hakkının 31 Aralık 2003 tarihinde sona ermesi hükmüne bağlanmıştır. Türk Telekomünikasyon AŞ'nin pazar koşullarında rekabet edebilmesi amacıyla, bu tarihe kadar kamunun sahip olduğu hisselerin azaltılması yönünde gerekli düzenlemeler yapılacaktır. Posta hizmetlerinde AB ülkelerinin serbestleştirme çalışmaları dikkate alınarak gerekli yasal düzenlemeler yapılacaktır. PTT'nin yeniden yapılandırılması tamamlanarak, posta hizmetlerinde kalite artırılabilecektir.

TEKEL

Tütün destekleme alımlarına yönelik politikaların daha iyi uygulanması ve kurumsal ve finansal yapının iyileştirilmesi amacıyla, TEKEL'in tütün destekleme ve yaprak tütün işleme faaliyetleri ile diğer üretim faaliyetlerinin ayrılması yönünde gerekli hukuki ve kurumsal düzenlemeler yapılacaktır. Halen değişik kurumlarca yürütülmekte olan beşeri ve veteriner ilaçlar, bitkisel ilaçlar, kan ürünleri, aşular, kozmetikler, parenteral beslenme ürünleri ve medikaller ile ilgili izin, kontrol ve denetim çalışmalarını yürütmek üzere Türk İlaç Kurumunun kurulmasına yönelik düzenleme yapılacaktır.

Enerji

Elektrik ve doğal gaz sektörlerinde özel ve kamu kesimi faaliyetlerini düzenleyerek, tüketici haklarının korunmasını yanı sıra, etkin ve verimli bir arz sistemi kurulmasını amaçlayan, rekabete açık, sağlıklı, etkin ve işleyen bir piyasanın oluşturulması için gerekli yeni yasal düzenlemelere gidilecektir.

Ulaşım

Ekonomik ve sosyal gelişmenin ihtiyaç duyduğu ulaştırma hizmetlerinin ekonomik ve güvenli bir şekilde karşılanması, ulaşım türleri arasında ülke gereksinimlerine uygun dengenin sağlanması, ulaştırmada can ve mal güvenliğinin yanı sıra çevreye verilen zararın en aza indirilmesi, bilgi ve iletişim teknolojilerinden en üst düzeyde yararlanılması temel amaçtır. AB'ye tam üyeliğe hazırlık sürecinde, demiryolu ulaştırmacılığında, işletmeciler kuruluşu ve sektörün yeniden yapılandırılmasında AB'nin yapısal ve teknik normları ile politikalarına uyum sağlanacaktır.

Türkiye, AB'ye tam üye olduğunda kabotaj tekelini sona erdirmek durumunda kalacaktır. Adaylık döneminde kabotaj konusunda gerekli yönlendirmeler yapılarak Türkiye içinde yük ve yolcu taşımacılığının kara taşımacılığından denizyoluna kaydırılmasını sağlamak amacıyla kabotaj taşımacılığı yapan yük ve yolcu gemilerine liman hizmetleri ve yakıt konusunda destek verilmesi için gerekli önlemler alınacak, olası AB rekabetine hazırlıklı olmak üzere koster filosu güçlendirilecektir.

Limanlar, AB ve diğer uluslararası limancılık stratejileri

ile uyumlu bir işletme politikası izlenerek, mevzuat ve teknolojik gelişmelere uygun ve bölgesel limanlarla rekabete dayalı çağdaş işletmecilik esasları içerisinde çalıştırılması s a ğ l a n a c a k t ır .

UNSUR2

AB'nin Türkiye değerlendirmesi Gümrük Birliği'ne uyum

1. Malların Serbest Dolaşımı: Sanayi ürünleri bakımından genel durumun tatmin edici bulunduğu, Avrupa standartlarının kabulü konusunda belirli bir ilerlemenin kaydedildiği, bununla beraber ticarete teknik engellerin kaldırılmasına ilişkin çerçeve mevzuatın henüz kabul edilmemiş olmasının önemli bir eksiklik olduğu vurgulanmıştır.

2. Rekabet: Anti-tröst alanında kaydedilen gelişmelere rağmen henüz uyum sağlanması gereken alanların

OTP, AB'nin ABD'nin öncülüğünde yapılan Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması (GATT)'na karşı geliştirilen korumacı bir tarımsal yapıyı öngörüyor. Yani kerendi tarımına yönelik yüksek koruma duvarları ve teşvikler sağlarken, aynı anlaşmaya imza atan "üçüncü ülkelerin" gümrük duvarlarının 2003 yılına kadar kademe kademe indirilmesini öngörüyor. Aynı kural ABD'nin başlattığı GATT ve ardından imzalanan DTÖ Tarım Anlaşması için de geçerli. Türkiye her ikisinin kriterlerini de programda benimsiyor. Bu da Türkiye tarımının hem ABD hem de AB'nin istekleri ile yapılandırılması ve bir ithal tarım ürünleri pazarı haline gelmesi demek.

bulunduğu, devlet yardımları alanında taraflar arasında görüşmelere ihtiyaç duyulduğu, Komisyon'un TEKEL'in faydalandığı ayrıcalıklı haklar konusunda önemli çekinceleri bulunduğu kaydedilmiştir.

3. Fikri, Sınai ve Ticari Mülkiyet Hakları: Bu alanda önemli bir ilerleme kaydedildiği, ancak asıl önem taşıyan hususun kabul edilen düzenlemelerin etkin bir şekilde uygulanması olduğu vurgulanmıştır.

4. Ticaret Politikası: Türkiye'nin bu alandaki uyumunun tatmin edici bir düzeye ulaştığı, Topluluğun tercihli ticaret politikalarına uyumun hızla sağlandığı, Gümrük Birliği'nin başarılı bir şekilde hizmetler ve kamu alımları alanlarına genişletilmesinin Türkiye'yi uluslararası anlaşmalar bakımından Topluluğun pozisyonuna yaklaştıracığı ifade edilmektedir.

5. Gümrükler: Kaydedilen gelişmelere rağmen henüz tam uyumun ger çekleşmediği, Türkiye'nin gümrük rejimi ile AB'nin Gümrük Kodu arasındaki mevcut farklılıkların özellikle serbest bölgeler bakımından giderilemediği belirtilmiştir.

AB mevzuatına uyum

1. Sermayenin Serbest Dolaşımı: Türkiye'de, bazı sektörler itibariyle yabancı sermaye yatırımları hususunda kısıtlamaların devam ettiği, bununla beraber global krizin olumsuz etkilerinin en çok hissedildiği dönemde bile sermayenin serbest dolaşımını kısıtlayıcı tedbirlere başvurulmadığı hususuna dikkat çekilmiştir.

2. Hizmetlerin Serbest Dolaşımı: Finansal hizmetlere ilişkin henüz önemli bir gelişme kaydedilmediği, bu alanda

gerçekleştirilmesi öngörülen tercihlili anlaşmaya ilişkin görüşmelerin ise olumlu yönde ilerlediği kaydedilmektedir.

3. Kamu Alımları: Mevcut verilerin Türkiye'nin bu alanda dışa açık olup olmadığını değerlendirmeye yeterli olmadığı ifade edilmektedir.

4. KOBİ ve Sınai Politikalar: Türk sanayisinin uluslararası makro-ekonomik dengesizliklerden olumsuz etkilenmesine rağmen koruma yöntemlerine başvurulmamasının olumlu karşılandığı,

Türkiye'nin AB'ne ihracatının etkilenmemesi, buna karşılık iç talebe bağlı olarak AB'den ithalatın düşmesinin Gümrük Birliği'nin dengeleyici rolüne işaret ettiği vurgulanmaktadır.

5. Tarım: Canlı hayvan ve et ithalatı konusu ile bazı ürünlerin pazarlanmasında devlet müdahalesinin sürdürülüyor olmasından rahatsızlık duyulduğu belirtilmiştir.

6. Telekomünikasyon ve Bilgi Toplumu: Hizmetlerin modernizasyonu ve altyapı konularındaki gelişmelere dikkat çekilmektedir.

7. Çevre: Avrupa Stratejisi kapsamında, Türkiye'nin yapıcı öneriler getirdiği, bir sonraki aşamanın ise uygulamaya yönelik mali düzenlemeleri içermesinin gerektiği belirtilmektedir.

8. Ulaştırma: Yeterli mali desteğin olmaması nedeniyle, Avrupa Stratejisi'nde işbirliği öngörülen hususların hayata geçirilmesinin mümkün olmadığı ifade edilmektedir.

9. Enerji: Türkiye'nin enerji politikalarının, AB politikaları ile büyük ölçüde uyumlu olduğu ve ileride enerji verimliliğinin artırılması hususu üzerinde yoğunlaşılması gerektiği belirtilmektedir.

-SÜRECEK-

BEN BİR KADINIM BENİM ÜLKEM DÜNYA

Ben Kıbrıs lı veya Türkiyeli bir kadın olarak değil de, Dünyalı bir kadın olarak seslenmek istiyorum. Ya da ne kadın olmak, ne de erkek olmak... yalnızca insan olmak çabası adına. İnsanı insan yapan değerleri koruma çabası adına. Yeryüzünde üç milyara yakın kadın genetik bir raslantı yüzünden yüzyıllardan beri tüm hakları sömürülmekte yok sayılmakta sorunları görmemezlikten gelinmekte...

Oysa ki toplam iş gücünün üçte ikisini kadınlar oluşturuyor buna karşın da dünyanın tüm mal varlıklarının yüzde birine sahip. Kadınları yok sayamayız, görmemezlikten gelemez, sorunları dinlemezlik edemeyiz. Kadın ya da erkek olalım (yani insan) dünya nüfusunun yarısının sorunları çözülmeden mutlu olamayız. Günümüzde ise faşizmin, ırkçılığın politik ve ekonomik baskıları, nükleer tehlikeyi ve kadınlara karşı baskıyı birbirinden ayrı şeyler olarak göremeyiz. Bunların tümüne karşı koymadıkça da hiç birinde ayrı ayrı teke tek başarıya ulaşamayız.

**BİZ YÜREKLERİMİZ DİLLERDE
SÖZ OLUP KANATLANMALI
YÜREKLER ELLERDE GÜÇ OLUP
KENETLENMELİ
AKITILAN ONCA KANLARIN
HESABI SORULMALI
GÖKYÜZÜNÜN HARİTASI
TOPRAĞA ÇİZİLMELİ
ÇİZMELİYİZ.**

**ALIN İŞTE BU YÜREK
ATIŞLARIMDIR!!!**

FÜGEN ECER

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

Değerli okuyucu;
Dizi yazıtı uzunca bir aradan sonra
tekrardan yayınlamayı sürdürüyoruz. (KSG)

16

EVRENSEL BASIM YAYIN

Semih HIÇYILMAZ

İTİRAF BELGESİ BİR MECLİS RAPORU

Faili meçhul cinayetlerin kamuoyunun gündemini artık saklanamayacak derecede meşgul etmesi üzerine, Meclis'te konuyu araştırmak üzere bir komisyon kurulması kararlaştırılır. Gerçi kurulan her komisyonunda olduğu gibi bundan da bir sonuç çıkmamıştır ama; komisyonun hazırladığı rapor, açıktan açığa kontrgerillanın, devletin içerisinde bir gizli örgütlenmenin var olduğunu ve yargının da bu örgüt doğrultusunda çalıştığını itiraf etmektedir.

TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu'nda toplam 11 milletvekili yer aldı. Bunlardan 7'si DYP, 2'si ANAP, 1'i RP, 1'i de SHP milletvekili idi. 7 DYP milletvekilinden 5 tanesi, sonraki seçimlerde parlamentoya giremedi. Yani bu rapor sonrası siyasi hayatları bitti.

Komisyon, TBMM Genel Kurulu'nun 9 Şubat 1993 günkü birleşiminde 'Ülkemizin Çeşitli Yerlerinde İşlenmiş Faili Meçhul Cinayetler Konusunda Meclis Araştırma Komisyonu' adıyla kurulmuştu. 14 Ekim 1994 tarihinde de raporunu tamamlamış ve komisyon üyelerinin imzasına açmıştı. Ama imzaya açılış, o açılış. Bir türlü komisyon üyeleri tarafından imzalanıp Meclis'e sunulamamıştı.

Komisyonunda DYP'den Kırkkale Milletvekili Sadık Avundukoğlu, Nevşehir Milletvekili Osman Seyfi, Sinop Milletvekili Sadık Keseroğlu, Çanakkale Milletvekili Süleyman Ayhan, Sakarya Milletvekili Nevzat Ercan, Balıkesir Milletvekili Melih Pabuççuoğlu, Erzurum Milletvekili İsmail Köse; RP'den Bingöl Milletvekili Hüsamet Korkutata; ANAP'tan Aydın Milletvekili Yüksel Yalova, Trabzon Milletvekili Eyüp Aşık; SHP'den Malatya Milletvekili Mustafa Yılmaz yer almaktaydı.

Bu milletvekillerinden Avundukoğlu, Seyfi, Keseroğlu, Ayhan, Yılmaz ve Pabuççuoğlu bir daha milletvekili seçilememişlerdir.

Şimdi noktasına virgülüne dokunmadan, TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Raporu'nu buraya aktaralım:

"... Hukuk devleti olan ülkemizde, kişi ve kurumların yetkileri hukuk kuralları ile tespit edilmiş olup, ilgililer hukuk kuralları ile çevrili olan bu çerçeveden çıkıp, diğer kişi ve kurumların yetki ve görevlerine tecavüz edemezler. Bu, hukuk devleti olmanın ve hukuk devletinde yaşayan bir fert olmanın zorunluluğudur. İstesek de istemesek de bunu kabul etmeli ve buna göre davranmalıyız.

Önyargılardan ve birtakım şahsi duygu ve düşüncelerden uzaklaşıp objektif olarak hareket etmek zorundayız. Ancak bu şekilde hukuk devleti kuralları işletilebilir. Eğer İtalya'da, Amerika'da büyük yolsuzluklar, uyuşturucu, silah kaçakçılığı ile benzeri diğer kokuşmuşlukların üzerine gidilebiliyor, bunları yapanlar devletin en üst noktalarında bile görev yapmalarına rağmen soruşturmaya tabi tutulabiliyorsa, bu, toplumda hukuk devletinin kurum ve kuruluşlarıyla yerleşmiş olması ve bu toplumlarda yaşayan insanların hukuk devletinde yaşayan bir fert olma onur ve düşüncesine sahip olmalarından kaynaklanmaktadır. Hukuk devletinde yaşayıp, hukuk devleti ilkesine aykırı hareket eden kişi ve kurumların toplumun ilerlemesini durduracağı ve bu sayede de kokuşmuşlukları bir örümcek ağı gibi tüm toplumu sarıp daha sonra da çöküntüye yol açacağı ortadadır. Bu nedenle anayasasında hukuk devleti ilkesine sahip ülkemizde yaşayan her kişi ve kurumun kendisinden başlayarak hukuk kurallarına uyması, yetki ve görevini kurallar dışına çıkmadan yapması, böylece de toplumun ilerlemesine katkıda bulunması gerekmektedir."

"... Talep halinde Araştırma Komisyonu üyelerine de brifing verilmesi ve sorularının cevaplandırılmasının mümkün olduğu bildirilmişse de, Komisyonumuzun 17.9.1993 tarih A.01.9.GEÇ / 69-145 ve 26.7.11993 tarih A.01.1.GEÇ / 69-165 sayılı yazıları ile Milli

Savunma Bakanlığı Özel Kuvvetler Komutanlığı'ndan yetkili kişilerin Komisyonumuza gelerek bilgi vermeleri istenmesine rağmen her iki yazımıza da olumlu bir cevap almamız mümkün olmamıştır."

"... Komisyonumuza daha önce İçişleri Bakanlığı görevlerinde bulunan Sayın İsmet Sezgin, Sayın Mehmet Gazioğlu, Sayın Abdülkadir Aksu, Sayın Sabahattin Çakmakçıoğlu ve Sayın Mustafa Kalemlî'ye 17.11.1993 tarihinde bir yazı gönderilerek; özellikle 1980 ve onu takip eden yıllarda giderek artan faili meçhul siyasal cinayetler, bu cinayetlerin işlenmesine sebep olan olaylar, ülkemizin birlik ve bütünlüğünü tehdit eden terör ve bölücülük hareketleriyle bu hareketleri önlemeye yönelik tedbirlerin neler olabileceği konularında yazılı olarak görüşlerinin Komisyonumuza intikal ettirilmesi rica edilmiş, sadece Sayın Sabahattin Çakmakçıoğlu'ndan bu konuda bir yanıt almamız mümkün olabilmıştır."

"... Komisyonumuzca, adı geçen kişilere ait (Prof. Dr. Muammer Aksoy ve Doç. Dr. Bahriye Üçok cinayetleri kastediliyor.) tahkikat evraklarının onaylı birer örneğinin gönderilmesi istendiği halde, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcılığı, Komisyonumuzun bu talebine uygun hareket etmeyerek, tahkikat evrakları ile ilgili ve bir dizi pusulası niteliğinde olan inceleme tutanaklarını göndermiş ve Araştırma Komisyonumuzun görev yapmasını bilerek engellemiştir."

Yetkili makam ve mercilerden belgeler alamayan Araştırma Komisyonumuzun, meçhul siyasal cinayetler hakkında inandırıcı neticelere varmasının da mümkün olamayacağı aşikârdır."

"... Maalesef Meclis'teki bürokratlar, Komisyonumuzun çalışmalarını ellerinden geldiğince her vesile ile yavaşlatmaya ve engellemeye çalışmışlardır."

"... Vatandaş, işçi alımlarına müracaat ettiğinde taraf tutmak ve aşırı derecede yapılan partizanlıkla karşılaşmakta, çoğu gariban vatandaş başvuruya dahi cesaret edememektedir. Bunun yanında bölgede yapılan ve liyakata dayalı olmayan politik atamalar da vatandaşta devlet organlarının partizanlık yaptığı duygusunu körüklemektedir.

Herhangi bir nedenden ötürü, örneğin pasaport almak için, kaybolan yakınına sormak için, karakola giden vatandaş hakaretlere maruz kalmakta, PKK'li olmakla suçlanmaktadır. Vatandaş, karakollarda insanca muamele görememekten şikâyetçidir."

"... Bu bölgede görevli az sayıdaki deneyimli hakim ve savcı da, birtakım kişilerin etkisiyle görev yapamaz hale getirilmeye çalışılmaktadır."

"... Bu otorite boşluğu içerisinde vatandaş, gözetilme alımlarında başvuracağı makamı bulamamaktadır. Savcıya giden vatandaş, Emniyet'e gönderilmekte, Emniyet'e giden vatandaş jandarmaya havale edilmekte, jandama ise Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne vatandaş gönderilmekte, vatandaş gözetilme alınan yakınının nerede olduğunu bilememenin..."

"... Bölgede, devletin otoritesi zaafiyet içerisinde olduğundan, kimin ne yaptığı belli olmamaktadır."

"... Jandama subayları ve görevli olmayan birtakım şahıslar verdiği silahlarla, birtakım görevsiz ve yetkisiz şahıslar, şehir içerisinde silahla dolaşabilmektedir."

"... Silopi İlçe Jandama Komutanı tarafından, ekte görülen belgedeki şahsa, komutanlıklarıyla iyi ilişkilerinden dolayı kendisine ait olan ruhsatsız silahı yanında taşımada bir sakınca olmadığı bildirilerek resmi belge verilmiştir. Devletin denetiminden uzak olan bu şahıslara verilen yetkisiz olan makamların hangi güçten cesaret alarak bu belgeleri düzenleyip, yasaya aykırı bir şekilde bu şahısların silah taşımalarına izin vermeleri düşündürücüdür. Devletin, mekanizması içinde yer alan ve görevleri hukuk kurallarını uygulamak olan kamu görevlilerinin keyfi bir şekilde hukuka aykırı olarak yapmış oldukları bu eylem ve işlemler

neticesinde toplumun içine sürüklendiği kargaşa ortamında..."

"... Kaldı ki diğer bölümlerde de örnekleriyle açıklanacağı üzere, güvenlik güçlerinden ve itirafçıların korularıyla birlikte karıştıkları yasal olmayan birtakım olaylar da bu konudaki iddialara çanak tutmaktadır."

"... Bölgede yoğun olarak faili meçhul cinayetlerin devlet tarafından işlendiği iddia edilmekte ise de, görüşülen kişiler bu konuda somut deliller, bilgiler verememişlerdir. Kendilerine, neden dolayı bu eylemleri kontrgerillanın yaptığına inandıkları sorulduğunda, eylemlerin hep aynı şekilde işlenmesi ve bir merkezden hareket ediliyormuş gibi davranılması ve maktullerin öldürülüş şekillerine göre devletin içerisindeki herhangi bir grubun veya devlet destekli bir grubun eylemlerini tanımlamak için ortaya atılan kontrgerilla örgütü ile ilgili iddialara dayanak teşkil eden herhangi bir somut delil ileri sürülmemiştir.

F.M.S. (Faili meçhul siyasal) cinayetler genellikle cadde ortasında, şehrin en işlek yerlerinde gündüz işlenmektedir.

Gündüz şehrin en işlek yerlerinde işlenen cinayetlerin faillerinin bulunmaması vatandaşa korku ve şüphe uyandırmaktadır. Güvenlik güçlerinin, adli olaylarda işlenen cinayetlerin faillerini kısa sürede yakalaması veya tespit etmesine rağmen, siyasal içerikli cinayetlerde faileri yakalayamaması, vatandaş tarafından bu cinayetlere devletin göz yumduğu şeklinde algılanmaktadır... Vatandaştaki inanç, devlet isterse, istediği an bu cinayetlerin faillerini yakalayabilir veya tespit edebilir. Silopi gibi küçük bir ilçede ve Batman, Silvan gibi ilçelerin en işlek caddelerinde F.M.S. cinayetler işleniyor ve faileri bulunamıyorsa, devlet bunları istemediğinden dolayı tespit etmemektedir intibası ortaya çıkmaktadır."

Yıldırma Politikası

"... F.M.S cinayetlerin devlet tarafından işlendiği iddiasının yoğun olarak propagandası yapıldığından ve bu cinayetlerin aydınlatılması için ilk zamanlarda tanıklık yapan vatandaşların akıbetinin de faili meçhul bir cinayete kurban gitmek olmasından ötürü, vatandaş tanıklık yapmamaktadır. Devlete giderek gördüğünü anlatanlar kısa sürede deşifre edilmekte, deşifre olan vatandaş da yukarıda belirtildiği gibi en kısa süre içinde faili meçhul bir cinayete kurban gitmektedir."

"... F.M.S cinayetlere kurban giden okur yazar insanları çok olmasından dolayı, bu kesime "Bakın bu işlerden uzak durun, akıbetin bu olabilir" mesajı devlet tarafından verilerek yıldırma politikasının uygulandığı iddia edilmektedir."

"... F.M.S cinayetler konusunda durum böyle olunca da iyi niyetli vatandaş bile devletin ya acz içerisinde olduğuna veya failerin yakalanmasında güvenlik güçlerinin iyi çalışmayıp yeterli gayreti göstermediğine, araç ve gereçlerinin eksik olduğuna inanmakta veya bu cinayetlerin devlet veya devletin içerisindeki bir grup tarafından desteklendiği inancının oluşmasına yol açmaktadır."

"... Komisyonumuza mezkur açıklamayı yapan İl Emniyet Müdürü kısa bir süre sonra görevde başarılı olup, terörle mücadelede mesafe kat ettiği halde hiçbir gereke gösterilmeden, merkezde pasif bir göreve atanmıştır. Yani Komisyonumuza bazı konularda açıklama yapan, samimi olarak bildiklerini anlatan kamu görevlisinin sonu görevden alınmak olmuştur."

"... F.M.S cinayetlerinin işlenmesinde daha çok cezaevindeki itirafçıların kullanıldığı yolunda iddialar bulunmaktadır. İtirafçıların kanun gereğince, cezaevinden alınıp, gerekli işlemlerin yapıldığı vatandaşa anlatılmadığından, itirafçıları cezaevi dışında gören vatandaş, bunların devletin suç işlemek amacıyla dışarı çıkarttığı söylentilerine inanmaktadır. İtirafçılar üzerinde de yeterli disiplin ve otorite sağlanmadığından, bu şahısların yaptığı disiplinsiz ve vatandaş tahrik eden

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

davranışlar, vatandaşın bu tür iddiaların doğru olduğuna inanmasına yol açmaktadır.”

“... Devlet memuru burada görev yaparken halkı devletten soğutucu davranışlar içerisinde bulunmaktadır.”

“... Bu personelin yetkisini kullanırken hukuk kurallarına uyması sağlanarak, duygularıyla değil hukuk kurallarıyla hareket etmeleri ve böylece de vatandaşın, yöneticilerin uygulamalarında hukuk devletinin varlığını hissetmeleri temin edilmelidir.”

“... Teröre karşı mücadele ancak yetkinin kimde olduğu kesin olarak tespit edildikten sonra başarı kazanabilir. Şimdi ise karışıklık söz konusudur.”

“... Devletin koruma şemsiyesinden istifade eden ve hatta Diyarbakır il merkezinde devletin polisler için satın aldığı lojmanlarda ikamet ettirilen itirafçılar, devletin bunlar üzerinde yeterli disiplin sağlayamamasından istifade ederek, suç örgütleri kurmuşlar, silah kaçakçılığı, adam öldürme, uyuşturucu kaçakçılığı gibi olaylara karışmışlardır. Bu suçlarının ise, bazı üst düzey kamu görevlilerinin devreye girmesiyle kapatıldığı Komisyonumuzca tespit edilmiştir.”

“... OHAL Bölgesi'nde uzun süre kalan ve daha sonra koruma tedbirlerinden istifade ettiğinden dolayı başka bir ilde ikamet eden General Zinnar kod adlı Alaattin Kanat isimli itirafçı, koruma tedbirlerinden istifade ederek başladığı yeni yaşantısında Silivri yakınlarında bir işadamından zorla ve tehditle para almaya çalışırken suçüstü yakalanmıştır. Bunun benzerlerini çoğaltmak mümkündür. Bu ve benzeri olaylar da göstermektedir ki, devlet samimi itirafçıları koruyamamasının yanında, Alaattin Kanat gibi kötü niyetli itirafçıları da zapt edememektedir.”

“... Alaattin Kanat isimli itirafçı hakkında yazılan müzekkereye Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından verilen 24.8.1993 günlü cevabi müzekerede Alaattin Kanat isimli itirafçının 24.7.1991 tarihinden 18.5.1993 tarihine kadar çeşitli tarihlerde 11 defa güvenlik güçlerine yardımcı olmak amacıyla Devlet Güvenlik Mahkemesi kararıyla dışarı çıkarıldığı bildirilmiştir.”

“... Bu şahısların korucu olabilmeleri için yönetmeliğin 7. maddesinde düzenlenen genel ve özel şartlar arasında bu şahısların aşiretler ve aileler arası kan davasına karışmamış olma şartı bulunmasına rağmen bu şarta uyulmadığı, korucu olan şahısların büyük bir çoğunluğunun kan davasına karışan kişilerden oluştuğu, hatta kan davasından dolayı diğer ailelerle hasım olan birtakım şahısların koruculuğu kan davalarında kullanmak için özellikle koruculuğa müracaat ettikleri, bu konuda jandarmaca yapılan tahkikatların yeterli olmadığı, yaşı küçük çocukların sahtecilikle yaşlarının büyük gösterildiği, sabıkalı olan şahısların ise sabıkasız gibi korucu yapıldıkları, Komisyonumuzca yapılan araştırmalar sırasında tespit edilmiştir.”

“... Bunların bazıları da koruculuk kimliğini kullanarak rahatça, aranmadan silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapmışlardır. Bölgede halen de silah ve uyuşturucu kaçakçılığının büyük bir kısmının denetimi korucuların elinde bulunmaktadır. Yörede etkili olan kişiler koruculuğu hakimiyetlerine dayanak olarak kullanmışlardır. Korucubaşı olan aşiret ağaları eskisinden daha beter kural tanımaz ve acımasız bir şekilde bölgede kendi yandaşları olmayanlara baskı kurmuş, bunları PKK mensubu diye güvenlik güçlerine bildirmişlerdir. Bir kısım korucular kan davalı oldukları köylüleri PKK örgütüne mensup olduğu iddiasıyla öldürmüş, baskı yapıp köylerini terke zorlamıştır.”

“... Mehmet Şerif Avşar isimli vatandaşın Diyarbakır il merkezindeki işyerinden alınıp, şehir dışında bir yerde öldürülmesi olayında yakalanan sanık korucular bu eylemlerinden dolayı yargılandıkları Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi'nde verdikleri ifadelerinde, kendilerinin jandarma yetkililerinin emri ile Diyarbakır il merkezinde, yani polis bölgesinde operasyona katıldıklarını belirtmişlerdir.”

“... Geçici Köy Korucuları Yönetmeliği'nde yer almamasına rağmen kanuna aykırı bir şekilde “gizli” geçici köy koruculuğu ihdas etmiş ve bunları il

merkezlerinde kanuna aykırı bir şekilde görevlendirmişlerdir.”

“... Devletin helikopterleri korucubaşlarının emrine tahsis edilmiş, bunlar istedikleri gibi devletin imkânlarını kullanmışlardır. Korucular, kimliklerine dayanarak yaptıkları silah kaçakçılığından dolayı haklarında çıkarılan giyabi tevkif müzekerelerine rağmen ve her ay Jandarma Bölük Komutanlığı'ndan maaş almalarına rağmen bir türlü yakalanmamışlardır.”

“... Çarpık oluşan bu kurum tasfiye edilmediği takdirde, son günlerde görüldüğü üzere maaş artışlarını ve benzeri taleplerini dile getirerek kendi içinde kenetlenmiş bir kurum olarak devletin karşısına silahlı bir güç olarak çıkacaktır.”

“... Bölgede MİT, Emniyet İstihbarat, Genelkurmay, Kara Kuvvetleri, Deniz Kuvvetleri İstihbarat ile JİTEM görev yapmaktadır.”

“... Sebebi Komisyonumuzca anlaşılamayan bir nedenden ötürü yürütme güçleri, MİT'ten ve diğer istihbarat organlarından gelen bilgilerin gereğini yapmamakta, örneğin, basılacağı nokta olarak bildirilen yerlerde gerekli güvenlik önlemleri alınmamakta...”

“... Bu kadar çok istihbarat organının faaliyet gösterdiği bir bölgede kimin ne yaptığı belli olmamaktadır.”

“... Bölgede JİTEM'in faaliyetlerinin de ne olduğu Komisyonumuzca anlaşılamamıştır.”

“... Bu kadar çok birimin yetkili ve görevli olmadığı halde bu alanda faaliyet göstermesi, kimin ne olduğunun, ne yaptığının anlaşılamamasına da yol açmaktadır.”

“... JİTEM'in yetki ve görevsiz olduğu halde polis mütakasında polisten habersiz operasyon yapması ve benzeri olaylar neticesinde, vatandaşın kafasında birtakım soru işaretlerinin oluşmasına sebebiyet verilmektedir. Ayrıca buna benzer birtakım olaylardan dolayı, vatandaşlar arasında JİTEM'in itirafçıları kullandığı ve bunlardan dolayı da yasadışı birtakım işlere karıştığı yönünde iddialar bulunmaktadır. Bunların, silah ve uyuşturucu kaçakçılığına karıştıkları iddia edilmektedir.”

Uğur Mumcu cinayetiyle ilgili olarak:

“... Ankara Valiliği, Emniyet Müdürlüğü'nden alınan 28.9.1993 tarih 1993/12298 sayılı cevabi yazıda talep konumuzla hiç ilgisi olmayan bir cevap verilerek Komisyonumuzun çalışmaları engellenmeye çalışılmıştır.”

“... İçişleri Bakanı Sayın Nahit Menteşe imzası ile gönderilen cevabi yazıda ise “...” şeklinde bir açıklamada bulunulmuş ve Komisyonumuzun talep ettiği konuya açık-net bir şekilde cevap verilmediği gibi, Komisyonumuzun sormuş olduğu konunun farklı alanlara çekilmesi sağlanarak bu konuda ihmali olan kişilerin ihmalleri saklanmış olmaktadır.”

“... Komisyonumuzun çalışmaları sonunda bulunan bu gerçeklerden bazı şahıslar rahatsız olmuş ve bu tarihten sonra Komisyonumuzun Uğur Mumcu cinayeti ile ilgili olarak görevli olan kurumlardan daha aktif çalışarak inisiyatif ele alıyor olması, Komisyonumuz karşı kanuni görevini yapmayan veya ihmali eden kişilerin cephe oluşturmaya yol açmıştır. Bu cümleden olmak üzere Komisyonumuzun bulmuş olduğu tespitlerin yanlış olduğunu ve hiçbir mana ifade etmediğini ispatlamak için bir kısım çevreler yoğun bir çaba içerisinde girmişlerdir.”

“... Görüldüğü üzere Komisyonumuzun görevi ve yetkisi gereği olay hakkında bilgi toplamasından rahatsız olan kişi veya kurumlar, Komisyonumuzun inandırıcılığına gölge düşürmek için birçok işlemde bulunmuşlardır. Hatta Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral, ‘Müdürlüğümüzden Meclis Araştırma Komisyonu'nca istenilen bilgiler için Cumhuriyet Başsavcılığımızın haberdar edilmesine, bilgimiz dışında anılan komisyona bilgi verilmesi yukarıdaki hükümler içeriğinde yasal engeli olduğu için bu duruma özenle uyulmasını rica ederim’ diyerek, Komisyonumuzun yukarıdaki bölümde açıklandığı üzere anayasal yetki ve görevine müdahale ederek işlevsiz hale getirmeye çalışmıştır.”

“... Adeta olayın açıklığa kavuşmaması için her türlü

ortam hazırlanmaktadır.”

“... Vatandaş karakola gitmeye korkmaktadır. Bu, sadece Güneydoğu ve Doğu Anadolu Bölgesi'nde değil, tüm ülkemizde böyledir.”

“... Burada, seçimle işbaşına gelmiş organların denetimlerinden kaçabilen kurumları kastediyorum.

Bütün gizli örgütler ve bir devletin sınırlarını aşan her türlü örgütlenmeler ve teşebbüsler bu tip kurumlara girmektedir. Çünkü bunlar devletin seçimle işbaşına gelmiş organlarınca denetlenemezler. (Heller'den bir alıntı.)

“... Komisyonumuzun çalışmaları aynı Heller'in belirttiği gibi birtakım gizli örgüt denebilecek oluşumlar tarafından engellenmiştir. Bu gizli örgüt tabiriyle istihbarat örgütleri kastedilmemektedir.

Devletin Anayasa ile sınırları çizilmiş yetki ve görev ayırımına rağmen, hukuk kurallarını tanımayan ve istedikleri zaman istedikleri kuralları uygulamayan kişiler ve birtakım kurumlar kastedilmektedir.”

“... Komisyonumuz görev yaparken birbirleriyle her haliyle bağlı oldukları dıştan bakıldığında bile belli olan birtakım odaklar, tanığın adresinin tespitini istememize rağmen bu tanığı önce televizyona çıkartıp, yalancı tanık olarak mahkûm ettikten sonra Komisyonumuza bırakmış, bu konuda yazmış olduğumuz yazılara yetkili makamlar sürekli olarak başka cevaplar vermiş, çok önemli soruşturmanın evrakları hukuk gereği olmasına rağmen Ankara DGM Başsavcısı'nın yaptığı gibi Komisyonumuza gönderilmemiş, araştırmayı hızlandırmak için helikopter isteyen Komisyonumuza 20'den fazla helikopter boş olarak bekletilmesine rağmen tahsis edilmemiştir. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür.”

“... Bir merkezden yönetiliyormuşçasına gizli örgüt şeklinde örgütlenen bu oluşumların devletin seçimle işbaşına gelmiş organlarınca denetlenemedikleridir. Bu örgütler hakkında zaman zaman kamuoyunda haberler çıkmakta ise de; nedeni bilinmez bir şekilde bunlar hakkında iddialar hiçbir zaman soruşturmaya konu olmamaktadır.”

“... Devletin seçimle işbaşına gelmiş organlarınca denetlenemeyen ve yargı organlarınca da soru sorulamayan bu örgütler, istedikleri gibi devlet idaresindeki organlara hakim olmakta ve devleti her türlü emellerine alet edebilmektedirler.”

“... Bunlar, yasal hiçbir dayanağı olmamasına rağmen istedikleri insana silah taşıma izni verebilmekte, istedikleri insanı da yasal hiçbir dayanağı olmayan bir şekilde gizli korucu adı altında görevlendirebilmektedirler.”

“... Seçilmişler, devletin içerisinde bulunduğu izlenimi Komisyonumuzca tespit edilen birtakım odakların devlet içerisinde temizlenmesi ve hukuk kurallarının hakim kılınması için otoriteyi eline almak zorundadır. Bu yapılmadığı takdirde Komisyonumuzun çalışmaları sırasında karşısına çıkan odaklar devlete hakimiyetlerini devam ettirecekler ve hukuka aykırı davranışlarını devam ettireceklerdir.”

“... Yargı organları mensupları her açıdan bağımsız ve güvence altında olmalı...”

“... Emniyet güçleri üzerinde idarenin yeterli denetimi kurulmalı, Emniyet güçleri içerisinde hukuk dışı oluşumlara izin verilmemelidir.”

“... Kişi ve kurumlar, hukuka aykırı davranışlarına izin verenlere karşı elde ettikleri hukuka aykırı saptamaları tehdit ve şantaj aracı olarak kullanarak, hükümlerini devam ettirmek isteyeceklerdir.”

“... Korucu-itirafçı-JİTEM mensuplarının birçok yasadışı olaylara karıştıkları Komisyonumuzca tespit edildiğinden, bu konuda gerekli soruşturmanın yapılması için Adalet Bakanlığı'na suç duyurusunda bulunulmasına...”

TÜRKİYE'Yİ KİM YÖNETİYOR?

Gelecek sayıda

KUZEY KIBRIS'TA ÇALIŞAN VE ÇALIŞMAYAN KESİMLERİN DURUMU

Ahmet AN

15 Aralık 1996 tarihinde yapılan resmi nüfus sayımına göre, "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC)" diye anılan ve Kıbrıs Cumhuriyeti topraklarının Türk Silahlı Kuvvetleri'nin işgali altında tutulan kuzeyindeki %37'lik bölümünde, fiili (de facto) olarak 200,587 kişinin yaşadığı açıklanmıştır.

Kıbrıs Türk makamları tarafından yapılan ve sonuçları Ankara'da TC Devlet İstatistik Enstitüsü'nde değerlendirilen bu ilk nüfus sayımının verileri ise, ancak iki yıl sonra açıklanabilmişti. Buna göre, ikamet esasına göre (de jure) nüfus da, 188,662 kişi olarak bildirilmişti.

Açıklamayı yapan Başbakanlık Planlama Örgütü Müsteşarı Ahmet Buluç, aradaki 11,925 kişilik farkın, sayım günü KKTC'de bulunan kişilerin devamlı ikamet yerinin KKTC dışında olduğunu beyan etmesinden kaynaklandığını söylemişti. (Kıbrıs, 28 Kasım 1997)

ÇALIŞAN NÜFUSUNDAĞILIMI

KKTC Başbakanlık Devlet Planlama Örgütü tarafından yayımlanan "2001 Geçiş Yılı Programı (Taslak)" başlıklı ve 13 Kasım 2000 tarihli yayına göre (s.87), KKTC'de çalışan nüfusun kesimlere göre dağılımı şöyle idi:

	Sayı	Dağılım (%)
1. Tarım.....	15,236	17.1
2. Sanayi.....	8,651	9.7
a. Taşocakçılığı.....	1,081	1.2
b. İmalat sanayii.....	6,183	6.9
c. Elektrik-su.....	1,387	1.6
3. İnşaat.....	12,784	14.4
4. Ticaret.....	9,664	10.9
a. Toptan ve perakende.....	6,000	6.7
b. Otelcilik ve lokantacılık.....	3,664	4.1
5. Ulaştırma-Haberleşme.....	8,186	9.2
6. Mali müesseseler.....	3,026	3.4
7. Serbest meslek ve hizmetler.....	13,378	15.0
8. Kamu hizmetleri (*).....	18,096	20.3
Toplam:	89,021	100.0

(*) KİT ve Belediyeler dahil

Tablodan da görüleceği gibi, 89,021 kişiden oluşan ekonomi açısından aktif nüfusun %20'si (18,096 kişi), kamu kesiminde istihdam edilmiş olup, geriye kalan 70,925 kişi özel kesimde çalışmaktadır.

KAMU KESİMİ ÇALIŞANLARININ DAĞILIMI

DPÖ tarafından Şubat 2000'de yayımlanan 1998 yılına ait İstatistik Yıllığı'na göre (s.137), kamu kesiminde çalışan personelin dağılımı şöyle idi:

1. Memur.....	4,796
2. Polis.....	1,774
3. Öğretmen.....	2,821
4. Daimi işçi.....	2,152
5. Diğer.....	2,330
Ara toplam:	13,873 kişi

KİT ve Belediyelerde çalışan memur ve işçilerin sayısı, yılda ayrıca verilmemekle beraber, bu sayının 4,223 olduğu hesaplanabilir.

Kamu görevlileri toplamı:.. 18,096 kişi

Yapılan bir değerlendirmeye göre, 1997 yılı içinde kamuda fiilen çalışmakta olan 13,416 kişi, gayri safi milli hasılaya %18 ile 20 arasında bir katkı sağlarken, genel bütçeden %38 oranında pay almaktaydı. (Kıbrıs, 13 Ağustos 1997)

ÖZEL KESİMDE ÇALIŞANLARINDAĞILIMI

DPÖ'nün "İstatistik ve Araştırma Dairesi" tarafından yaptırılan ve "1998 Genel Sanayi ve İşyerleri Sayımı: Birinci Aşama Sonuçları-KKTC Toplamı" başlığı altında Temmuz 2000'de yayımlanan çalışmada (s.6-9), 1998 yılına ait "Faaliyet koluna göre işyeri sayısı ve istihdam" şöyle verilmektedir:

Yukarıdaki tablodan da görüleceği gibi, özel kesimdeki 7,807 işyerinde çalışan toplam 26,572 kişi içerisinde, ücret alarak başkasının yanında çalışanların sayısı 18,111 kişidir. Bunlardan 17,534 kişisi sürekli çalışırken, 577 kişisi de mevsimlik olarak çalışmaktadır. İstihdam bakımından ise, ticaret kesimi ilk sırayı alırken, bunu imalat ve turizm kesimleri izlemektedir.

Dikkati çeken bir başka nokta, 7,807 işyerinin 6 bine yakınının, yani %76'sının kişisel mülkiyet olmasıdır. Örneğin 4 bine yakın işyerinde tek kişi çalışmakta olup, bu da büyük olasılıkla işyerinin sahibi olan kişidir. 50 kişinin üzerinde istihdamı olan işyeri sayısı 40, 100 kişinin üzerinde istihdam yapan işyeri sayısı ise sadece 17'dir. (agy)

KAÇAK İŞÇİSORUNU

Çalışma ve İskan Bakanlığı Müsteşarı Ahmet Alper, KKTC'deki işyerlerinde çalışanların %70'inin "kaçak" olduğunu açıklarken (Kıbrıs, 7 Ekim 1999), KKTC Meclisinde konuşan CTP Mağusa milletvekili Sonay Adem de, KKTC hükümeti ile başsavcılığın gizlice anlaşarak, ülkedeki 20-25 bin kaçak işçinin statülerinin yasalasma için gayret gösterildiğinden şikayet etmekte ve bu yönde TC hükümetiyle gizli protokoller imzalandığını söylemekteydi. (Kıbrıs, 1 Kasım 2000)

Kaçak işçilerin sosyal güvenceden yoksun ve sendikal örgütlenmeden uzak çalıştırılmaları, başka sorunlar da yaratmakta ve işçi sınıfının örgütlü birliğinin sağlanmasında göz ardı edilemeyecek önemli bir engel oluşturmaktadır.

ÇALIŞANLARIN SENDİKALAMA DURUMU

1996 yılında KKTC nüfusu 183,290 iken, çalışan kişi sayısı 78,595 idi. Bu çalışanlardan sadece %27.6'sı, yani 21,718 kişi sendikali idi. Toplam sendikali sayısının %72.7'si kamuda, 5,926'sı (%27.2'si) özel kesimdeydi. (Ortam, 7.6.1996)

1998 yılına ait İstatistik Yıllığı'na göre, çeşitli işçi sendikalarında örgütlenmiş olan sendikali kamu ve özel kesim çalışanlarının örgütsel dağılımı şöyle idi (s.142):

Sendika	Kişi
1. Dev-İş.....	2,274
2. Türk-Sen.....	5,250
3. Hür-İş.....	4,112
4. Bağımsız.....	13,228
Toplam:	24,864 kişi

ÇALIŞMADAN MAŞ ALANLARIN DURUMU

"İstatistik Yıllığı 1998"e göre, kamu ve devlet kesiminden emekli olanların durumu şöyle idi:

- 1,531 kadar (Ekim 1996 rakamı) emekli mücahit dışta kalmak üzere, toplam 10,393 kişi devletten memur emeklisi olarak maaş almaktaydı. Bunların 7,621 memur emeklisi, 1480 polis emeklisi, 1292 öğretmen emeklisi idi. (s.123)

(2000 yılı verilerine göre, bu rakam 10.362 kişidir.)
- Özel kesimde çalıştıktan sonra emekli olup da, Sosyal Sigortalar Dairesi'nden emeklilik maaşı alanların sayısı ise, 15,329 idi. Bunlar arasında Sosyal Sigortalar Yasasına göre emekli olanlar 8,773 kişi iken, özel uygulamalarla emekli maaşı alanlar 7,511 kişi idi. (s.128-129)

(2000 yılı verilerine göre, bu rakam 17.000 kişi kadardır.)
- Devlet ayrıca her ay toplam 4,976 kişiye maddi yardım

yapmaktaydı. Bunlardan 3,710 kişiye sosyal yardım, 274 kişiye malül gazilik, 288 kişiye şehit ailesi, 250 kişiye hadise kurbanı, 329 kişiye ebeveynleri şehit ve hadise kurbanı, 125 kişi de özürülü oldukları için ödeme yapılmaktaydı. (s.130)
- Devlet, 1995-1996 ders yılında 1,572 kişiye karşılıksız burs ödeneği vermektedir.

(2000 yılı verilerine göre, bu rakama "diğerleri" başlığı altında 1.222 kişinin de eklenmesiyle toplam 6,278 kişiye çıkmıştır.) Her ay 57,422 çekin çıktığı devlet hazinesinden çeşitli maaş ödemeleri için, 2000 yılı içinde ayda 25 trilyon TL ödenmekteydi. (Kıbrıs, 6.7. ve 4.10.2000)

SONUÇ

26 Aralık 1994 tarihli Yeni Çağ gazetesinde yayımlanan "Memur cennetinde sendikacılık oyunu" başlıklı makalemizde, "KKTC devletçisi"ni yöneten egemen çevrelerin, nüfusun önemli bir bölümünü midesinden kendisine nasıl bağımlı bir hale getirdiğine dikkat çekmiş ve daha çok kamu kesimindeki çalışanları örgütlemiş olan memur sendikalarının dar bir ekonomizm uğruna sendikal yaşamı çıkmaza sürüklediğine parmak basmıştı.

Aradan geçen sürede, KKTC nüfusu içinde ekonomik açıdan devlete bağımlı kılınanların sayısında görülen artış, bu bağımlılığın egemenler tarafından bilinçli bir şekilde gerçekleştirildiğini göstermektedir. Ekonomik bağımlılık, ideolojik bağımlılığı da getirmekte ve küçük burjuva tavırlar düzenle uyumlaşmaktadır. Bir yandan devlet hazinesinden para alanların sayısı artarken, öte yandan da memur sendikacılığı, bazı sendika bürokratlarının elinde çalışanlar aleyhine sonuçlar vermeye başlamıştır.

Örneğin herhangi bir grev fonu bulandırmayan sendikaların 4-8 Aralık 2000 tarihlerinde 5 gün süreyle ekonomik önlemler paketine karşı yaptıkları genel grev sırasında, ülkede hayat yavaşlamış, çöpler birikmiş, her kesimde zor günler yaşanıp, milyarlarca liralık zarara yol açılırken, grevi yapan kamu çalışanları yarar yerine zarara uğramıştır. Öte yandan grevle zarar görmesi amaçlanan devlet, ancak %30'luk katılım oranı sağlanan genel grevden 400 milyar TL kârlı çıktığını açıklamıştır. (Kıbrıs, 6 Şubat 2001) Bir başka deyişle, aralarında CTP ve YBH gibi siyasi partiler ile kamuda örgütlü sendikaların da bulunduğu 41 kuruluşun örgütlediği genel grevin faturası, grev yaparak işbaşı yapmayanların maaşlarından kesilerek çıkarılmıştır. Ekonomik önlemler paketi ise, aşama aşama uygulanmaya devam etmektedir. (KTAMS, genel grevden dolayı üyelerine 47 ile 55 milyar TL arasında bir ödeme yapacağını duyurmuştur -Yeni Düzen, 19 Şubat 2001-, ama bu, olumsuz sonucu değiştirmemektedir.)

Yukarıda adı geçen makalemizi, "Çalışanların 'kendiliğinden' değil de, 'kendisi için' sınıf olma mücadelesi için alınacak daha çok yol vardır" diyerek bitirmiştik. Aradan geçen bunca yıl içinde pek de ileriye gidilememişse, bunun nedenleri üzerinde tekrar tekrar kafa yormak, somut durumun somut tahlilini yeniden yapmak gerekmektedir. Kaldı ki, bir küçük burjuvalar denizi haline getirilen Kıbrıs Türk toplumu içinde verilecek olan demokrasi ve sosyal-ekonomik ilerleme mücadelesi, giderek daha da zorlaşmaktadır.

Örgütlülüğü artırarak, siyasal, ekonomik ve ideolojik alanlarda sınıf mücadelesini yükseltmek ve geniş yığınlarla çıkış yolunu göstermek, tek seçenek olarak görünmektedir.

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

"Bayrak, Vatan, Özgürlük Mitingi"
ve 3. Perde

TC. Egemenleri'nin ve yerli işbirlikçilerinin Kıbrıs'ın Kuzeyinde uygulamaya koydukları uzun vadeli plan 18 Temmuzda kayaya çarptı. Bu toslama halkımıza moral ve özgüven kazandırırken egemenlere "ne oluyor" dedirtti.

Aylarca halkımızın "Bu Memeleket Bizim Platformumun" önderliğinde yürüttüğü şanlı direniş ve başkaldırı TC Egemenlerini ve Denктаş Rejimini paniğe sevketti. Halkımızın sesi açık hapisane duvarlarını aşmış, Dünya Halklarına ulaşmıştı.

Ses gür ve netti. "ARTIK HİÇ BİR ŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK". Tanırım bu ne ürpertiydi. Mitinglerin, direnişlerin coşkusuyla Halkımızda yükselen bir özgüven dalgası vardı. Paniğe kapılan egemenler ve Denктаş ne yapacağını şaşırmişti. Meclis Başkanı Hasipoğlu "Rumcu-vatan haini diye Platformu suçlarken, Denктаş "Olgun bir miting oldu " diyerek düzenleyicileri "kutluyordu. Bu ne sürecekti? Bu ne kabustu egemenler için? Ne oluyordu bu uysal "Kıbrıs Eşeklerine"?

Bu tren yola çıktı. Kimse durduramaz deniyordu. Bu tren Yola çıkmıştı. Kompartımanlar halkımızla doluydu. Ama Tren bir türlü hız alamıyordu. Lokomotifte makinistlere ne olmuştu? Halk kararlılığını ve coşkusu ortaya koydukc Makinistler trenin buhar kazanlarına kömür atmayı kesiyordu. Tren bir kere yavaşlamıştı.

Gün bu gündü. Egemenler 18 Temmuz sürecini unutmamışlardı. Halkımızın, 10 binlerin direnişi uyularını kaçırıyordu. Fırsat kolluyorlardı. Ama kabusları bitmiyordu. Ülkede bankalar batmış, ekonomi dibe vurmuş, Bir de analarının nikahı ortaya çıkmış. Döviz patlamış, Halkımız bir günde soyulmuştu. Öfke daha da artmıştı halkımızda. Egemenler birşeyler yapmalıydılar. Birşeyler, birşeyler.....

Gökten bir ışık belirdi. Işıktan halkımızın iyi tanıdığı kurt ulumaları duyuldu. 18 Temmuz'un rövanşı alınmalıydı. Kurtlar böyle uludu. 18 Mart'ta "Vatan, Bayrak, Özgürlük" mitingi yapılacağı dendi.

Ama kimleri bulacaklardı mitinge? Halkımız bir kere işbirlikçileri tanımişti. Aranan kalabalık bulundu. Üniversiteler devreye sokularak talebelerin bir kısmı getirildi. Ülkede varolan tüm subay-astsubaylar aileleri ile getirildi. Uzak köylerden ak sakallı zavallı ihtiyarlar taşındı. Sivil Savunma (SS) tüm personelini zorla mitinge getirdi. Bunlara bin civarında şükrancı da eklendi.

Rövanş alacaklarmış dediler. 6 bin civarında ruhsuz kalabalıkla ırkçı, emek düşmanı sloganlarla boy gösterdiler. Ve bir gece karanlığında serap gibi gelip giden sis bulutu gibi dağıldılar.

Gün halkın günü olmaya devam ediyor. "Rumcu-hain edebiyatı tutmadı-tutmayacak. Halkımız özgürlüğe, bağımsızlığa susadı.

Evet sayın "Bu Memeleket Bizim Platformu" makinistleri 3. perde başladı. Egemenler direnişinizi ve restinizi gördüler. "İçteki düşmanı" saptadılar. Şimdi sıra bizde değil mi?

Önümüzdeki dönem çetin ve zorlu geçecek. Halk kendine güveniyor. Siz halka güveniyorsunuz. Ya kendi önderliğinize güveniyor musunuz? Sorunun cevabı açık. Ya evet-Ya hayır. Unutmayın doğa boşluk tanımaz. Halkımızın sizlere verdiği krediyi tüketiyorsunuz. Ya doğru önderlik. Ya da tarihin çöplüğü. Tercih sizin. 3. perde başladı.

Bir de onlardan dinleyelim:

Türkiye'den gelen Kürt kökenli bir göçmen işçinin düşünceleri

Ben Türkiye'den gelen binlerce Kürt işçiden biriyim. Yıllardır Kıbrıs'ta kalıyorum. Mevcut koşullar içerisinde çalışmaya çalışıyorum. Yaklaşık iki sene bir şirkette çalıştım. Daha fazla para kazanabilmek için serbest piyasaya geçtim. Henüz birşey anlamış da değilim. Ya da hayatımı kurtaracak hayali bir beklentim de yok. Bizim yaşam koşullarımız çok zor, daha da zorlaşacağına inanıyorum. Ben her zaman daha zorlukları göze alarak piyasada kendi hesabıma çalıştım. Bu tutumumda yıllarca ısrar ettim. Yine de hiç bir şey değişmedi, değişmeyeceğine inanıyorum. Kanımca sorun bende değil, sorun başka yerlerde.

Eğer Kıbrıs'ta binlerce insanın içinden mutlu sona ulaşan insanları görmüş olsaydım, o zaman sorunu kendimde arardım. Ya da böyle bir umutsuzluğa herkesten önce ben tepki gösterirdim. Hangisini gördüysem, hangisiyle konuştuysem, hepsinde aynı sorun. Şuna inanıyorum. Hiç kimse buraya seve seve gelmiyor. Buraya gelenlerin büyük çoğunluğu buraya gelmeye mecburdur.

Türkiye'nin herhangi bir yerinde çalışabilseydik, oralarda rahat edebilseydik, kendi insani haklarımıza ulaşabilseydik, birtakım şeylerin korkusuyla yaşamasa ydık kesinlikle buraya gelmeyecektik. Kıbrıs memleketimizden binlerce kilometre uzaktır. Kendi ailemizden, çevremizden, akrabalarımızdan uzağız. Orada olup bitenlerden habersiz kalıyoruz. Kültür ve sosyal yapımızdan yoksunuz. Ailemizle bağlarımız çözülüyor. Gün geçtikçe yabancılaşıyoruz. Çoğu zaman yakın akrabalarımız bizi tanımıyorlar. Şekil olarak bizi unutan insanların kişilik olarak bizden ne kadar uzaklaştıklarını? Tekrardan onlarla bütünleşmek ne kadar zor oluyor.

Burada sadece bekar olanlar değil. Burada gelen insanların içinden yaşları 40-50 olanları da var. Çoğunluk evlidir. Çocuklarından tatalım da eşlerine kadar kendine özgü bu yapının hangi sorununa cevabı olabiliyor. Ekonomik olarak mı sorun çözülüyor, yoksa sosyal olarak mı cevap oluyor?

Ne kadar ihtiyaçlarını tartışıyorlar? Çocuğuna sevgisini mi aşılayabiliyor, yoksa eşyle olan beraberliğinin cevabı mı oluyor? Yıllara dayanan bir kopukluk yaşanıyor. Bozulan ve dağılan yuvaların, terk edilen ya da (farklı saplantılara giren) özünden boşalan, kaba bir iskelet olarak duran bu evliliğin suçlusu kimdir? Bu insanlarda mı arayalım, ya da toplumda mı, ya da sistemde mi arayalım? Tepeden tırnağa herkesin bu olayda suçu var. Sınıfların da, küçük burjuvaların da, işçilerin de ve genel yapıya sahip olan ekonomik krizlerini oluşturan, iyi politika yapamayan muhalefetten tatalım da hükümeti, orduyu, devletin tüm mekanizmasını sorgulayalım. Asıl suçluyu bulalım.

Suçlu olan suç yapıdır. Suçlu olan suç yapmasına zemin hazırlayan, onu öne itendir. Suçlu olan tahribata göz yumandır. Suçlu olan buna tepkisini göstermeyenlerdir. Suçlu olan tüm bu gelişmeye seyirci kalan, kendine taraf olmayandır. Yani iyi olmayan sistem, tepki göstermeyen halktır. Tahribatı yaratan bireydir.

Önemli bir sorun da uluslararasılaşan işçilerdir. Bunu da Kıbrıs ve Türkiye üzerinde çok yönlü boyutlarıyla tartışmak gerekir. Kıbrıs'a gelen Kürt, Türk, Arap v.s işçilerin kültürel farklılıkları vardır. Farklı kültürlerinin olmasının yanı sıra farklı boyutlarda birbirlerini etkiliyorlar.. Birincisi Kıbrıslıların kültür yapıları farklıdır. Fazla kalabalığı sevmezler. Kimsenin onları rahatsız etmelerini istemezler. Herkes kendi halinde, dost çevreleri ile oturup kalkar. Birbirleri ile ilişki kurma kültürleri de farklıdır. Kılık kıyafetlerinden tatalım da erkek-bayan ilişkilerinde kat kat öndeler. Kültür düzeyleri de yok olmasıyla tabiatıyla bizimle hiç bir şekilde ilişki kurmak istemiyorlar. Bu tutumlarını eleştirmiyorsun. Çünkü hiç bir insana "bunu kabul et" ya da "benim gibi giyin" ya da "düşün" diyemezsin.

Bizim yüzümüzden büyük sıkıntılar içerisine girdiklerini görüyor, iki karşı kutuplar içerisinde olduğumuzu yorumluyor. Çalıştığımız işyerlerinde sınıflarımız aynı olsa bile birbirimizle ilişki kuramıyoruz. Onlar bizi ucuz iş gücü ile suçluyorlar. Bir yanı ile haklı oldukları için cevap veremiyoruz. İşten sonra farklı ortamlara gittiğimiz için bu ilişkiler kısa süreli olduğunda yeterli konuşup birbirimizi anlayamıyoruz. Kanımca Kıbrıslılara faydalı değiliz. Bizden fayda gören birkaç şirket, birkaç küçük esnaf, ya da herhangi bir sektör olsa bile, güçlük olarak çıkarlarına katkıda bulunsak bile, Kıbrıslılar'a temelden bir zararımız olduğunu düşünüyorum. Birinci etapta bu zararı Kıbrıs'taki emekçi kesimi alsa bile, zarar farklı kanallarda toplumun tüm kesimine yayıldığını düşünüyorum. Yalnız bu zararın faturasının sadece Kıbrıslılar'a çıktığına inanmıyorum. Bu dengesiz akışın en büyük faturasını da buraya gelen işçiler ödüyor. Bu işçilerin içinde en dolgununu Kürt işçiler

ödüyor. Türkiye'de Kürtler potansiyel suçludur. Bazen hiç suç işlemesem bile kardeşin, akraban, köylün yüzünden sorguya alınabilirsin ve günlerce gözaltında kalabilirsin. Bir aramada ya da herhangi bir konuda karakola işin düşerse zor durumlarla karşılaşabilirsin. Bu nedenle bu riskleri göze alıp pasaport çıkartmak için bile başvuramıyorsun.

Kıbrıs yarı bağılı, yarı bağımsız olan bir ülke olduğu için kimlikle girişi kabul ediyor. Kıbrıs'a kimlikle girişi tercih ediyorsun ve kaçak işçi oluyorsun.Bu nedenle çalışma izniyle doğan haklardan yoksun olduğun gibi iş konusundaki anlaşmalarda, güvence belgesi olan kontratı yapamıyorsun.Bu riski de göze alarak işverenin işini yapmaya başlıyorsun.O işverenden parayı alıp alamayacağın belli değildir. Biraz sıkıştırdığında işyerinin sahibi polisle istemedi eder ve işçi parasını alabilmek için yalvara yalvara istemek zorunda kalır. Hiçbir yasal yolu kalmayan bir insanın yapabileceği hiç bir şey yoktur. Herhangi bir olumsuz gelişme karşısında ister suçlu ,ister suçsuz olsun suçlu konumdadır. Haklarını savunamaz, savunsa bile her türlü tehditle karşılaşır. Polis tutmakla sınırdışı ve mahkemelik olmaya kadar gider. İşçi bütün bunları göze almayıp, kendi haklarından vazgeçebilir. Zaten var olma, yok olma çizgisinde yaşayan bir insanın kazandığı para ne olabilir ki? Bütün bu çalışmaların sonucunda kazandığı paranın çoğunu yol parasına ve hediyeleşmeye verir. 6 ay çalışın bir işçi izine döndüğünde 15 veya 20 gün sonra tekrar buraya gelir ama gelirken bu defa yol parası sorun olur. Adaya girişi yaptığında belli bir miktar para bulundurman şart. Çünkü Girne veya Magosa limanından geri gönderilebilirsin. Bu adaya yıllarca emek vermiş işçiler vardır. Üzerlerinde para olmadığı için limanda Türkiye'ye geri gönderilmişlerdir.

Bir de ilk etapta göze hoş görünen serbest piyasaya değirmek istiyorum.Aslında bu işverenlerin, işçilerin fiyat farklılıklarından faydalanmasıdır. Burada iş bulan insan ilk önce farketmiyor, ta ki umut bağladığı bir işi başkası almaya kadar. O zaman işçi rakip olarak diğer işçileri görür. Artık bölgeler arası aşağılamalar başlar. Bireyler birbirlerini suçlamaya başlarlar. Hatta bu bazen iki arkadaşı karşı karşıya getirebilir. Aynı bölgeden gelip, aynı düşünceyi taşımak bile artık fark etmiyor. Hiç kimse bir diğerinin ne olduğunu düşünmüyor. İş çok olduğunda fark etmiyor çünkü herkes çalışıyor ama işin olmadığı zamanları örnek gösterebiliriz. Özellikle bu süreçte bu tür durumlar çok yaşanıyor. Bir de yaşam şartlarımız vardır ki söylemek değil, görmek gerekir. Kuzey Kıbrıs'ın genelinde bulunan bütün pansiyonlar tıklım tıklım dolup taşıyor. Pansiyonlarda bir oda sekiz kişiye verilir. Ve bu kişiler her biri ayrı memleketten, o küçük odada her kişilik vardır. Kürt, Türk, Arap, Laz vb... Sarhoşu, hırsız, hırlısı, hastası hep bu odada.

Bunca sağlıksız ortamda bir de polis korkusu. Örneğin Kıbrıs'ın filanca yerinde bir olay olmuşsa bilin ki o gece bütün pansiyon ve inşaatlar basılır.

Gecenin 3'ünde olsa dahi polis bütün işçileri asker gibi sıraya dizip, hakaretlerde bulunabiliyor. Her türlü sağlık ve sosyal hakları elinden alınmış bu insanlar, ülke içerisinde illegale sürükleniyorlar. Yasal olan bir insanı yasadışı çıkar ve sonra yasadışı avına çıkmaya başlar. Polisler yapıyor. Kahve baskınlarıyla başlıyor, pansiyonlara kadar uzanıyor.

Burda kalma hayalinde olan işçilerin yaşamlarında bir çok tahribat yaratıyorlar.

Bunun suçlusu işçi güvenlik kahramanları olan polis oluyor. Ama ne kadar sorunu çözebildiler? Acaba kaç tanesi arkasına bakıp ta asıl suçlu olan kimdir diye soruyor? Ya da tüm bu olup bitenlerden işçi sınıfını suçlayanların kaç devlet mekanizmasını sorguladı? Kaç kişi çelişkiyi Kuzey Kıbrıs devletinin tutumunda aradı.

Bunun ötesine gidip Türkiye devleti politikasını sorgulayabildi, yanlışların üzerine gidebildi? Gidenlere ilk engel biz mi olduk, onların boğazını sıkıyaya çalışın eli biz mi destekliyoruz?

Sorunumuzu yöntemlerle çözebiliriz. Bu yanlış tutumun önüne ancak bu şekilde geçebiliriz.

En alt tabakadan, en üst sınıflara kadar, doğru bir şekilde örgütlenmeli, doğru bilgilenmeliyiz. Bunlara karşı birleşelim, hem de şimdi, acil bir şekilde.

Bunu alanın olarak algılayabilirsiniz. Az bir zaman dahi boş harcamayalım.

Harcadığımız boş zaman bizim önümüze engel olarak çıkabilir.

Ben kesinlikle işçi kavgasının sorunda çözüm olduğuna inanırım.

Uluslar arasında bir sürü zorluklar, bir sürü çaresizlikler içerisinde kalan işçileri yalnız bırakanları suçlu buluyorum. Hiç bir işçinin Kıbrıslılara kastı yoktur.

Bu bizim çaresizliğimizin son tercihidir.

DÜNYA DURUMUNUN KISA TARİHSEL DEĞERLENDİRMESİ -2-

Kapitalist çağdaki bilimsel gelişmeye bağlı olarak, sosyalizmde de en bilimsel düzeye ulaşılması söz konusudur. Böyle bir ideolojinin, bir devletin dar sınırlarından ve katı hegemonyasından kurtulması, onun daha yaratıcı ve bilimsel gelişmesine yol açacaktır.

Sosyalizmin yaratıcı ve bilimsel uygulanmasını esas almak, sosyalizme kazandıracağı yeni yorumlarla, olgunluk dönemi sosyalizminin gelişmesine katkı sunacaktır. Sosyalizm, insanın topluma ilişkilerini en özgürce belirlemesi, toplumsal gerçeklikten kopan ve onun üstünde yer alan, bastıran, sömüren her şeye karşı olması, bilim, siyasette ve üretimde topluma verebildiği kadar olması durumudur. Sosyalizm bir nitelik sorunudur ve bir insanın kendini sosyalleştirmesidir. İnsanın dengeli sosyal gelişimi sosyalizmde esastır. Sosyalizm, en çok insanla ilgilenen, dogmalardan uzak ve insanın bütün yönleriyle görülmesine olanak sağlayan bir ideolojidir. Sosyalizm çalışmak demektir; teori demek, taktik demek, insan olmak demektir; insanın en büyük iddiası, çözümü ve kendini yeniden gerçekleştirmesi demektir.

Böyle doğru bir sosyalist anlayışla önderlik temsili, parti temsili, halk temsili ve demokrasi temsili mükemmel yapılır. Bunu esas alan her yapı veya her insan, iyice kördüğüm olmuş insandan, gittikçe yücelen ve çözüm gücü haline gelen insana ulaşacaktır; bu nitelikleri esas alarak yaratılacak sosyalist bir perspektif, yeni sosyalist kişilik ve sosyalist ahlak, olgunluk dönemi sosyalizminin temel ölçüsü olabilir.

Sosyalizm adına yıkılan ve tasfiye olan, onu bu gerçek özünden uzaklaştıran ve kapitalizme benzer bir bireyselliğe ve nefis düşkünlüğüne vardiran anlayış ve tutumlar olmuştur. Bu tür anlayışların temsilciliğini yapan ve Sovyet düzenini ortaya çıkaran klasik komünist partilerin tasfiye olması ve Sovyetler Birliği'nin yıkılması sonucunda yeni bir dünya durumu ortaya çıkmıştır. İki blokluğun ortadan kalktığı bu yeni dünya durumunun başlıca özellikleri şunlardır:

a) Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla oluşan sosyalizmden kaçış yavaşlamakta ve dünyanın bilimsel sosyalist çözümlenmesi ve sosyalizmin yaratıcı kavranışı tartışılmaktadır. Böylece sosyalizmde yeni bir canlılık ve çok yönlülük dönemi gelişmektedir. Bazı ülke yönetimleri sosyalist doğrultuda gelişmeye çalışsalar da, dünyada sosyalizm henüz etkin bir politik güç değildir. Sosyalizmin yeni bir tartışma dönemi yaşanırken, dar milliyetçi, dogmatik-fanatik, bürokratik ve insanlığın sorunları karşısında sorumsuzluk içeren yaklaşımlar ideolojik plandaki sapıklığı oluşturmaktadır.

b) Sovyet blokunun yıkılması sınıfsal ve ulusal kurtuluş olayını, özgürlük ve eşitliğin gerçek anlamını daha iyi açığa çıkarmıştır. Bu temelde, sömürge statüyü yaşayan uluslar kurtuluş mücadelesini yükseltirken, baskı altında tutulan ulusal topluluklar da daha çok özgürlük istemine yönelmişlerdir. "Bölgesel veya yerel sorunlar" denilen bu tür gelişmeler dünyanın her tarafında yaşanmaktadır. Bu tür özgürlük istemleri ve bu temelde gelişen mücadeleler, emperyalist devletlerin oyununa düşmez ve dar milliyetçiliğe hapsolmazlarsa devrimsel gelişmede önemli bir rol oynarlar.

Bu tür mücadelelerin dinsel ideoloji önderliğinde gelişme durumları da yaşanmaktadır. Özellikle Ortadoğu'da son yıllarda yeni İslami hareketlerin geliştiği ve etkinlik kazandığı gözlenmektedir. Yetmiş yıldır sosyalizmin bölge gerçeğine yanlış uygulanmasını da fırsat bilerek gelişen bu akımların belli bir tarihsel ve sosyal temeli ve siyasal anlamı vardır. Bu tür akımlar, dinin devrimci ve sosyalize olmuş özünü esas alır ve emperyalizm ile işbirlikçi bölge gericiliğine karşı sağlam bir duruşa ve mücadeleye sahip olurlarsa, devrimsel gelişmede belli bir rolün sahibi olurlar.

c) Sovyet blokunu oluşturan devletler yıkılmış olmasına rağmen, Doğu Avrupa'da ve eski Sovyet topraklarında tam bir düzen ve istikrar sağlanamamıştır. Kafkaslar ve Balkanlar sürekli bir çatışma alanı olarak emperyalist devletler arasındaki çelişkiyi artırmaktadır. Emperyalist blokun yürüttüğü psikolojik savaşa aldandararak kapitalizme savrulan kitleler, gerçekleri görerek sosyalizme yönelmekte ve önceki sosyal kazanımlarını savunmaya çalışmaktadırlar. Rusya'da gelişmelerin nasıl olacağı hala belirsizdir ve Rusya dünyada etkin bir güç olma konumunu korumaktadır.

d) Sovyet blokunun yıkılması, bu ülkelerde yaşanan ve sosyalizme mal edilen sorunları emperyalist sistemin üzerine yığılmıştır. Bu durum, kapitalizmin çelişkilerinin artmasına ve gerçek yüzünün daha iyi görülmesine yol açmaktadır. Bir süredir "sosyalizm öldü, en doğru sistem bizimkisidir"

biçiminde yapılan propagandanın sonuna gelinmiştir ve artık bunlarla kitleleri aldatmak zorlaşmaktadır. Kültürel alanda geliştirilen yozluğa dayanarak, kapitalist düzeni sürdürme çabaları giderek tam bir kaosa yol açmaktadır.

Emperyalist devletlerin sosyalizmden duydukları korkuyla oluşturdukları sıkı birlik artık zayıflamıştır. Dünya ölçüsünde çok başlılık ve emperyalistler arası çelişkiler gittikçe gelişmektedir.

Sovyet blokundaki sosyal uygulamaların zorlamasıyla kapitalist ülkelere kitlelere tanınan ekonomik ve demokratik haklar mevcut durumda bir bir geri alınmaya çalışılmaktadır. Ekonomik sömürüyle birlikte polis devletinin baskısı gittikçe artmaktadır. Nükleer tehdit, çevre kirliliği, toplu bulaşıcı hastalıklar gibi hususlar insan ve toplum yaşamını tehlikeye atmaktadır. Kapitalist-emperyalist sistem tarafından doğanın tahrip edilmesi ve toplumun doğal dengesinin bozulması insanlık için yeni ve ciddi bir tehdit halini almaktadır. Toplumların ve bir bütün olarak insanlığın geleceğini ilgilendiren bu durum, kapitalizmin insanlık için nasıl tahrip edici bir sistem haline geldiğini ve kapitalist-emperyalizm ile insanlık arasında nasıl büyük bir çelişkinin oluştuğunu ortaya koymaktadır.

Kapitalist-emperyalizmin yaşadığı bütün bu çelişkiler, kendi içinde istikrar sağlayamayacağını ve emekçi kitlelerin demokratik mücadelesinin çeşitli biçimlerde gelişeceğini göstermektedir.

e) Sovyet blokunun yıkılması sonrasında ABD emperyalizmi, "Yeni Dünya Düzeni" adı altında dünyanın her tarafında kendi egemenliğini oluşturmaya çalışmaktadır. Bu hegemonya çabası, iki bloklu dünya ortamında gelişen ve emperyalizmden kısmi bağımsızlığı yaşayan devletlerle bir çelişkiyi ifade etmektedir. Bu çelişki çeşitli biçimlerde yaşayacağı ve emperyalizmi belli ölçülerde uğraştıracağı benzermektedir.

Emperyalist sistemin yumuşak karnını yeni sömürge ülkeler oluşturmaktadır. Bu ülkeler, baskı ve sömürünün en çok yoğunlaştığı, ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımın sürekli yaşandığı ülkeler durumundadır. Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin dayattığı ağır sömürü ve talan ortamında, yine dayatılan özel savaş rejimi altında halklar yaşayamaz duruma gelmiştir. Emperyalizm mevcut durumuyla yeni sömürgeci düzenini rahatlıkla sürdürememekte ve her türlü yöntemi denediği için kendine göre bir çare de üretememektedir. Yeni sömürge ülkelerde yaşanan mevcut kriz durumu devrim için objektif koşulların gelişkin olduğunu göstermektedir. Bu durumda subjektif koşulların asgari planda oluşması devrim hareketlerinin yükselmesine yol açmaktadır. Mevcut koşullarda devrimsel gelişmenin en çok yaşanacağı ülkeler bunlar olmaktadır.

f) Günümüz dünyasında en güçlü toplumsal devrim dinamiklerinden birini kadın kesimi oluşturmaktadır. Sınıflı topluma geçişle başlayan kadının köleleştirilmesi durumu, kapitalist sistemde giderilmediği gibi, daha da ince yöntemlerle, tahrip edici niteliğinden bir şey kaybetmeksizin sürdürülmektedir. Kapitalist-emperyalist sistem, kendi merkezlerinde kadın üzerinde ağır sömürü uygulayıp onu metalaştırarak, bağımlı ülkelerde ise kadın kesimini en ağır baskı ve sömürüye tabi tutarak kadın köleliğini sürdüren sistem olmaktadır. Buna rağmen geçen dönemde sosyalizmin kadın sorunuyla yeterince ilgilendiğini ve Sovyet sosyalizminin küçük-burjuva yaklaşımı aşabildiğini söylemek mümkün değildir.

Toplumsal eşitsizliğin, baskı ve sömürünün en katmerlisi kadın kesimi üzerinde uygulanmıştır. Günümüz dünyasında kadın hemen her yerde çifte baskı ve sömürü altında tutulmaktadır. Bu nedenle, eşitlik ve özgürlüğe en çok ihtiyaç duyan bir toplumsal kesim olmaktadır. Aynı zamanda toplumsal özgürlük ve eşitliğin gelişiminde, kadının kölelikten kurtuluş mücadelesi en temel rollerden birine sahip bulunmaktadır. Kadının üzerindeki baskı ve sömürü kırılıp kadın özgürleştikçe toplumsal eşitlik ve özgürlükte gerçek anlamda gelişim sağlanacaktır.

Nitekim sosyalizme yaratıcı ve bilimsel yaklaşım kadın kesiminin geniş devrimci potansiyelini harekete geçirebilme özelliğine sahiptir.

g) Tarih boyunca yaşanan büyük devrimsel gelişmelerin yarattığı teorik ve taktik temel ve günümüz dünyasında yaşanan yoğun çelişkiler, devrimsel gelişme için koşulların uygun olduğunu göstermektedir. Bu koşullarda ulusal, sınıfsal, cinsel, çevresel ve benzeri çelişkiler ekseninde devrimsel gelişme yaratmak mümkündür. Sosyalizme bilimsel ve yaratıcı yaklaşım, böyle devrimci gelişmeleri yaratacak ve öncülük edecek güçtedir.

ANKA KUŞU
A. Savaş**Denktaş'ın yapamadığını...**

Denktaş ve hakim güçler, BMBP'nu yıpratmak için KTOEÖS Genel Kurulu öncesi devreye girdiler; sendikayı yıpratmak, KTOEÖS'ün de bir parçası olduğu BMBP'na darbe vurmak için yapmadıklarını bırakmadılar. BRTK'den tutun SS'e kadar kullanılmayan, seferber edilmeyen güç kalmamıştı.

Tüm bunlara rağmen, başarıya ulaşamamış, öğretmenden gereken dersi almışlardır.

Yaşananlardan ders çıkarıp KTÖS Genel Kurulu'na KTOEÖS'de olduğu gibi ayrı bir liste ile gelmediler.

Ama, geri çekildiler zannedenler yanıltığını geç de olsa anlamaya başladı herhalde...

Dıştan birşey yapmalarına gerek yoktu, çünkü içten işler zaten ayarlanmıştı.

Ne diyordu Denktaş?

"Bu sendikada hain birkaç kişidir, öğretmen bunları onaylamıyor..."

Öğretmen sendikasına sahip çıktı, Denktaş'ın "birkaç kişinin işidir" dediği;

"ANKARA,

NE PARANI, NE PAKETİNİ, NE DE MEMURLARINI İSTEMİYORUZ!" tavrını Genel Kurul OYBİRLİĞİ ile onaylayıp sahiplendi.

Ama, şimdi anlıyoruz ki, esas tezgah bundan sonrası için planlanmış...

Genel Kurul bitmiş, geçen dönemin Yönetim Kurulu üyelerinden 24'ü tekrardan aday olmuş, bir kişi hariç (ki o da Ankara'ya takılan tavra olumsuz oy kullanan, dolayısıyla da yürütülen kavgayı desteklemeyen kişiydi) 23 kişi tekrardan Yönetim Kurulu'na seçilmiştir.

Sıra Yürütme Kurulu'nu oluşturmaya gelince 'dananın kuyruğu koptu'.

Geçen dönemki yürütme BMBP'nun halkın beklentileri doğrultusunda yapılandırılması ve iktidar alternatifi olarak sahneye çıkması gerekliliğini görmüş ve bu kararı BMBP toplantılarında açıkça ortaya koymuş, basına açıklamıştır. Bununla da kalmayıp bir heyetle CTP merkezi ziyaret edilmiş KTÖS'ün bu kararları açık bir dille ortaya konmuştur.

Yani, 'arı kovanına çomak sokmuştur'.

CTP yetkilileri kamuoyu önünde küristçe politika yapmaktan, her zaman olduğu gibi, kaçınmış; sinsice planlarını kurmuş ve tezgahını çalıştırmaya başlamıştır o andan itibaren.

Şimdi bize "iftira, bunların gözünü CTP dışmanlığı bürümüş" diyecekler...

Olay çok basit beyler, buyurun kamuoyuna; alanları doldurmuş binlerce emekçiye, çilekeş Kıbrıs halkına açıklayın BMBP hakkındaki tavrınızı, niye bu birliğin halkın beklentisi doğrultusunda oluşmasına engel olduğunuzu...

BMBP'nun oluşmasına engel olurken diğer yanda Denktaş ve şürekasına göz kırparak onlarla birlikte 'Kriz Yönetimi' kurmayı öneren yani Denktaşla; sistemle birleşmeye çalışsan siz değil misiniz sayın Talat ve sayın Soyer?

Bu halka ilk ihanetiniz değildir ama, sona doğru yaklaşmakta olduğunuzdan emin olabilirsiniz. Gerçek CTP'liler, sürekli aldattığımız, 'adam' yerine koymayıp iradelerini hep hasır altı ettiğiniz CTP kitlesi gerçekleri kavramaya başlamıştır.

BMBP mitingleri onbinlerle yapılırken CTP miting ve eylemlerinin yüz kişiyi zor bulması sebepsiz değildir.

Bizler sabırlı insanlarız sayın Soyer, hem de çok sabırlı. Ama sabırlı olduğumuz kadar kararlıyız da.

Bu halkın kurtuluş kavgasına gönülden bağlı insanlarız.

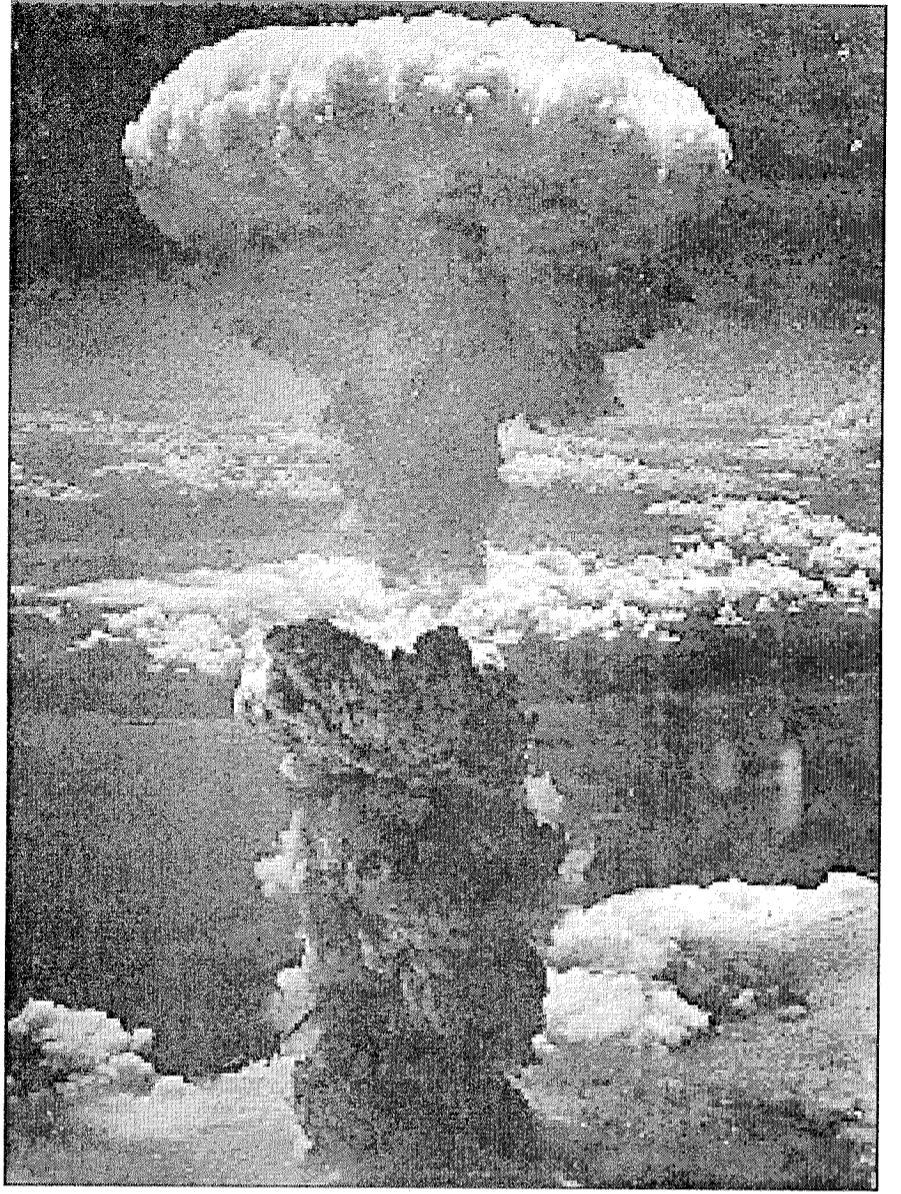
Bizleri burjuvazinin daleveraları, baskıları, işkenceleri durduramamıştır, sizin tezgahlarınız hiç durduramayacaktır.

Ne için? Kimin için? Kime karşı?

Evren Maner

20. yüzyılın başlarında tekellerin birlikteliği ve bunlarla birlikte meta ihracı dışında sermaye ihracı da önemli bir unsur olarak emperyalizm olgusuyla gündeme gelmeye başladı. Meta ve sermaye ihracı, ithalat yapan ülkelerin pazarlarının emperyalizmin denetimine geçmesine yol açmakla kalmıyor, aynı zamanda bu ülkelerin tamamıyla emperyalizmin boyunduruğu altına girmelerini de sağlıyordu. Bu dönemde emperyalist ülkelerin sömürgelerini yitirmeme ve yeni sömürgeler elde etme mücadeleleri, paylaşılmış olan sömürgelerin, Pazar alanlarının, hammadde kaynaklarının yeniden paylaşılmasını gündeme getirmişti. Bu dönemde mecburi olarak patlak veren 1. Dünya savaşını gündeme getirmiştir. 1. Dünya Savaşı boyunca emperyalist devletler, savaşın gerçek nedenlerinin üstünü örtmek ve silahlanmanın ve savaşın 'haklılığını' kanıtlamak için yoğun bir 'yalan propagandası' yürüttüler. Ekonomilerin savaş sanayine dönüştürülmesi, tüm dünya halklarının daha fazla yoksulluğa sürüklenişini beraberinde getiriyordu. Toprak, tüfek, mermi, bomba ve savaş uçağı imalatı, günlük hayatın ihtiyaçlarının önüne geçirdi. Ve 1918 yaklaştığında, tüm temel insani ihtiyaç maddeleri karne ile satılır oldu. İnsanlar yoğun bir açlık çekerken, sanayinin birçok kolunda yalnızca "ölüm makineleri" imalatı yapıyordu. Almanya'da, topyekün savaş naraları, ilk dönemde canlı olan ekonomik yaşamın gittikçe bunalıma girmesini beraberinde getirirken insanlar da temel ihtiyaçlarını karşılayamaz hale gelmişti. Rusya'da aynı süreçte yaşanan toplumsal çalkantı sonucunda kitlelerin toplumsal muhalefetine dönüşen başkaldırıları 1917'deki Ekim Devrimi'ne dek sürdü. Bugünün büyük emperyalist gücü ABD ise başlangıçta savaşa girmemişti. Ama savaş boyunca İngiltere ve Fransa'ya savaş malzemesi satıyordu. Almanya'nın, ABD'nin alanlarına zarar vermeye başlaması, ABD'nin de belli koşullar öne sürerek savaşa girmesini sağladı. 1. Dünya Savaşı, arkasında 10 milyon ölü, 20 milyon yaralı bırakarak sona erdi. Savaş süresince, devasa boyutta maddi zararlar meydana geldi. Savaş sonrasında sınırlar yeniden çizildi. Çekoslovakya, Yugoslavya, Polonya kuruldu. 'Kazananlar', 'kaybedenlere' yükledikleri tazminatlarla ekonomik krizlere yolaçtılar ve bu faturaların tamamını emekçi sınıflara yüklediler. ABD ve İngiltere savaşın en kârlı çıkan ülkeler oldu. Emperyalizmin azgın kâr hırsı, sahnenin burada kapanmasını, doğası gereği engelliyordu. 1. Dünya Savaşı'nın bitişini simgeleyen Versay Anlaşması, İkinci Dünya Savaşı'nın da tohumlarını ekiyordu. Almanya, sömürgelerinin elinden alınışını ve dünya pazarlarından kovulmasını bir türlü kabul etmiyordu. Savaşın sona erdiği tazminatlara rağmen, yeniden güçlü bir ekonomiye sahip olmuştu. Bu durum, Almanya'nın, yeniden bir paylaşım savaşına girme azmini körüklüyordu. Avrupa'nın ihtiyaçlarını, sermaye ihracıyla karşılama misyonunu üstlenen ABD, altın ve döviz rezervlerinin yükselişiyle doların değer kazanması sonucu kazancın önemli bir kısmının Avrupa'ya akmasını sağlıyordu. Ama 1928'e kadar süren ekonomik istikrar, 1929'da bozuldu. Ekonomik bunalım yoksullaşmanın artmasına neden olurken, özellikle yıkıma uğrayan küçük burjuva kesimleri, gericiliğin yoğun propagandası sonucu faşizmin yedeği haline gelmeye başladı. Faşizm Almanya ve İtalya'da iktidar oldu. 1933'de dünya ticareti tamamen tıkandı. 1938'deki büyük kriz çöküntüye dönüştü. 1929'dakinden daha ağır olan bu kriz, mücadelenin çok daha sert geçeceğini gösteriyordu. Artık yeni bir savaş kapıda idi. Hitler'in Polonya üzerinde hak iddia etmesi, İtalya'nın

ekonomik kriz içinde bulunması ve bunu, yeni sömürgeler elde ederek aşacağını düşünmesi, Japonya aracılığıyla Asya'yı kendisine bağlamaya çalışan Almanya'nın Japonya'yı kışkırtması, savaşın 1 Eylül 1939'da başlamasına (Hitler tarafından Polonya'nın işgal edilmesi) yolaçtı. İngiltere ve Fransa'nın, Polonya'ya verdikleri güvenceye rağmen, işgali seyretmeleri, Almanya'nın daha da pervasız hareket etmesini sağlıyordu. 1941'e gelindiğinde Almanya tüm batı Avrupa'ya sahip olmuştu. Nazizmin hızla yayılmasına; bir savaşa tutuşarak kapitalist sistemin zayıflamasına ve 'komünizm hayaleti'nin büyümesine yol açmak korkusuyla göz yuman ABD, Fransa, İngiltere gibi ülkeler, çok geçmeden, Alman emperyalizminin ilerleyişinden dolaysız zarar görmeye başladılar. Fransa işgal edilmiş, neredeyse tüm Avrupa Almanya'nın eline geçmişti. Kapitalistler savaşa girmek zorunda kaldılar. Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne 1941'deki saldırısı, Sovyet halklarının büyük bir direnişiyle karşılaştı. Moskova önlerinde Alman faşizminin aldığı yenilgi savaşın seyrini de değiştiriyordu. Sovyetler Birliği ve faşizmin işgal ettiği yerlerdeki halkların büyük mücadeleleri sonucunda İkinci Dünya Savaşı, faşizmin yenilgisiyle sona erdi. En büyük kaybı 11 milyon asker ve 7 milyon sivilin ölümüyle SSCB verdi. 25 milyonun üstünde insan yaşamını kaybetti. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra birçok bölgede emperyalizmin ihtiyaçlarına göre şekillenen soğuk savaşlar, bölgesel olarak yürütülen sıcak çatışmalar, silahların hergün yenilenmesiyle gerçekleştirilen kitlesel kıyımlar, kitlelere silah sanayinin gelişimi için dayatılan ekonomik boyunduruklar günümüze kadar sürdü. Kuşkusuz silahlanma her zaman birtakım gerekçelere dayandırılarak yapıyordu. En büyük gerekçe ise Sovyetler Birliği'nin varlığıydı. Diğer tüm ulusların kendi uluslarına düşman olduğu yanılsaması da en çok kullanılan propaganda malzemelerinden biriydi. Bu bağlamda 20. yüzyılın başlarında tekellerin birlikteliğinden ve bunlarla birlikte meta ihracı dışında sermaye ihracının da önemli bir unsur olarak emperyalizm olgusuyla gündeme gelmeye başlamasından ve Meta ve sermaye ihracının, ithalat yapan ülkelerin pazarlarının emperyalizmin denetimine geçirmesine yol açmakla kalmadığını, aynı zamanda bu ülkelerin tamamıyla emperyalizmin boyunduruğu altına girmelerini de sağladığını görüyoruz. Bu dönemde emperyalist ülkelerin sömürgelerini yitirmeme ve yeni sömürgeler elde etme mücadeleleri, paylaşılmış olan sömürgelerin, Pazar alanlarının, hammadde kaynaklarının yeniden paylaşılmasını gündeme geldiğini görürüz. Bu dönemde mecburi olarak patlak veren 1. Dünya savaşını gündeme gelişi ve bunun ardından patlak veren 2. Dünya savaşını da biraz olsun emperyalist tekellerin bir çıkar kavgasından başka bir şey olmadığını ve bunun faturasının emekçi halkın ensesinden çıkarıldığı gerçeği yatsınamaz.. Bu süreçleri incelediğimiz zaman şu sonuca varırız. Ekonominin askerleştirilmesi ve ülkelerin silahlarını ithalat yoluyla kaşılamaya gitmeleri emperyalist tekeller için büyük bir gelir sağlamıştır. Stratejik önemde olan, zengin yer altı kaynakları bulunduran ve bölgesel çatışmaların yoğun yaşandığı (örneğin ortadoğu) politik istikrarsızlık ve iç savaşların varlığını sürdürdüğü bu bölgelerde silahlanma

daha hızlı ve daha çok olur. Bunu şu şekilde ispatlayabiliriz.

Ortadoğudaki silah ihracatı oranları:

Asya = % 48
Güney Kore, Çin, Tayvan = % 3
Ortadoğu = % 25
Suudi Arabistan ve kuveyt = % 13

En çok silah ithal eden ülkeler:

Suudi Arabistan = 8milyon dolar
Türkiye = 7,7 milyar dolar
Mısır = 4,6 milyar dolar
İsrail = 3,1 milyar dolar

1996 yılında ABD silah ihracat eden ülkelerin başında geliyordu. Özellikle konvansiyonel silahlar ihracat eden ABD'nin 1996'daki ihracatı % 44'tür. Bu, 23 milyar dolar tutarında bir satıştı. Yeniden toparlanmaya çalışan Rusya'nın silah pazarındaki payı, bir yılda, % 15'ten % 20'lere çıkmıştır. AB ülkelerinin silah pazarındaki payı ise %28'dir.

Aşırı silahlanma işçi ve emekçilerin açlığı ve yoksulluğu pahasına yapılır. İşçi ve emekçilerden alınan vergiler eğitim, sağlık vb. alanlardan çok silahlanmaya gider. Özellikle emperyalizme bağımlı, az gelişmiş ülkelerin bütçeden silahlanmaya ayırdıkları payları her yıl daha da artırmaları buradaki emekçilerin yaşamını derinden etkiler. Açlık, yoksulluk, sağlıksız yaşam ve beslenme koşulları, hastalıklardan ölümler, sıradan olgular haline gelir.

ABD şemsiyesi altında emperyalist ülkelerin de katkılarıyla (İngiltere ve Avrupa birliği ülkeleri) BM, NATO ve İMF gibi örgütler ve kuruluşlar ile globalleşme, küreselleşme, tek kutuplu dünya, evrensel barış, evrensel refah gibi yapay kavramlarla sözde yeni bir dünya tasarlamışlardır! Bunlar, Yeni Dünya Düzeni olarak adlandırılan sistemin temel kurucu kavramları olarak ele alındı. Bütün bu kavramlara göre 'insanlık', büyük kavgalar sonunda üzerinde uzlaşabileceği temel ilkeleri ortaya çıkarmıştı. Bundan sonra savaşların, çatışmaların olması imkansızdı hikayesiyle emekçi halkların sırtından kendi sermaye akışlarının düzenini sağlamaya çalışıyorlar. İstedikleri gibi yorumlayıp bunları kitaplara ve insanların kafalarına ve hatta ülkelere bir güzellik abidesi gibi sokabilirler. Ama bir de gerçeğin dünyası var. İşte o dünya hiç de mükemmel değil. Orada binbir zorlukla mücadele eden, açlık ve yoksulluk içinde kıvranan, acı çeken, milyarlarca insan var. Bütün bu savaşların ve sömürünün faturasını emekçi halk ödüyor.

CTP'NİN "SOSYAL KONSEY" ÖNERİSİNİN YENİ ADI; "KRİZ YÖNETİMİ"

(1. sayfadan)

kanallarda tıkaçlı kısıtlıdır. Kitlelerin gerçekten siyasete katılımı isteyen bir siyaset onları daha ileri çekmenin, onları bağımsız bir siyasetle ve bağımsızlık için siyasete çekmenin yollarına kafa yorar. Böylesi reformculuğa değil.

Bizim buna diyeceğimiz ikinci şey ise şudur;

Hareketi geliştirmek için belirli reformcu görünüş, gel gelelim hareketi ileriye götürmek için önemli roller görebilecek talepler öne sürülebilir. Mesela ülkenin bağımlılığını herkesin rahatça görebileceği ve herkesin rahatça kabullenebileceği talepler ileri sürülebilir. Polisin işçilerine bağlanması gibi. Güvenlik Kuvvetlerinin başına Kıbrıslı bir subayın getirilmesi gibi. Bu süreç içinde İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın askeri güçlerinin adadan çekilmesine, tüm Kıbrıslıların silahlandırılmasına doğru geliştirilebilir. Ekonomik alanda, zamlar dahil, yaşam standardını düşüren her bir öneriye karşı çıkılabilir.

Ama bugün sistemin, KKTC'deki sistemin, Türkiye ile mevcut ilişkilerin korunduğu bir sistemin bu sistem korunurken reformunu ön gören bir yaklaşım BMB Biz Yöneteciz sloganını, kitlelerin gerçek içeriğiyle benimsediği bu sloganı, içi boş, kof bir slogana dönüştürmekten başka bir görev görmeyecektir.

Bizim buna diyeceğimiz üçüncü bir söz de şu olacaktır: **Sosyal Konsey** türü öneriler işçi sınıfı hareketinin tarihinde burjuvazi ile işbirliği siyaseti güden sosyal demokratların burjuvazi ile işbirliği için ileri sürdükleri bir slogan olagelmıştır. Sosyal konsey diyenlere biz şu basit soruyu sorarız; o çok bahsini ettiğiniz bilgisayar çağında, sosyal konseyin her toplantısını herkese açık olarak yapacakmısınız? Şeffaflıktan çok dem vuracağınız o sosyal konseydeki tüm görüşmeleri tüm vatandaşların gözü önünde yapıp, alınması gerektiği söylenen her kararı onların oylamasına sunacakmısınız? Haydi o zaman, daha bugünden sosyal konsey kuralım. Burjuvazi kuramaz böylesi bir sosyal konsey. BMB kampanyası sürerken böylesi reform önerileriyle piyasaya çıktığınıza göre bizce siz de kuramazsınız böylesi bir sosyal konsey. Halbuki biz hazırız. Buyurun. Buyurun Denktas, Eroğlu, Akıncı, Zorlu ve Türkiye'nin tüm temsilcileri. Dahası o çok demokrat AB'nin tüm temsilcileri. Ve niye "Kıbrıslı Rum Tarafı" dışıyalım ki. Onlar da buyursun. Her şey tüm toplumun ve Dünyanın gözü önünde cerayan etsin. Buyurun...

Bizim bu öneriler hakkında edeceğimiz bir son söz de Kıbrıs sorununun çözümü ile ilişkilidir. Biz sürekli olarak CTP, YBH ve AKEL'den arkadaşların çözüm önerilerinin mevcut burjuva düzen çerçevesinde yapılan öneriler olduğunu söylüyoruz. Bu program şimdi bu tespiti kesinleştirmiştir. Ve biz bu önerilerin hangi şartlarda hangi sonuçları vereceğini de ortaya koymuş durumdayız. İlavede bir şeyimiz yoktur. Önerilen çözüm değildir. Denktas ve Klerides'ten Kıbrıs'ın yararına bir çözüm beklemek, yani Timsahtan göz yaşı beklemektir.

CTP'Lİ ARKADAŞLARI DİKKATLİ OLMAYA ÇAĞIRIYORUZ"

Evet, CTP'li yoldaşları dikkatli olmaya çağırıldı. Biraz dikkatli olsalardı bugünkü "Kriz Yönetimi" önerilerinin 2 Ağustos 2000 tarihli "Sosyal Konsey" önerilerin tıpkısının aynısı olduğunu görürlerdi. İsim değişikliğiyle bir şeyin içeriği değişmez. "Sosyal Konsey" ve "Kriz Yönetimi" aynı önerilerdir. Bir farkları: "Kriz Yönetimi" adı verilmiş olan bu yeni "Sosyal Konsey" önerisi, eskiye kıyasla çok daha ağır olan bir burjuva kriz şartlarında, bir kapitalist kriz şartlarında yapılmıştır. Bu öneri yapılmadan KSG ile CTP arasındaki görüş farklılıkları, ama "Sosyal Konsey", veya "Kriz Yönetimi" konularındaki görüş farklılıkları değil de, Birleşmiş Milletler emperyalistmidir, değildir konusundaki görüş farklılıkları F. S. Soyfer tarafından BMB komitesinde ön plana çıkarılmıştır. Bu farklılıklar bahane olarak kullanılıp BMB Komitesinin ortak bir program sahibi olamayacağı bu yoldaş tarafından ilan edilmiştir. CTP'nin "Kriz Yönetimi" ilanı BMB Komitesinde bu farklılıkların aniden hatırlanmasının gerçek sebebinin bize vermiştir. Gerçekten de CTP "Kriz Yönetimi" önerdiği oranda, BMB komitesinin CTP ile birlikte ortak bir program sahibi olması imkansızlaşacaktır. Yeni adı "Kriz Yönetimi" olan "Sosyal Konsey" tipi örgütlenmeler üzerinden Bu Memleket Bizim olamaz ve Biz Bu Memleketi Yönetemeyiz. Kaldı ki bu tür örgütlenmelerin bizzat kendileri BMB Komitesine alternatif olarak piyasaya sürülmektedir. CTP'nin, ülkenin sorunlarını aşmak için, bir yandan BMB komitesine alternatif bir oluşumu "Kriz Yönetimi" adı altında önermesi, bir yandan da BMB komitesinin güçlendirmesi, onun ortak ve gerçekten alternatif bir programa sahip olmasının uğraşını vermesi tabii ki düşünülemez.

CTP'li yoldaşların Kriz Yönetimi önerileri hakkında bir kaç tespitte bulunmadan önce onların dikkatlerini bir noktaya daha çekelim. Sizin o meşhur "Sosyal Konsey" önerinizin sonuçları neler oldu? Biz söyleyelim. O öneriniz BMB komitesininin birleşik, bütün, ortak platformlu bir iktidar alternatifini, burjuva

hükümetlere karşı bir halk alternatif i olarak oluşturma çabalarına sizin madik atmanızın kaynağı olmaktan başka hiçbir sonuç doğurmuştur. Burjuvazi sizin gibi kendilerine yalvaran yakaran ve bu yolla onlardan ortaklık koparmayı ümit eden partilere her zaman gülüp geçmiştir, ta ki kitleleri kontrol etmek için böylesi tiplere olan ihtiyaçları gerekli hale gelinceye kadar. Eh, sizler de sosyal konsey önerilerinizle zaten kitleleri kısıtlamata olduğunuz göre, size niye iktidar ortaklığı sunsun ki onlar? Sunmadılar da, şimdi de "Kriz Yönetimi" önerilerinizin sonucu da aynı olacaktır. Kitleler durgunlaştırılıp, krize yavaş yavaş alıştırılıp, yığınlığa kapılıp tam bir yenilgiye uğratıldıklarında sizin kriz yönetimi öneriniz görevini yerine getirmiş olacak, ama siz iktidara küçük de olsa bir ortak bile olamayacaksınız. Sizin iktidara ortak olabilesiniz için tek ihtimal, BMB komitesinin kitleleri size rağmen örgütleyebilmesi ve harekete geçirebilmesi, krizden kurtuluş için gerçek halk alternatif i etrafında örgütleyebilmesi şartlarında mümkün olabilir. Yani siz yatın kalkın, BMB Komitesinin size rağmen başarılı bir çalışma yapması için dua edin. İyi ama, ya bu başarılı çalışma BMB komitesi iktidarına yol açarsa? Bu millet sizin suratınıza tükürmez mi? Ve hele hele BMB Komitesi iktidarının sizin yüzünüzden engellendiğini görürse, bu millet sizin suratınıza yine tükürmez mi?

CTP'li yoldaşlar. Yolunuz doğru değildir. Şerefli bir yol değildir. Vaz geçiniz. Burjuvaziyle birlik değil, halkın saflarında halkın

Sosyal Konsey türü öneriler işçi sınıfı hareketinin tarihinde burjuvazi ile işbirliği siyaseti güden sosyal demokratların burjuvazi ile işbirliği için ileri sürdükleri bir slogan olagelmıştır.

kendi birliğini, alternatif iktidar organlarını oluşturmaya kafa yorunuz, bu yönde çaba sarfediniz. Şerefli olan budur. Size yakışan budur. "Sosyal Konsey" veya "Kriz Yönetimi" önerileriniz size yakışmıyor. Burjuva işbirlikçisi sosyal demokratlardanmısınız siz? İşçi sınıfı hainimisiniz siz?

CTP'NİN ESKİ-YENİ ÖNERİLERİ

CTP'nin en son önerileri konusunda edilecek fazla yeni sözümüz yok. 2 Ağustos tarihli görüşleriyle ilgili olan yazımız ana hattıyla bu yeni görüşlere de cevap teşkil etmektedir. Yeni önerilerin bir özelliği, 2 Ağustos önerilerini tamamlar nitelikte olan ve bu sefer detaylı bir şekilde işlenmiş olan ekonomik önerilerdir. Bizim görüşümüzce yoldaşlar bu önerileri 2 Ağustos'ta ortaya koysaylardı istemişlerdir, ama ekonomik üstadları yetiştirememiştir. Sebepleri ne ise öneriler hakkında edilecek sözlerimiz şunlardan ibarettir.

Her bir ekonomik krizden iki kurtuluş türü vardır. Bunlardan birincisi kapitalizmin varlığını koruyarak ve onu korumak için alınan tedbirlerle krizi aşmak yöntemidir. İkincisi ise, toplumu krizden krize sürükleyen büyük burjuvaların yönetimindeki kapitalist sistemi ortadan kaldırıp, yerine küçük üreticileri yok etmeyen türüyle sosyalist tedbirler içeren yöntemlerdir bu krizin aşılmasıdır. Bunlardan birinci yöntem hükümet değişikliğine kaçınılmaz bir yöntem olarak başvurmak zorunda değildir. Hükümet değişikliğine baş vursa bile bu değişiklik hükümetin şeklini değiştirir, türünü değil. İkinci yöntem ise hükümet değişikliğini zorunlu kılar. Büyük burjuva mülkiyetine el koyabilecek bir hükümet türünü zorunlu kılar.

CTP'li yoldaşlar mevcut krizden kurtuluş yolu olarak birinci türü öneriyorlar. Biz ise ikinci türü öneriyoruz ve BMB komitesininin bu ikinci türün hükümetini oluşturması gerektiği kanısındayız. Bu sonucu elde etmek için demokratik kurallar çerçevesinde uygulanabilecek taktiklerimiz de ortaya konmuştur.

CTP'li yoldaşların önerileri çok açık bir şekilde mevcut burjuva iktidarını, bizim büyük burjuvalarımızın iktidarını korumaya yönelmiştir. Bu düzenin ayakta tutulmasını sağlama çabalarını yansıtmaktadır. Kuzey Kıbrıs'taki Burjuva hükümetin CTP'nin bu önerisine zerre kadar önem verip vermediğini birlikte

göreceğiz. Olmaz olmaz deme, olmaz olmaz derler. Mümkündür, CTP'nin de içinde yer aldığı, bizim sendika öneri yoldaşların da içinde yer aldığı bir "Kriz Yönetimi" hükümeti kurulabilir. Bizce CTP'nin içinde yer aldığı böyle bir hükümet yukarıda değindiğimiz şartlar dışında kurulmaz. Ama her şey mümkün olduğu oranda o da mümkündür. Varsayalım ki burjuvazi kitlelere açık saldırı yöntemleri yerine bu yöntemle işleri idare etmeyi daha uygun ve/veya daha ucuz buldu. Vatandaşlar için ekonomik alternatifler nelerdir? Bu konuda krize son vermenin, büyük burjuva mülkiyet korunarak krize son vermenin sadece ve sadece iki alternatif vardır:

Bunlardan birincisi; kitlelerin yaşam şartlarına dolu dizgin saldırmaktır. Krizin tüm yükünü onların sırtına yıkmaktır. Türkiye'deki gelişmeleri de göz önüne aldığımızda biz Kuzey Kıbrıs için tek burjuva alternatifin bu olduğu kanısındayız. Yani hali hazırda iyice azmış olan saldırılar ancak ve ancak burjuvazinin tüm talepleri yerine geldiğinde, bu amaçla kitlelerin yaşam standardı ve çalışma koşulları iyice yerin dibine geçirildiğinde durulacaktır. Bununla bağıntılı olan yönetim tarzı da siyasi saldırı tarzıdır. Kitlelere polis, asker vb. kuruluşlar kullanarak saldırılır. Onların yoğun ekonomik saldırılara karşı direnci zorla yıkılır. Onların örgütleri darmadağın edilir. Vb.

Büyük burjuva mülkiyeti korunurken krizden çıkmanın bir diğer yöntemi de, kitlelerin üzerine yığılan ekonomik baskılarla emme basma tulumbaşı gibi oynamak, baskılar çok artıp kitlelerin direncine yol açmaya başladığında baskıları biraz hafifletmek, hatta ekonomik olarak kitlelerin durumunu biraz da olsa iyileştirmek yöntemidir. Bu yöntemin en büyük ustası İngiliz burjuvazidir. Muhafazakar Parti yönetimi altında 20 sene boyunca kitleleri darmadağın ettiler. Bir kaç patlama vb. oldu, onları da bastırıldılar ve bastırılmak için gerekli mekanizmaları mükemmelleştirdiler. Sene 1997'ye geldiğinde Muhafazakarlar bir seçim daha kazanıp başta kalmaya devam etseydi, tüm ülke patlıyacaktı ve dahası yapıyı devam etmesi gereken burjuva tedbirler yapılmıyacaktı. Seçimlerden iki yıl öncesinden Emek (Labour) Partisi yöneticileri yönetim için eğitim görmeye, devlet bürokrasisi ile doğrudan temasa geçmeye başladı. İktidara getirildiler ve şimdi Muhafazakar parti iktidarı şartlarında devamı çok zor, belki de imkansız olacak olan işleri yapmaya devam ediyorlar. Eğitim ve Sağlık hizmetlerinin vb. şeylerin özelleştirilmesi gibi. Bu arada kitlelere de biraz kırıntı atıldı tabii ki. Kuzey Kıbrıs'ta buna benzer yöntemler mümkün müdür? Eskiden mümkündür. Türkiye'den gelen paralar kullanılıyordu. Ama bu kullanım sürekli Eroğlu ve UBP'ye yaradı. Denktas ise buna son verilmesine karar verdi. Hem Denktas'ın isteği, hem Türkiye ekonomisinin bildiğimiz sorunları bu yöntemi imkansız kılmıştır. Ve de kalmaktadır.

O zaman CTP'li arkadaşlara şu soruyu sormak zorundayız: "Kriz Yönetimi" kurup da ne yapacaksınız? Kitlelere kırıntı sunma imkanınız bile yoktur. Düzenin bu imkanı yok. Olsa Eroğlu sizi mi bekliyecekti. Adam siyasi intihar mı etmek istiyor da kitlelere bir şey verme imkanı varken vermiyor? Verecek imkanı yoktur. Vermiyorlar ki versin. Vermiyorlar çünkü onların da verecek imkanı yoktur. Bu verme işini Denktas bile beceremez, siz kim oluyorsunuz ki? Eh, Denktas ve veya Eroğlu veremez ise, siz ne vereceksiniz? Nereden bulup nereye vereceksiniz? Siz bilmiyormusunuz KKTC'yi hiç bir devletin devlet olarak kabul etmediğini. Bu durum değişmeden nereden kredi bulacaksınız? Türkiye alternatifini dışında alternatif yoktur. O da sizin "Kriz Yönetimi" öneriniz gerçekleşmediği için mi vermiyor? Ne oldu, Türkiye'de birileri size siz "Kriz Yönetimi" hükümeti kurun, biz size bolca para verimiz mi dedi? Öyle bir durum varsa, haber verin de biz de bilelim. Öyle bir durum yoksa, siz kitlelere kırıntı sunamazsınız. İmkanı kalmamıştır. Kuzey Kıbrıs'ın büyük burjuvasından tutunuz, Türkiye'ninkine kadar hiçbirisinin vatandaşlarına kırıntı dahi verme imkanları yoktur. Sabancı bile yüzde kırk yoksullaştı(!) "fukara" (yalan tabii, biz de biliyoruz). Mevcut düzen kitlelere, vatandaşlara kırıntı vererek yürüyemez. Tam tersi, kitlelerin ağızındaki ekmeğe parçasının bile ağızlarından alınması gerekmektedir. IMF Türkiye'den istiyor, Türkiye de Kuzey Kıbrıs'tan. Hepsi bu.

Başka bir deyişle, tüm o cıvılcık ekonomik tedbir önerilerinin bir tek almamı vardır: kitleler saldırısına uğrarken ses çıkarmasınlar.

Mevcut şartların gerçek tek alternatif i vatandaşların bu saldırılara karşı mücadelesini örgütlemek, BMB komitesi iktidarını kurarak büyük mülkiyete el koyup, tüm bu mülkleri vatandaşların kullanımını sunmaktır. Halkımızın krizden kurtuluşu için başka bir alternatif yoktur. Tüm diğer alternatifler, CTP'nin "Kriz Yönetimi" alternatifini de dahil olmak üzere vatandaşların ekonomik çöküntüsüne yol açmaktan başka bir şey sunamazlar.

**Yaşasın BMB Platformu İktidarı.
Tüm büyük mülkiyet karşılıksız olarak devletleştirilsin.**

ÇÖZÜMSÜZLÜK NEREYE KADAR?

EKİM GENÇLİK adına Evren MANER'in, YBH 2. Gençlik Konferansı'na sunduğu konuşması

Kuzey Kıbrıs gençliği bugün sosyo-ekonomik, politik ve kültürel sorunlarla karşı karşıyadır.

Gençlik; işçisiyle, köylüsüyle, çırağıyla, lise ve üniversite mezunuyla işsizlik çarkının dişlileri arasında ezilmektedir. İş bulanlar çoğunlukla düşük ücret, olumsuz çalışma koşulları ile her tür güvenceden yoksun bir durumdadır.

Ülkemizde var olan Kıbrıs sorununun yarattığı olumsuz siyasal ortam gençliğin yaşamını alt üst etmektedir.

Bir yandan yaşanan kültürel asimilasyon, diğer yandan dayatılan iki yıllık zorunlu askerlik gençliğin ömrünü karartmakta ve dayatılan koşulları onları göçe zorlamaktadır.

Ortaya çıkan tablo kısaca; işsizlik ve umutsuzluk içinde gençlerin kurtuluş alternatifini göç yollarında arayışıdır.

Bu tablonun arkasında yatan gerçekler tamamen Kıbrıs sorunu ile bir bütünlük oluşturmaktadır.

Yıllardır çözümsüzlüğü çözüm olarak gören anlayışlarla Kıbrıslı Rum ve Türk halkının birbirine kırıldığı ve sonuçta dikenli tellerle sınırların oluşturulduğu; halkın etnik ve coğrafik olarak bölündüğü bir Kıbrıs ve bu adanın gerçekleri...

Çözümü bulabilmemiz için önce sorunu iyice anlamak gerekiyor.

Nedir Kıbrıs sorunu?

Kıbrıs sorunu uluslararası emperyalizm ile Kıbrıs halkı arasında bir sorundur. Sorun başta Anglo-Amerikan emperyalistleri olmak üzere, bölgede periferik emperyalist güçler olarak Türkiye ve Yunanistan, ve tüm bu emperyalist güçlerin Kıbrıs'taki işbirlikçileri Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk burjuvalarının gerek bölgede, gerekse Ada üzerinde çıkar ve hegemonya kavgasından kaynaklanmaktadır. Bugün bu kavgaya AB (özellikle Alman, Fransız ve İtalyan)emperyalistleri de katılmışlardır. Böylece sorun daha da karmaşıklaşmıştır.

1950'lerden önce, İngiliz emperyalizmi ile Kıbrıs halkı arasında olan soruna İngiliz emperyalistlerinin "böl ve yönet" politikası sonunda Kıbrıslı Rumlar ile Kıbrıslı Türkler arasında ortaya çıkan yeni bir sorun daha eklenmiştir. 1950'lerde ABD emperyalistlerinin ve onların güdümünde Yunanistan ve Türkiye'nin devreye girmesiyle Kıbrıs sorunu uluslararası boyutta karmaşık bir çıkar kavgasına dönüştü.

1960 yılında tüm tarafların sözde uyuşmasıyla-aslında baskıyla kabul ettirilmesiyle-"bağımsız" Kıbrıs Cumhuriyeti ilan edildi. Ancak bu çözüm var olan tüm sorunları içinde barındırmaya devam etmekteydi.

İngiliz emperyalistlerinin Ada üzerinde elde ettikleri egemen üsler ve garantörlük hakkı⁽¹⁾, Kıbrıs halkı ile İngiliz emperyalistleri arasındaki sorunu çözmedi; tam tersine kalıcılaştırıp legalleştirdi. Türkiye ve Yunanistan'ın da garantörlük hakları alarak askerleriyle Kıbrıs toprağına yerleşmesi, iki ülke burjuvazisi arasındaki yöresel hegemonya dalaşını doğrudan Kıbrıs toprağına taşıdı. Bunun da ötesinde, birer NATO ordusu olan Türk ve Yunan silahlı güçleri Ada'daki varlıkları ile doğrudan ABD emperyalistlerinin bu bölgedeki varlığına katkı koymuşlardır. Eşitsiz ve tamamen Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk burjuvalarının birbirine olan güvensizliğine dayanan Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türkleri arasındaki çelişkileri çözmekten ve bağımsız bir cumhuriyeti yaşatmaktan çok uzaktı.

Nitekim, Anglo-Amerikan emperyalistlerinin ufak bir dürtüklemeyle 3 yıl içinde; 1963 yılında bu cumhuriyet bozuldu ve Kıbrıs sorunu tüm çıplaklığıyla yeniden ortaya çıktı. 1963'ten sonra Kıbrıslı Türkler, Kıbrıs Türk burjuvazisinin zaafiyetlerinden dolayı tamamen TC'ye teslim oldu ve TC burjuvazisi Kıbrıs Türk burjuvazisine "Otonom Türk Yönetimi" ilan ettirerek adım adım Ada'ya yerleşmeye başladı. "Toplumlararası" çatışmalarla Kıbrıs Türk ve Rum halkı birbirine kırıldı. Böylece etnik bölünmenin temelleri atılmış oldu. 1968'den sonra başlatılan "Toplumlararası görüşmeler" hiç bir sonuç alınmadan 1974'e kadar sürdürüldü. 1963-74 arasındaki yıllarda da Kıbrıs Türk gençliği işsizlik, Kıbrıs Türk ve Rum burjuvalarının baskıları

ve güvensizlik nedenleriyle Ada'dan göç etti.

1974 yılında Yunan Cunta'sının EOKA vasıtasıyla gerçekleştirdiği faşist darbe ve onun arkasından gelen TC askeri müdahalesi Kıbrıs sorununu yeni boyutlara taşıdı.

TC ordusu garantörlük haklarını kullanarak adaya geldiğini söylemesine rağmen, Kıbrıs Cumhuriyeti anayasasının yeniden işler hale getirilmesi ve Kıbrıs Cumhuriyeti'nin toprak bütünlüğünün korunması gerçekleşmemiş, tam tersine Ada halkı gerek etnik, gerekse coğrafik olarak ikiye bölünmüştür.

Bu bölünme, hiç şüphesiz, önce 1950'lerde İngiliz emperyalistlerinin ortaya attığı⁽²⁾, daha sonra 1960'larda ABD emperyalistlerinin gerçekleştirmeye çalıştığı Ada'nın TAKSİM edilmesi ve Türkiye ile Yunanistan arasında bölüşülmesi tezlerinin ve çabalarının sonuca ulaşmasıydı. Yani Ada, ABD, İngiltere, Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk burjuvazisi tarafından el birliğiyle ikiye bölünmüştür. Kıbrıs'ın kuzeyinde TC'nin egemenliği kesin olarak kurulmuştur. Kıbrıs Türk halkı TC egemenliği altında yoğun bir "Türkleştirme" baskısı altına alınmıştır. Kuzey Kıbrıs'ta tüm sosyal, ekonomik, politik ve kültürel gelişim iç dinamiklerin normal seyrinin dışına itilmiş, tamamen dıştan dayatma ve müdahalelerle yönlendirilmeye çalışılmaktadır.

Bölgede bugün yer alan siyasal konjektür özellikle ABD, İngiltere ve Türk emperyalistlerini pek rahatsız etmemektedir. Dolayısıyla da Kıbrıs sorununa aradıkları çözüm bugünkü durumun uluslararası alanda resmileşmesi ve yasallaşmasıdır. Yıllardır kavgasını verdikleri taksimin yasallaşmasıdır. Ancak, devrede Yunanistan, Kıbrıs Rum burjuvazisi ve AB gibi diğer çıkar güçleri olunca Kıbrıs sorununa her kesimi tatmin edecek bir çözüm bulunamamaktadır. Bulunması da mümkün görülmemektedir.

Kıbrıs üzerinde hegemonya ve çıkar kavgası veren, yıllardır adayı bölmek ve üzerinde egemenlik kurmak için mücadele eden emperyalist güçler ve onların yerli işbirlikçileri Kıbrıs'ta halkın çıkarını, birliğini sağlayacak ve barış içinde bir yaşam sunacak bir çözüm bulamazlar.

Çözüm; Anti-emperyalist Kıbrıs

Kıbrıs sorununun Kıbrıs halkı yararına çözümünü isteyen herkes, sorunun gerçek yaratıcısı ve bugün hala sürdürücüleri olan emperyalist güçlerin Ada üzerindeki egemenlikleri sorununa kafa yormak, fikir üretmek ve mücadele perspektifi ortaya koymakla da yükümlüdür.

Sorunu yaratan ve sürdürenlerden çözmesini beklemek, yaşanmış ve emperyalist tahakküm devam ettiği müddetçe tekrarlanması kaçınılmaz olan etnik katliamlara onay vermekle eş anlamlıdır.

Kıbrıs sorununu çözmek isteyen, emperyalist burjuvazi ile olan sorununu da çözmek yani; anti-emperyalist bir Ada yaratmak zorundadır.

Ya, emperyalist çözümlerden medet umulacak ve sömürüye, baskıya ve dönem dönem savaşımlara, katliamlara devam edilecek, ya da emperyalist tahakküme son verecek bağımsız, birleşik bir ülke yaratılacak.

Başka seçenek yoktur.

Dünyada farklı ülkelerde örneğin; Ortadoğu ülkelerinde, Yugoslavya'da, Çeçenistan'da bizzat emperyalist kışkırtmalarla halklar birbirine kırıdırılmış ve kırıdırılmaya devam edilmektedir. Emperyalistlerin barış ve çözüm anlayışı savaş ve çözümsüzlüğü körükleyecek çıkar ve rant kavgasından başka birşey değildir. Tarih bizlere bunu doğrulamaktadır.

Ülkemizde ve bütün dünya ülkelerinde barışı sağlayacak tek güç emekçi halkın kendisidir.

Nasıl bir çözüm yanıtımız net ve açıktır.

1974 sonrası Ada'nın etnik olarak bölünmesi sonrasında, sadece Kıbrıs'ın emekçi halkı tarafından yönetilen bir federasyon. Ancak böyle bir federasyon Türk "azınlığın" haklarını ve Rum "çoğunluğun" varlığını garanti altına alabilir ve emperyalistlerin Kıbrıs'ın içişlerine karışmasına son verebilir. Federasyon ile kurulacak Kıbrıs'ın anti-emperyalist örgütlerinin oluşturduğu bir cephe hükümeti; anti-emperyalist, bağımsız ve birleşik Kıbrıs'ın yolunu açabilir.

Kıbrıs'taki aktif tüm emperyalist güçleri ve onların işbirlikçilerini adadan söküp atmak anti-emperyalist cephe örgütlerinin birleşmesiyle mümkün olacaktır.

İşçi sınıfı önderliğinde anti-emperyalist cephenin inşası Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin anti-emperyalist güçleriyle ittifak içinde gerçekleşecektir.

Kuzey Kıbrıs gençliği, işçisiyle, öğrencisiyle, memuruyla bu gerçekler içerisinde işçi sınıfından, demokrasiden, anti-emperyalist mücadeleden, özgürlük ve barıştan yana tavır koymak zorundadır. Mücadeleden kaçıp göç etmek çözüm değildir. Sonuçta göç edilen ülkelerde de gençlik her türlü sömürüye maruz kalmaktadır. Özellikle kaçak olarak gidilen ülkelerde gençlerimiz her türlü güvenceden, sosyal haklardan yoksun olarak acımasızca sömürülmektedirler.

Gençlik kendi ülkesine sahip çıkıp en doğal insanlık hakları olan kendi ülkelerinde özgür, bağımsız, barış ve refah içinde yaşamak talepleriyle egemenleri ve onların rejimini zorlamalıdır. Bu mücadele, tüm gençliğin tek bir cephede, anti-emperyalist cephede toplanmasıyla mümkündür. Bu mücadele her platformda; okulda, üniversitede, ailede, atölyede, fabrikada, ofiste, askerde yılmadan sürdürülmelidir.

EKİM GENÇLİK bu bilinçle, tüm gençlik arasında, özellikle de gençlik örgütleri arasında bu birliğin, cephe çekirdeğinin oluşması için elinden geleni yapmaktadır ve yapmaya devam edecektir. Gençliğin kurtuluşu halkımızın kurtuluşu ile birlikte olacaktır.

Geçtiğimiz yıl demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve iki siyasi partinin oluşturduğu Bu Memleket Bizim Platformu, tüm dağınık ve örgütsüz haline rağmen neler yapabileceğini göstermiştir. Halkımız bu platformun önderliğini derhal kabullenmiştir. Ancak bu platformun halkın gerçek bağımsızlık, özgürlük, demokrasi ve barış taleplerine cevap verebilmesi için halkın siyasi iradesini ortaya koyması, yani anti-emperyalist bir cephe haline gelmesi gerekmektedir.

Her şey anti-emperyalist cephe hükümeti için.

NOTLAR:

(1) Bu konu, son dönemde, yoğun bir şekilde tartışılmaktadır: garantörlük hak mı, yükümlülük mü?

Biz, sözkonusu anlaşmayı olduğu gibi vererek yorumu ve üstteki sorunun cevabını sizlere bırakıyoruz.

"EK-II

Garanti Antlaşması

Bir tarafta Kıbrıs Cumhuriyeti, diğer tarafta Yunanistan, Türkiye ve Büyük Britanya ve Büyük İrlanda Birleşik Krallığı,

I. Kıbrıs Cumhuriyetinin, Anayasasının Temel Maddeleri ile kurulan ve düzenlenen bağımsızlığının, toprak bütünlüğünün ve güvenliğinin tanınması ve idame edilmesinin müşterek menfaatleri ikrazından olduğunu mülahaza ederek,

II. Bu Anayasa ile ihdas edilen düzene riayeti sağlamak maksadıyla işbirliği yapmayı arzu ederek, aşağıda gösterildiği üzere anlaşmaya varmışlardır:

Madde 1

Kıbrıs Cumhuriyeti, bağımsızlığının, toprak bütünlüğünün ve güvenliğinin idamesini ve aynı zamanda Anayasasına riayet edilmesini sağlamayı taahhüt eder.

Kıbrıs Cumhuriyeti, herhangi bir devlet şle, tamamen veya kısmen, herhangi bir siyasi veya iktisadi birliğe katılmamayı taahhüt eder. Bu itibarla, herhangi diğer bir devlet ile birleşmeyi veya Adanın taksimini, doğrudan doğruya veya dolayısıyla, teşvik edecek her nevi hareketi yasak ilan eder.

Madde 2

Yunanistan, Türkiye ve Birleşik Krallık, Kıbrıs Cumhuriyetinin bu antlaşmanın 1'ci maddesinde gösterilen taahhütlerini nazara alarak, Kıbrıs Cumhuriyetinin bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü ve güvenliğini ve aynı zamanda Anayasasının Temel Maddeleri ile kurulan nizamı tanırlar ve garanti ederler.

Yunanistan, Türkiye ve Birleşik Krallık, aynı şekilde, kendilerini ilgilendirdiği nispette, Kıbrıs'ın herhangi diğer bir devlet ile birleşmesini veya Ada'nın taksimini, doğrudan doğruya ve dolayısıyla teşvik etmek gayesini güden herhangi bir hareketi yasak etmeyi taahhüt ederler.

Madde 3

Kıbrıs Cumhuriyeti, Yunanistan ve Türkiye, Kıbrıs Cumhuriyetinin tesisi zamanında Birleşik Krallığın hükümlerinde kalan bölgelerin bütünlüğüne riayet etmeyi ve bugün Lefkoşa'da imzalanan Kıbrıs (devamı sayfa 17'de)

ybh gençlik 2. konferansı yapıldı

YBH Gençlik 2. Konferansı, 24 Şubat 2001 tarihinde KTOEÖS Lokalinde gerçekleştirildi.

Konferansa CTP, TKP Gençlik Kolları ve EKİM GENÇLİK temsilcileri yanında, Türkiye'den EMEP ve SİP Gençlik Birimleri temsilcileri de katılıp Kıbrıs sorunu ile ilgili görüşlerini anlattılar.

Konferans, Çözüm Federal Kıbrıs'dır, Ortadoğudaki Şiddetin Hemen Durdurulması Gerekir ve Kıbrıs Türk Gençliğinin Sorunları Üzerine başlıklı üç tasarımı da onaylamıştır.

Ortadoğu ile ilgili kararda, doğru bir şekilde, emperyalizmin bölgede oynadığı savaş kışkırtıcı ve sömürgeci role değinirken, Kıbrıs ile ilgili objektif gerçeklik dikkate alınmadan, klişeleşmiş 'temenni'lerin tekrarlanmasının Kıbrıs halkının bölünmüşlüğü ve emperyalist tahakküme karşı verdiği mücadeleye katkı sağlamayacağı, üstelik halkta emperyalistlere karşı "kurtarıcı" gözle bakılması anlayışını beslemesi açısından yarar sağlamayacağını düşünüyoruz.

YBH Gençliğini bu konuda daha detaylı düşünmeye davet ederiz.

Konferansta EKİM Gençlik adına Evren Maner'in sunduğu bildiriye yayınlıyoruz. Ayrıca Konferans sonrası bir değerlendirme yapan YBH Gençlik başkanı Murat Kanatlı'nın yazısını da okuyabilirsiniz.

ÇÖZÜMSÜZLÜK NEREYE KADAR?

(16. sayfadan devam)

Cumhuriyetinin tesisine dair antlaşmaya uygun olarak Kıbrıs Cumhuriyeti tarafından kendisine tanınacak olan hakların kullanılmasını ve onlardan istifade edilmesini garanti etmeye taahhüt ederler.

Madde 4

Bu antlaşmanın hükümlerine riayetsizlik halinde, Yunanistan, Türkiye ve Birleşik Krallık, bu hükümlere riyeti sağlamak için gereken teşebbisler veya tedbirler hakkında birbirleri ile istişare etmeyi taahhüt ederler.

Müşterek veya anlaşarak hareket mümkün olmadığı takdirde, garanti veren üç devletten her biri, bu antlaşma ile ihdas edilen nizamu tekrar kurmak münhasır maksadı ile harekete geçmek hakkını muhafaza eder.

Madde 5

Bu antlaşma imzalanması tarihinden itibaren yürürlüğe girer. Bu antlaşmanın asıl metinleri Lefkoşa'da muhafaza edilecektir.

Yüksek Akit Taraflar, bu antlaşmayı, en erken bir zamanda, Birleşmiş Milletler Antlaşması'nın 102'ci maddesine uygun olarak Birleşmiş Milletler Sekreteryası nezdinde kaydettireceklerdir.

(2) "Lord Radcliffe tarafından hazırlanan anayasa önerileri Aralık 1956'da akamete uğratıldı. Eden, Radcliffe'in Kıbrıslılar için sadece içte özyönetim (kendi kendilerini yönetmeleri) için kabul edilebilir bir sistem geliştirmesini istemişti. Radcliffe, yasama meclisinin Rum çoğunluğun elinde olmasına izin verirken, Türkleri özel olarak etkileyecek bütün yasaların üçte ikilik bir çoğunluk oyu tarafından onaylanmasının gerekli olmasını önermişti. Özyönetimde anlaşma olmasının hemen ardından, bütün iç sorunlarda Kıbrıslı bakanlara iktidarın devredilmesini teklif etmişti. Ama İngiltere Dışişleri Bakanlığı, Ankara'yı "kendi tarafı"nda tutmaya çok istekliydi ve 30 Kasım günü Londra'da Türkiye Dışişleri Bakanlığı yetkililerinden Nuri Birgi'ye verilen özel yemekte verilen sözler, Radcliffe önerilerinin Rumlar tarafından kabul edilmesi şansını yok etti. Birgi ve memurları, Kıbrıs üzerindeki Yunan hareketliliğine son vermenin tek yolunun, pratik ve nihai olacak bir çözüm şeklinin hazırlanması, yani adanın taksim edilmesi olduğunda ısrar ettiler. Lloyd, Birgi'ye, kendi kaderini

YBH GENÇLİK KONFERANS KARARLARI

Konferans Kararı No: 1

Çözüm Federal Kıbrıs'dır

Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik, gelinen aşamada Kıbrıs sorununu değerlendirerek aşağıdaki sonuçlara varmıştır.

1. Kıbrıs sorunun çözümsüzlüğü, özelde Kıbrıs Türk gençliğini ve genelde ise Kıbrıs Türk toplumunu hızla yok etmektedir.

Çözümsüzlük, işsizliktir, sosyo-ekonomik yıkımdır, siyasi ayrımcılığın devam etmesidir, partizanlıktır, çağdışı yaşamdır, dünyadan soyutlanmadır ve tüm bunların sonucu olarak göçün hızla devam etmesi adadaki Kıbrıslı Türk toplumunu hızla yok etmektedir.

2. Mevcut Statükonun yarattığı ortamdan dolayı, adadaki silahlanmanın hızla devam etmesi, Kıbrıs'ta her geçen gün savaş olasılığını artırmaktadır. 1974 yılından beri yaşanan ateş-kes koşulları bu olasılığı güçlendirmektedir.

Savaş olasılığına karşı, Güven Artırıcı Önlemler hemen uygulanmalı, sınırlardaki askeri birlikler karşılıklı olarak birbirlerinden uzaklaştırılmalı ve çözümden sonra adanın tüm silahsızlandırılması göz önüne alınarak, ilgili ve sorumlu taraflar, acilen adanın silahsızlandırılması için gerekli koşullarının oluşturulmasını sağlamalıdır.

3. Üst düzey anlaşmaları ve ilgili BM Kararları çerçevesinde federal çözüm için toplumlararası görüşmelerin iki liderin tekeline bırakılmadan önkoşulsuz ve direk olarak devam etmesi ve Kıbrıs'ın bağımsızlığı, egemenliği ve toprak bütünlüğüne dayalı Federal Kıbrıs'ın kurularak adanın tümüyle askersizleştirilmesi, Kıbrıslı Türkler ve Rumlar'ın çıkarlarına olduğu kadar, Türkiye ve Yunanistan'ın ilişkilerinin daha iyiye gitmesine ve bölge barışına da katkıda bulunacaktır.

4. İki toplumlu yeniden yakınlaşma etkinlikleri, toplumların birbirlerine yeniden güvenmeleri, birbirlerini yeniden tanımaları, görüş alış-verişinde bulunmaları

veya için zamanın gelmesi halinde, nihai olarak taksimi getirecek bir düzenlemeden Türklerin memnun olup olmayacaklarını sordu. Birgi, nihai anlaşmanın ne kadar erken olursa, o kadar iyi olacağını söyledi. (İngiliz Dışişleri Bakanlığı Belgeleri, FO 371/124021) Lennox-Boyd, Radcliffe önerilerini Avam Kamarasında açıkladığı zaman, Kıbrıs sorununun adanın bölünmesiyle çözümlenebilir olasılığını da ilk kez kamuoyu önünde açıklamış oldu. Lennox-Boyd parlamentolere yaptığı konuşmada, kendi kaderini tayin için koşulların uygun olduğu zaman, bunun öyle bir şekilde uygulanacağını belirtti ki, Türk toplumu da, kendi geleceğinin statüsüne karar verirken Rum toplumundan az olmayacak şekilde özgür olacaktı. Boyd şöyle konuşmuştu: "Bir başka deyişle... nihai olasılıklar arasında taksim de bulunmalıdır."

Bu, Kıbrıs'taki İngiliz yönetiminin devamı için Yunan muvafakatını almak için Ankara'yı Atina'ya karşı kullanmanın yeni bir girişimidir. Birgi ile toplantının yapıldığı aynı günde, General Keightley ve Ortadoğu Savunma Eşgüdüm Komitesinin diğer üyeleri, genel kurmay yetkililerini uyararak, "adanın taksim edilmesi aleyhinde (yazarların vurgulaması) yoğun askeri gerekçeler bulunduğu"nu (İngiliz Genel Kurmayı Komite Tutanakları, COS56 426) söylerken, Lennox-Boyd'un kendisi de kabineye gizli olarak verdiği bir bildide, taksim konusunun, "adaya üs olarak gereksinim bulunmamasına kadar gündeme gelmeyeceğini" söyledi. Bu durumda bile, taksim konusu, İngiliz egemenliği altında kalmaları için Kıbrıslılara çağrı yapılmazdan önce, bir alternatif olarak önlerine konmayacaktı. Lennox-Boyd, yeni anayasanın yardımıyla ve -taksim tehdidinin etkisiyle- böylesi bir tercihi ifade edebileceklerini düşünmüştü. Beklediği şekilde Rumlar Lennox-Boyd'un taksimle ilgili demecinden öfkelenmişler ve Radcliffe önerilerini derhal reddettiler. EOKA Türk emellerine benzin döktü. Türkler, önerilen parlamentoda iki toplum için eşit temsiliyet isteyerek, kendi meselelerini daha da ilerlettiler ve Türkiye'nin kendi güvenliği için Kıbrıs'ta bir dış mevziye gereksinimi olduğunu gerekçe göstererek, 28 Aralık'ta taksim tek çözüm yolu olduğunu söylediler. (s.47-48)

sorunun çözümüne yönelik olumlu etki yaratmaktadır. Bunun yanında Sivil Toplum Örgütlerinin karşılıklı çözüm ve sonrasına yönelik ortak projeler hazırlamasının ve uygulamasının Kıbrıs sorununun çözümüne olumlu katkı sağlayacağı göz önüne alınarak, iki toplumlu etkinliklerin düzenlenmesindeki tüm kısıtlamalar kaldırılmalı ve yaygınlaştırılabilmesinin koşulları oluşturulmalıdır.

5. Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik bu adanın tüm Kıbrıslılara yetecek kadar büyük ama bölünemeyecek kadar da küçük olduğunun altını çizer ve tüm Kıbrıslı gençliğe şu çağrışı yapar:

"Ortak vatanımız Kıbrıs üzerinde yeniden ortak bir yaşam kurmak için umut vardır ve tüm Kıbrıslılardadır"

Konferans Kararı No: 2

Kıbrıs Türk Gençliğinin Sorunları Üzerine

Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik, Kıbrıs'ın kuzeyindeki gençlik sorunlarını değerlendirerek aşağıdaki sonuçlara varmıştır.

1. Eğitim sistemindeki gerici şoven eğitim müfredatının hemen değiştirilmesi, yerine çağdaş katılımcı bilimsel eğitim için gerekli koşulların oluşturulması çağdaş, demokratik, çoğulcu yaşamın gereğidir.

2. Orta eğitimde reform yalnız müfredatta kalmamalı özüne uygun, okul yönetiminden özerk, bağımsız demokratik yapılar oluşturup; öğrenci gençliğin demokratik katılımı ile okul içi demokrasinin sağlanması gerekir.

3. Üniversitelerde planlı eğitim ve iş gücü planlaması ile ortaya çıkacak ihtiyaçlar sonrası parasız, özerk demokratik ve bilimsel birer kuruma dönüştürülmesi gerekir.

4. Gençlerin verimli oldukları çağlarda 'askerlik' denen kurum aracı ile 2 yıllarının harcanmasına alternatif olarak statükonun ortadan kaldırılması ve adanın silahsızlandırılması gerekir.

5. Statükonun yarattığı koşulların ve mevcut yöneticilerin art niyetleri ile tamamen içinden çıkılmaz hale getirilen ülke koşullarının sonucu olan göçe karşı, geri dönülebilir, yaşanabilir bir ülke oluşması için söz, yetki ve karar Kıbrıslılara verilmelidir.

6. Ülke koşullarının istismar edilerek her yaş ve kuşakta olduğu gibi genç emekçi arkadaşların emeğinin sömürülmesine karşı emekten yana bir düzenin kurulması kaçınılmaz olandır.

Konferans Kararı No: 3

Ortadoğudaki Şiddetin Hemen Durdurulması Gerekir

Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik, Ortadoğudaki sorunları değerlendirerek aşağıdaki sonuçlara varmıştır.

Ortadoğudaki zengin yeraltı kaynaklarının kullanımı için emperyalist güçlerin yüzyıllardır izledikleri politikalar, bugün Ortadoğuda yaşayan halkaları şiddetin tam ortasında bırakmıştır.

Emperyalist güçler, bölgedeki egemenliklerini sürdürmek için, yıllardır bölge halklarını çatıştırarak konularını korumaya çalışmaktadırlar. Bu amaçla, gerici Arap yönetimlerinin varlığını korumalarına yardımcı olmakta; Ortadoğu'da demokratik yönetimlerin iş başına gelmesi için büyük uğraş vermektedirler. Ortadoğuda sorunların kalıcı çözümü ve barış ortamının oluşmamasını, gerektiğinde silahlı çatışmalarla, gerektiğinde de hiç sona ermeyecek görüşmelerle uzatmaktadır. Bu uzayıp giden süreçte, bölgedeki doğal zenginlikler, bölge halkına değil, Emperyalist güçlere yaramaktadır.

Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik, Ortadoğu'daki sorunların silah yoluyla çözümünün mümkün olmadığını altını çizer. Bölgedeki sorunlara çözümü ve kalıcı barışı bölge halklarının gerici ve faşist yönetimlerini yıkarak, kendi demokratik yönetimlerini kurmasında ve emperyalizmin müdahalelerini geriletmelerinde görür.

Bu arada, Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik, bir süredir İsrail'in Filistin halkına uyguladığı şiddeti kabul etmediğinin altını çizer.

Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik; İsrail'deki şiddetin hemen durdurulması ve İsrail-Filistin Liderlerinin üzerinde anlaşmaları Oslo Barış Anlaşmasının tüm maddeleri ile hemen uygulanmasını talep eder. Bu yönü ile Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik, bir kez daha uluslararası kamuoyuna duyarlılığını artırma çağrısı yapar.

TÜRKİYE'DE EKONOMİK KRİZ VE ÇÖZÜM YOLLARI

1- EKONOMİ BİLİMİ VE SAYGIN BİLİM ADAMLARI

Ekonomi politika söz konusu olduğunda bilimsel olarak yapılması gereken ilk tesbit, bu bilim dalının taraflı bir bilim dalı olduğu, bu dalda çalışmakta olan her bir bilim adamının da kaçınılmaz olarak taraf tuttuğudur. "Benden yanamısın, domuzdan yana mı?" derler ya, aynen onun gibi. Proleteriyadan yanamısın burjuvaziden yana mı? Bu sorudan kurtuluş yoktur. Bu soruya verilen cevap da saygın bilim admanının ne kadar saygın ve ne kadar bilim adamı olduğuna karar kılar. Empirik bir konu olarak ekonomiyi tamamıyla objektif bir şekilde ele alıp, onun hareket künunlarını sergileme yeteneğine sahip tek siyasi ekonomi proleteryanın, komünizmin siyasi ekonomisidir. Burjuva siyasi ekonomi konusunu olduğu gibi, objektif olarak ele alamaz. Çünkü burjuvazinin yönettiği kapitalizmin kendi iç çelişkileri nedeniyle yok olmaya mecbur bir ekonomik düzen olduğunu ortaya koyamaz. Gel gelelim, ekonomi empirik bir veri olarak ve kesin kes objektif bir şekilde değerlendirildiğinde ortaya çıkan sonuçlar kapitalist ekonominin çöküşünün kaçınılmazlığını ispatlar.

2- SİYASİ EKONOMİNİN KONUSU

Burjuva ekonomistler kapitalist ekonominin tüm kategorilerini ele alırlar. Gel gelelim onların bu kategorilere yaklaşımları Marksist ekonomiyi bilmiyen tüm kişiler için bu kategorileri mistik birer öneriye dönüştürür. Ücret, fiyat, kar, sermaye, para, faiz, kira, ürün, meta, sermayenin dolaşımı, kriz... Tüm bunlar ayakları yere basmayan, göklerde tanrılar gibi dolaşan, göklerde tanrılar gibi insan yaşantısına hükmeden, neyin nesi oldukları, mantıkları, hareket tarzları, uymak zorunda oldukları hareket kanunları bir türlü anlaşılabilen kategorilerdir.

Niye? Gayet basit bir nedenle. Bu nedene yukarıda değindik. Burjuva ekonomistler taraf tuttukları için ve tuttukları taraf olgulardan öcünden korkar gibi korktuğu için, onlar ekonominin konusunu neyin oluşturduğunu herkesten gizlemek zorundadırlar. O zaman da ekonominin konusunun hareketinin ürünü olan tüm bu kategoriler anlaşılabilir kılınmaktadır.

Nedir ekonominin konusu? Bu konu üretim ilişkileridir. İnsanların üretim süreci içinde üretim araçlarıyla olan ilişkileri üzerinden şekillenen insanlar arası ilişkilerdir. Hukuk dilinde bu ilişkilere mülkiyet ilişkileri denir. Ekonomi biliminin konusu budur. Yani sınıflı toplumlarda sınıflar arası ilişki. Kapitalizm şartlarında, üretim araçlarının sahibi olan burjuvazi ile, üretim araçlarının sahibi olmayan proleterya arasındaki ilişki. Kapitalist ekonominin konusunu bu oluşturur. Ücret, fiyat, kar, sermaye, para, faiz, kira, ürün, meta, sermayenin dolaşımı, kriz... Tüm bunlar ve diğerleri bu ilişkinin ürünü olan kategorilerdir. Bu ilişkinin kendini ortaya koyuş şekilleridirler.

3- KAPİTALİZMİN EKONOMİK KRİZLERİ

Kapitalist ekonominin temel özelliklerinden birisi, üretim araçlarının sosyal bir karektere sahip olması ve fakat buna rağmen bu üretim araçlarının mülkiyetinin, kontrolünün özel, bireysel olmasıdır. Bu olgu onun üretim araçlarını kontrolünü imkansızlaştırmaktadır. Üretim araçlarının karakteri sosyal olduğu oranda, onların mülkiyetleri de sosyal olmalıdır. Başka türlü üretim araçları sosyal karakterlerine uymayan üretim ilişkileri, bireysel olan mülkiyet ilişkileri tarafından kısıtlanmaktadır. Ve tabii ki bu nedenle de krizler ortaya çıkan krizler değildir. Üretim fazlalığından ortaya çıkan krizlerdir. Üretici güçler o kadar gelişmiş, o kadar sosyalleşmiştir ki, mevcut üretim ilişkileri, burjuvaların mülkiyeti onları boğmakta, onların her geçen gün daha da çok üretmelerini imkansız kılmaktadır. Yapılması gereken şey burjuva mülkiyet ilişkilerine son vermek, üretim araçlarının sosyal, toplumsal mülkiyetini sağlamaktır. Ancak ve ancak o zaman üretim araçlarının mümkün kıldığı üretim miktarı toplum için fazla gelmez, toplum için kullanılır. Halbuki bugünlerde, işçilen çalışmakta, mevcut üretim araçları

sayesinde bolca üretmekte, gel gelelim kendi ürettikleri malları satın alamamaktadırlar. Ve yine kendi ürettikleri üretim araçları daha çok tüketim araçları üretmek için kullanılmamaktadırlar. Kriz dedikleri budur. Tüm krizlerin altında yatan basit olgu budur. Bu krizler ürünlerin ve üretici güçlerin, bunlar arasında emekçi kesimlerin yıkımına yol açmaktadır ve kapitalizm için krizlerden kurtuluş böylesi yıkımları zorunlu kılmaktadır.

Burjuva ekonomistler insanlar açlıktan ölümler, işçiler işsizliğe itilirken ortaya çıkan, ürünlerin ve fabrika, tarla ve hayvanların yok edilmesi olayına "olumlu yıkım" adını takacak kadar adileşmiş mahlukatlarıdır. Bu rezil, kepaze, bu insanlık düşmanı tiplere saygı duymak için kişinin tıpkı bu reziller gibi ar damarının çatlamış olması gerekir.

Krizler mal ticareti alanında başlayabilir, para ticareti alanında başlayabilir, gel gelelim tüm bu krizlerin altında yatan temel faktör üretim fazlalığı olgusudur, üretim krizidir.

Bu tür krizler daireseldir. Kapitalizm bu tür krizlerden üretim araçlarını ve ürünleri yok ederek, emekçileri yerin dibine geçirecek kurtulur. Bugünlerde bu tür krizler, bir krizden çıkmadan ikincisinin başlaması şeklinde oluşmaktadır. Krizden çıkmak, böylece üretim araçlarını ve ürün türlerini yenilemek, üretimi artırmak ve yine krize girmek. Bu daire her geçen gün küçülen bir daire ve aşamalarının sürekli iç içe geçtiği bir daire şekli almıştır.

Bunun sebebi de emperyalist kapitalizmin genel bunalımıdır.

4- KAPİTALİZMİN GENEL BUNALIMI

Kapitalizmin genel bunalımı sadece ekonomik bir bunalım değildir. Ekonomik ve siyasi bir bunalımdır. Emperyalist kapitalizmin genel bunalımından kurtuluşu imkansızdır. Sürekli olan yukarıda değindiğimiz dairesel krizler değildir, sürekli olan ve tüm iyileşme görüntülerine rağmen ağırlaşan kapitalizmin genel bunalımıdır.

İkinci Dünya Savaşı, dünya kapitalist sisteminin genel bunalımından doğmuştur.

İkinci Dünya Savaşı'nın ekonomi üzerindeki etkisinin en önemli sonucu, bir tek, evrensel dünya pazarının çözülmesi olmuştur. Bu da, dünya kapitalist sisteminin genel bunalımının daha sonraki ağırlaşmasını belirlemiştir.

SSCB, Çin, ve Avrupa halk demokrasisi ülkelerinin sanayilerinin hızlı gelişimi nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri, Büyük Britanya ve Fransa gibi başlıca kapitalist ülkelerin güçlerini dünya kaynaklarına uygulayış alanlarını azaltmış; dünya pazarları karşısındaki durumları ağırlaşmış ve işletmeler, üretimlerini daha da kısmak zorunda kalmıştı. Dünya pazarının çözülmesi sonucunda dünya kapitalist sisteminin genel bunalımının ağırlaşması özellikle bu anlama gelir.

"Marshall Planı"na katılmamış sosyalist cephe ülkelerini, onların oluşturduğu karşıt dünya pazarını ekonomik bir ablukayla boğamadıklarını gören kapitalistler zorluklarının çarelerini "Marshall Planı"nda, Kore Savaşında, silahlanma yarışında, sanayinin askerileştirilmesinde aramaktaydılar. Bu arayış, aynı zamanda gerek Sovyetler Birliği'nin silahlı güçlerinin üstünlüğü, gerekse Sovyetler Birliği'ne karşı büyük sempati besleyen kendi vatandaşlarının muhalefetinden çekinmeleri nedeniyle cepheden bir saldırıyı örgütleyemedikleri Sovyetler Birliği ve onun çevresinde oluşan sosyalist cephenin içten içe ve yavaş yavaş çürütülmesini amaçlayan bir plandı. Bu planın başarısı kapitalizmin genel bunalımını aşması imkanını sağlamamıştır. Bugün gelinen noktada bu bunalım aşırı derecede ağırlaşmıştır.

Son dönemde gözlemlenen ve Dünya Ticaret Örgütü'nün oluşmasına yol açan enternasyonal anlaşmalar dizisi, ağırlaşan bu bunalımdan çıkış için Amerika Birleşik Devletleri'nin diğer büyük güçleri de (şu meşhur G7) yanına alarak eski Sovyet ve Halk Demokrasisi ülkelerini ve tüm bağımlı ülkeleri yağmalamasının; gerekli olduğunda sadece fabrikaları değil ülkeleri, ve hatta kıtaları dahi üretime kapatabilmesin araçlarıdır. Yani, bu anlaşmalar, her biri daha çok pay isteyen dünya emperyalist güçleri arasında kaçınılmaz hale gelmeye başlayan bir silahlı çatışmanın, onlar arasında kuralları belirlenmiş bir ekonomik yarışa örgütleyerek, tüm diğer ülkelere karşı ise ekonomik, siyasi ve askeri bir saldırıyı, bu anlaşmaların çizdiği kurallara uygun olarak birlikte örgütleyerek önleme planıdır.

Bu planın uygulanışının örneklerini görmekteyiz. Bu planın mevcut sonuçları açıkça barbarlıktır. Bu planın uygulandığı her gün barbarlığın arttığı bir gün, ve kapitalizmin genel bunalımının daha da azdığı bir gün olmaktadır.

Bu planın uygulanabilirliği hali hazırda sorgulanmaktadır. Çünkü bu plan sadece geri ülkelerin gerici ve vatan haini burjuvalarının ve sivil ve askeri bürokratlarının bu plana uygun olarak barbarca yönetimlerinin örgütlenmesiyle başarılabilir bir plan değildir. Bu plan ancak ve ancak dünyanın tüm gerici güçlerinin ABD hegemonyasını kabullenmesi, yani bu ekonomik yarışı ABD'nin kazanmasını kabullenmesini gerekli kılar. Ortaklığın ABD dışındaki büyük güçlerinin kendi çıkarlarına ters yönde olan bu hegemonyaya, aynı zamanda Çin, Hindistan ve bilhassa Rusya'nın bu saldırılara ne kadar dayanabileceği bu planın ne kadar süreceğinde belirleyici olacaktır.

İç savaşlar, bölgesel savaşlar ve böylece ülkelerin ve bölgelerin üretime kapatılması, büyük güçler arasında yeni bölüşme imkanlarının böylesi mekanizmalar üzerinden düzenlenmesi. Tüm bunlar ağırlaşan genel bunalımı aşmanın değil, her gün daha da çok kriz alanları üreterek, kriz yönetimini özel değil, genel bir yönetim şekline dönüştürerek genel bunalımı krizlerle yönetme ve böylece insanlığı barbalığa mahkum etme yöntemleridir.

Bugünün genel bunalımını özellikle içinden çıkılmaz kılan olgu kapitalist üretim araçlarının bugünkü vardığı gelişme düzeyidir. Kendi aralındaki rekabet ekonominin kurallarına göre ayarlanacaksa, bu da herbirinin kompüterleri kullanarak üretim verimliliğini artırmasını gerektirmektedir. Halbuki kompüterli üretim açıkça komünizmi gerekli kılan bir üretdir. Çok az sayıda işçi ile çok büyük miktarda üretim sağlanmasını mümkün kılmaktadır. Büyük güçler arasında son yirmi yıldır bu teknolojinin üretimde kullanılmasının kısıtlanması konusunda var olan sözsüz anlaşma zaman zaman bozulmaktadır. Bozulacaktır da. Bu da onlar arası rekabetin, dolayısıyla da çatışmanın kaçınılmazlığını bir kere daha göstermektedir. Yeni bir emperyalist genel savaşın muazzam yıkıcı etkisinden kendileri de korkmaktaysalar da, bu savaştan kaçınmayacaklardır.

5- BURJUVA EKONOMİSTLERİNİN TÜRKİYE VE KUZEY KIBRIS'TA KRİZDEN KURTULUŞ ÖNERİLERİ

Burjuva ekonomistler şu veya bu ülkede, şu veya bu somut krize karşı, o krizi atlatmak için pek çok öneriler sunmaktadırlar.

Bu önerilerin iyice düşürülmesine dayanan ve IMF yöntemi olarak bilinen yöneme değinmiyeceğiz. Bunlar çok iyi bilinir hale geldi. Bu önerilerin uygulandığında ortaya çıkan sonuçların insanlık düşmanı yüzü, *Derviş* gibi dönmekten başı dönmemiş herkesin görebildiği şeylerdir. Türkiye'de uygulanması için tekrar komutu verilen yöntemler bunlardır. Sonuçlarını görüyoruz ve göreceğiz. Kuzey Kıbrıs'ta da gördük ve de göreceğiz.

Bizi ilgilendiren öneriler üretimin artırılmasıyla ilgili olan önerilerdir. **"Üretim azaltılmıyacak. Üretim çoğaltılacak. Böylece daha çok işçi iş sahibi olacak ve pazarın daralması önlenecek."**

Bu öneri her şeyden önce mevcut üretici güçlerle ortaya çıkan ürün fazlalığına, mevcut üretici güçlerin tam kapasite kullanılmamasına rağmen ortaya çıkan üretim fazlasına gözünü kapamaktadır. Kapitalizm ortaya çıktı çıkalı şu olgu da ortaya çıkmıştır; **üretimin artışı, pazarın genişlemesinden kat kat daha hızlıdır.** Bu sorunu çözmek için işçilerin alım güçlerinin üretimdeki artışa orantılı olarak artırılması gereklidir. Gel gelelim kapitalizm bunu yapamaz. **Yapabilseydi kapitalizm olmazdı.**

Bu öneri ikinci olarak üretimin modernleştirilmesi ve böylece pazarlarda rekabet gücüne sahip bir verimlilikle üretim yapılmasından bahsederken sürekli bir konuyu hasır altı etmektedir. Kompüterlerin üretimde kullanılması. Kompüterlerin üretimde kullanılması bugünün dünyasında modern üretimin bir gerekliliği, verimliliği artırmak isteyen herkesin baş vurmak zorunda olduğu bir yöntemdir. Fakat kompüterli üretim demek çok küçük işçi sayısı ile çok büyük

TÜRKİYE'DE EKONOMİK KRİZ VE ÇÖZÜM YOLLARI

(18. sayfadan)

miktarda üretim yapmak demektir. Verimliliğin aşırı artması demektir. O zaman da kapitalizmin yukarıda değindiğimiz eğiliminin aşılması imkansız bir sorun yarattığını görüyoruz. Kompüterleri kullanarak verimlilik artırılır, ürün miktarı artırılırsa, aynı zamanda bu malların satılacağı pazarın aşırı derecede kısıtlanması kaçınılmaz olacaktır. Dünyanın üretim hızla artarken, pazar da daha az bir hızla artardı. Ya bugün? Bugün mümkün olan ve verimlilik artırılabilecekse kullanılması şart olan kompüterler üretimde kullanılırsa ne olacak? Pazar daha az bir hızla da olsa artma imkanını dahi bulamayacak. Çünkü işçiler için iş bulunamayacak, pazar daralacak. Üretimin artışı o safhada olacak ki, mesela bir tek Japonya tüm dünyanın elektronik eşya pazarının talebini fazlasıyla karşılayabilecek. Bu nedenle bizim üretim artışı taraftarı tüm burjuva ekonomistlerimiz kompüterli üretime değinmekten kaçınırlar. Küçük üretimi teşvik ederler. Eski makinelerle üretimi teşvik ederler. Çok işçi çalıştıracak manifaktür teknolojisini, hatta 'artizan' teknolojisini önerirler. El örmesi halı yapın da turistlere satarsınız çocuklar...

Burjuva ekonomistleri üretimi artırmaktan bahsederken bile açıkça gerici olmaktan kurtulamaz durumdadırlar artık.

Tabii ki Türkiye'nin başka problemleri de vardır. Türkiye'de en islamcısından tutunuz, en milliyetçisine tüm yeni yetme burjuvalarımız ordan burdan çalıp, islamcı ve milliyetçi holding ayaklarında işçilerin köylülerin altınlarını, paralarını toplayıp fabrikalarını kurarken sadece Türkiye pazarına mal satmayı hedeflemiyorlardı ki. Esas yönelim dışarıya için, ihraç için, gayri müslimler için, "milli düşmanlarımız" için mal üretmekti ve hala daha da öyledir. Açıkta açığa dışarıya satıma bağımlı olarak mal üretilirse, dışarıya da seninle oyuncakla oynar gibi oynar. Daha ucuza daha ucuza satmaya zorlar. Bizim islamcı ve milli burjuvalarımız ne yapacak bu şartlarda? Tabii ki işçi ücretlerini kısacak. Köylünün ürün fiyatlarını düşürecek. Ne de olsa milli ve dini bütün adamlardırlar. Dinleri de milletleri de yeşil dolardır bu bay ve bayanların. Böylece de iç pazarı daraltarak işçilere ve köylülere yaşam zehir edilecek. Ve bunlar kendi ülkelerinde pazarı daraltırken üretimi nasıl artıracak? Dışarıdan talimat gelirse... Başka türlü imkansızdır bu yönelim. Gel gelelim bu günlerde dış pazarlar daralmakla meşgulderler. Hem dış pazar daralıyor hem de bunlar iç pazarı daraltıyorlar. Daraltmak zorundalar. Bunların üretimi artırması imkansızdır.

Kuzey Kıbrıs'ta da aynı durum söz konusudur.

Sonuç, burjuvaların yönetimi sürerken üretimi artırarak krizden çıkma önerilerinin koskoca bir palavra olduğu sonucudur. Bizim burjuvaların önünde krizden çıkmak için tek yol vardır: **Üretimi kısmak. Genel olarak karlılığı artırmak ve de ihracatı mümkün olduğunca sürdürmek için işçi-köylü ve tüm emekçi ve emekli kesimin yaşam standardını tekrardan ve daha da çok düşürmek. Bugünkü krizden burjuva yöntemlerle çıkmanın tek yolu budur. Bu yöntemin talepleri yerine getirilip geniş bir emekçi kesimi daha da yoksullaştırıldığında burjuva ekonomi de krizden kurtulabilirse kurtulur.**

Krizden bu kurtuluş yöntemi sadece Türkiye'ye ve geri ülkelere özgü değildir. Tüm burjuva ülkelerde durum budur. Avrupa'dan tutunuz Amerika'ya, Japonya'ya, kapitalizmin metropollerinde, kapitalizmin anavatanlarında da durum budur. Her krizden kurtuluş, her ekonominin düze çıkışı olayı geride bir yığın işsiz bırakmaktadır. Bu kapitalizmin günümüzdeki genel bunalımının kesin bir göstergesi ve sonucudur. Yapısal işsizlik adı verilen olgu budur.

6- KOMÜNİZMİN TÜRKİYE VE KUZAY KIBRIS'TA KRİZDEN KURTULUŞ ÖNERİLERİ

Bu önerilerin temelini mevcut üretici güçlerimizi kısıtlamakta, onların bilinçli ve verimli bir şekilde kullanılmasını imkansız kılmakta olan burjuva mülkiyet ilişkilerine son vermek fikri oluşturur.

Burjuva mülkiyet ilişkilerine son vermez ve mülkiyeti toplumsal mülkiyete dönüştürmez isek, toplumumuzun mevcut üretici güçlerini kontrol etme yeteğine sahip olamayacağız. Burjuva mülkiyeti şartlarında bu üretici güçler şu veya bu anda burjuva mülkiyet şartlarındaki kullanımları nedeniyle kaplarına sığamaz duruma gelecekler. Yani kriz tekrar tekrar ortaya çıkacak. Her kriz döneminde işçiler ve tüm emekçi kesimler aç ve açıkta bırakılacaklar. Kaldı ki, üretici güçlerin olduğu aşamada toplumun her geçen gün daha da büyük bir kesimi sürekli olarak işsizler ordusu içindeki yerini alacak. **Burjuva mülkiyet ilişkilerine son vermeden bu badireden kurtulma imkanı yoktur.**

Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'ta burjuva mülkiyet ilişkilerine son vermek demek aynı zamanda bu ülkelerin dünya emperyalist devletler sisteminden kopmaları da demektir. Böylece de kapitalizmin genel bunalımının yıkıcı etkilerinden de kurtulunacaktır.

Toplumsal mülkiyet ilişkilerinin kurulmasının sonucu olarak, hem Türkiye'de, hem de Kuzey Kıbrıs'ta kompüterli

üretim, tamamıyla otomatikleştirilmiş üretim yapma imkanına kavuşacağız. Başka türlü bu imkanı elde etmek imkansızdır. Teknolojik olarak gelişmiş ülkeler olarak bilinen Batı emperyalizmi ülkelerine bakılırsa onların kompüterli üretimi bir türlü örgütleyemedikleri ve de örgütleyemeyecekleri görülecektir.

Kompüterli üretimi örgütlediğimiz an, aynı zamanda *doğrudan demokrasiyi* örgütlediğimiz an olacaktır. Bu da işte, demokrasi sloganının bugün kazandığı içeriktir. Vatandaşlarına doğrudan demokrasi sunamayan hiç bir ülke, hiç bir devlet demokratik değildir. Mevcut krize ekonomik çözümler önerenler kaçınılmaz olarak ülkenin demokratikleştirilmesine değinmek zorunda kalıyorlar. Ama onlar bu demokrasiyi doğrudan demokrasiye bağıntılamayarak demokrasi anlayışlarının ne kadar burjuva ve gerici bir demokrasi olduğunu ispatlıyorlar.

Bugünün dünyasında genel bir terim olarak açıklık ve demokrasiden dem vurmak gerici bir tavidir. Kompüterler üretimden tutunuz tüketime kadar her alandaki bilgilerin toplumun tüm bireyleri tarafından bilinmesini mümkün kılmaktadır. Halbuki burjuvazi, yani patronlar bu bilgileri toplumun üyelerinden saklamak zorundadır ve saklamaktadırlar. Kontrat hukuğu burjuvazinin demokratiklikten ne kadar uzak olduğunu, burjuvaların kendi vatandaşlarının her şeyi bilmesinden ne kadar kortuğunun bariz ispatıdır. Halbuki toplumun geleceğini temsil edenler, bu geleceğin toplumun tüm bireylerinin toplumun her alanında bilgi ve söz sahibi olmasına doğrudan bağıntılı olduğunu bilirler. Kompüterler bize bunun imkanı veriyor.

Krizden kurtulmak için burjuva mülkiyete son vermeli. Toplumsal mülkiyet devreye girmeli. Tüm üretim ve dağıtım kompüterleştirilmeli. Vatandaşlara tüm üretim, tüketim ve toplumsal yaşamın tüm alanlarında doğrudan bilgi ve söz sahibi olmanın imkanı da kompüterli iletişim üzerinden temin edilmeli. Yani devlet türü olarak doğrudan demokrasinin devleti kurulmalı.

Bu başarılması zor ve külfetli bir öneri gibi görünebilir. Ama sadece krizden fazla zarar görmeyecek olan toplum kesimlerine. Halbuki krizin çözümü için esas hedef haline gelecek olan işçiler ve tüm emekçiler için en az külfetli çözüm önerisi budur.

YAŞASIN BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ.

Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik konferans değerlendirmesi

Son söylenmesi gerekeni başta söyleyerek konuya girmek istiyoruz.

Bize göre konferans başarılı geçmiştir.

Bunun ana nedenlerinden biri; Kıbrıs'ın kuzeyindeki ağır siyasi koşullarda, bu tip bir etkinliğin yapılabilmesi olumludur çünkü konferans çalışma süreci, basının tamamen karartması altında geçti. Çok az gazetede, çok küçük haberler dışında **haber boykotu** katı şekilde uygulandı. Konferansdan 2 gün önce tüm yerel gazete ve televizyonları davet ettiğimiz basın toplantısına yalnızca Genç TV, muhabir gönderip haber yaptı. Basın toplantısı metnini ve fotoğraflarını tüm yayınlara fax ve e-mail ile göndermemize rağmen, hiçbir gazete bunları kullanıp haber yapmadı.

Bunlara artı olarak, Dışişleri Bakanlığı yetkilileri aldıkları talimatla konferansın 2 gün önce kuzey güney arasındaki geçişlerin prosedürünü tamen değiştirip sorun yarattılar. Cumartesi günü yeni koşulları kabul etmeyen Kıbrıslı Rumların kuzeye geç(e)memesi yüzünden Pazar günü etkinliği iptal etmek zorunda kaldık ki burda Kıbrıslı Rum gençlik örgütlerinin tutumu da çok yapıcı değildi.

Bunun dışında yaşanan olağan baskı süreçleri de

genç arkadaşların konferansa katılması etkilemiştir. Birçok konuda kaygı duyması gerektiği üzerinde yoğun propaganda altındaki gençlerin, burs, iş, arsa alamamak gibi konulardaki çekinceleri politik süreçlerde aktifleşmelerini engellemektedir çünkü ülkede demokrasi yoktur ve rejim, muhalif olanı ezmeyi kendine ilke edinmiştir.

Yine de, bu etkinliğe katılım, ortalamanın üstünde olması, nicel ve nitel olarak ülke koşullarındaki duruma göre kıyaslandığı olumluluk taşımaktadır. Ancak bu katılım, bizim bu süreç için öngördüğümüz sayının altındadır. Disiplinli davranmamak ve zaaflarımızı aşmamak, katılımın hedefimizin altında gerçekleşmesine neden olmuştur. Bunu, deneyimlerimizin içine şimdiden katmamız gerekir.

Türkiye'den iki siyasi parti gençlik örgütü temsilcisinin konferansımıza katılması, bunun iyi bir başlangıç olması ve olumlu görüş alış verişlerinde bulunmamız yönüyle çok önemlidir. SİP ve EMEP Gençlik temsilcilerinin Kıbrıs'ın kuzeyinde bir çalışmaya katılmış olması, gelecekteki ortak projelerimiz için önemlidir. Yunanistandaki siyasi parti gençlik örgütleri ile olan ilişkilerimizi geliştirme fırsatı da bulduğumuz konferans sürecinin bu bakımdan da başarılı olduğu söyleyebiliriz. Yunanistan'daki örgütlerin kuzey Kıbrıs'a giriş yönündeki çekinceleri katılımlarını

Murat Kanatlı

engellemesine rağmen, bunu tartışabilmiş olmak ve belli yönleri ile ilerme sağlamak sanırım ileride bu projenin kuzeyde uygulanmasını olanaklı kılacaktır.

Birçok şeyin ilk deneyim olmasına rağmen, konferansı büyük ölçüde etkileyecek hataların da yapılmaması da önemli bir unsurdur.

Baştaki cümleye geri dönmemiz gerekirse, Yurtsever Birlik Hareketi Gençlik için **FEDERAL BİR KIBRIS YOLUNDA VE SOSYALİZM MÜCADELESİNDE** yeni bir süreci başlatacak bu konferans, rejimin tüm engellemelerine rağmen başarılı bir şekilde tamamlandı.

Konferans sürecinde de defalarca söylediğimiz gibi

UMUT VARDIR VE BİZDEDİR...

'Türkiye tarihsel bir dönemden geçiyor'

EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, EMEP GYK'sinin 4 Nisan'daki toplantısındaki kararlarını bir basın toplantısıyla duyurdu.

EMEP GYK kararları

Partimiz Genel Yönetim Kurulu (GYK), 4 Nisan 2001 günü toplanarak, son 3 aydaki gelişmeleri değerlendirmiş, yaşanan olayların önemine dikkat çekerek;

'Türkiye tarihsel bir dönemden geçiyor'

Emegin Partisi (EMEP) Genel Başkanı Levent Tüzel, Türkiye'nin son üç ayda, tarihinde derin izler bırakacak olayların geliştiği bir dönem yaşadığına dikkat çekerek, bütün emek güçlerini, Emek Programı etrafında birleşerek, mücadele etmeye ve tarihsel fırsatı değerlendirerek, Türkiye'nin makus talihinin yenilmesinde üstlendiği rolü oynamaya çağırıyor.

GYK kararları

Levent Tüzel, EMEP Genel Yönetim Kurulu (GYK)'nin 4 Nisan'daki toplantısında ülke gündemine ilişkin değerlendirmelerini ve aldığı kararları, Genel Başkan Yardımcıları Abdullah Varlı ve Mehmet Kılınçaslan'ın da katıldıkları bir basın toplantısıyla duyurdu. Dün saat 11.00'de EMEP İrtibat Bürosu'nda yapılan toplantıda, EMEP GYK üyeleri, İstanbul il ve ilçe yöneticileri hazır bulundu.

Emek güçlerine çağrı

Levent Tüzel, son üç ayda sermaye ve emek cephesinde meydana gelen gelişmeleri ve bu gelişmelerin Türkiye tarihi açısından taşıdığı önemi belirtti. Emek Platformu'nun tüm emek örgütlerinin katıldığı bir platforma dönüşmesinin, IMF karşıtı Emek Programı'nın emekçiler arasında uyandırdığı yankının ve köylülerle, esnafın ayaklanmasının, ülkemiz emekçilerinin büyük bir dönüşüm yaşadığını gösterdiğini belirten Tüzel, Türkiye tarihinde emek cephesinin ilk kez kendi programını oluşturarak, siyasi bir tutum aldığına belirtti. Tüzel, emek hareketinin Türkiye'nin kaderine el koymaya yöneldiğini vurguladı. Emek Programı'nın emekçiler arasında bilince çıkarılmasının önemine vurgu yapan Tüzel, "Görev en başta partimize, emekçi örgütlerinin yöneticilerine, sınıftan yana sendikacılara, emekçilerin siyasileşmiş kesimlerine, aydınlara ve demokratlarına düşmektedir." dedi. Tüzel'in bütün emek güçlerini, Emek Programı etrafında birleşerek mücadele etmeye ve tarihsel rolünü oynamaya çağırıyor.

EMEP Genel Yönetim Kurulu'nun kararları

Partimiz Genel Yönetim Kurulu (GYK), 4 Nisan 2001 günü toplanarak, son 3 aydaki gelişmeleri değerlendirmiş, yaşanan olayların önemine dikkat çekerek; aşağıdaki saptamaları yapmış ve kararlar almıştır.

Son üç ay ülkemiz tarihinde, derin izler bırakacak olayların geliştiği bir dönem oldu. Birinci IMF programı 14 ayda iflas etmişti, ikincisi sadece 2 ay içinde çöktü. Büyük iddialarla hazırlanan 2001 Bütçesi ve hedefleri 2 ayda anlamsız hale geldi ve şimdi bir "Ek Bütçe" hazırlıyorlar. 21 Kasım 2000 ve 22 Şubat 2001 krizi, krizin bütün sektörleri derinden ve uzunca zaman etkileyeceğini gözler önüne serdi. Halktan oy alarak, ülkeyi yöneteceği iddiasıyla iktidara gelenler, olup bitenler karşısında ülkeyi yönetmek üzere, Türkiye ile ilişkisi sadece "resmiyet"te olan Amerikalı bir adamı, Dünya Bankası Başkan Yardımcısı Kemal Derviş'i her şeyden sorumlu bakan yaparak, ülkenin geleceğini ona ve elbette arkasındaki güçlere teslim ettiler. IMF programı ve hazırlayıcılarının aldığı tepki karşısında Kemal Derviş, hazırlayacağı

programın "ulusal bir program" olacağına vurgu yaptı. Ama, daha ilk günden itibaren programın hem çerçevesinin hem de ayrıntılarının Amerika'da hazırlandığı görülüp anlaşıldı. Dolayısıyla derviş programı, "kökü dışarda mihraklar"ın "kökü dışarda programı"ndan başka bir şey değildir. Emperyalizmin politikalarına bağlanmış, ülkeyi yöneten güç odakları için "deniz bitmiş"tir: Tek seçenekleri ABD, IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası sermaye merkezlerinin ve onların yerli işbirlikçilerinin istekleri doğrultusundaki politikaları hayata geçirmektir. Sermayenin ve onun her tür kurumunun bulunduğu platformdan bakıldığında Türkiye, sonu belirsiz bir korku tüneline sokulmuştur. Ama son 3 ayda sadece bunlar olmadı. Tersine Türkiye'nin geleceğinin aydınlık olduğunu, içine itildiği

ekonomisini yoluna koyup ilerleyebileceğini ortaya koymuş, bu programın uygulanabilmesi için gerekli kaynakları göstermiş; vergi sisteminden sanayileşmeye, tarımdan sosyal güvenliğe, parasız eğitim ve sağlığa her alanda, Türkiye'nin içinde bulunduğu koşullardan kurtuluş mücadelesini kazanabilmesinin imkânlarını belirlemiştir. Ve daha da önemlisi; bu imkânların soyut değil; çok somut ve adil olduğunu ortaya koymuştur. Emek Programı, ortaya koymuştur ki Türkiye, sınırsız kaynaklara sahiptir. Bu yüzden de ülkenin emperyalist ülkeler ve uluslararası sermaye merkezlerinin kapısında ülkenin gibi bir onursuzluğa düşürülmesi "kaynak arama" bahanesi ile açıklanamaz. Emperyalist kredi dilencililiği, bugün ülkeyi yönetenlerin, ülkenin kaymağını yiyenlerden gerekli vergileri almaması, onların elindeki

Türkiye'nin tarihinde emek hareketi; ilk kez, kendisini sermayeden ayırmış, ayrı bir platformda Emek Platformu'nda birleşmiştir. Dahası emek hareketi, yine tarihinde ilk kez bir programa sahip olmuştur. Böylece de siyasal bir tutuma yönelmiştir.

kaostan çıkabileceğini işaret eden önemli gelişmeler de ortaya çıktı: Uzunca bir zamandan beri, varlığı yokluğu belirsiz hale gelen Emek Platformu, 2000'in son çeyreğinden itibaren ayakları üstüne dikilerek harekete geçti. TZOB ve pek çok ilde Esnaf ve Sanaatkâr Odaları da Emek Platformu faaliyetlerine katıldı. Emek Platformu, Türkiye'nin tüm başlıca emek örgütlerinin toplandığı bir platforma dönüştü. Son birkaç ay içinde başlıca illerde Emek Platformu'nun yerel dayanakları oluştu. EMEP, ülke koşulları ve IMF programının ülkeyi sürüklediği batağa işaret ederek, 1 Aralık sonrasında, IMF programına karşı oluşturduğu "Emegin Programı Taslağı"nın bütün sendika ve kitle örgütlerinin her kademesinde, işyerlerindeki emekçiler arasında tartışmaya açarak, emek hareketini, IMF programı karşıtı bir programa sahip olma ihtiyacına ve böyle bir programın önemine dikkat çekti. Aynı taslağı emek yanlısı partilere de sunan partimiz, böyle bir programın benimsenip mücadelenin aracı olarak geliştirilmesi için tüm sendikalara, kitle örgütlerine, emek yanlısı partilere ve aydınlara çağrı yaptı. Ankara Üniversiteleri'nden bir grup bilim adamının hazırladığı ve Şubat 2001 sonunda kamuoyuna açıkladığı IMF programı karşıtı program, emekçiler arasında da yankı uyandırdı. Ve Emek Platformu, büyük bir sorumluluk ve ileri görüşlülükle, bilim adamlarının katkısıyla bir Emek Programı oluşturmak için gereken girişimleri hızla yaptı. 24-25 Mart'ta yapılan sempozyumla, Emek Programı oluşturularak, 31 Mart'ta da ülke sathında yapılan basın açıklamalarıyla kamuoyuna, dosta düşmana ilan edildi. Özellikle son birkaç aydan beri ülkemizde, sadece işçiler ve kamu emekçileri değil; köylüler, esnaf gibi "düzenin direği" sayılan ve bugüne kadar gerici siyasi odakların yedeklediği emekçi kesimleri de ayağa kalkmış; bugüne kadar destek verdiği partilerden ve sistemle "kutsal başlarından" kurtulduğu bir sürece girmişlerdir. Bu gelişmeler, ülkemiz emekçilerinin büyük bir dönüşüm yaşadığının, bir bilinç değişimi geçirdiklerinin belirtileridir. Böylece emek hareketi, son 10 yıllık mücadelenin başlıca zaafı olarak kendisini gösteren "lokallik" ve "siyasi" bir tutum alamama sorunlarını aşacak önemli adımlar atmış oldu.

***

Sermaye ve emek cephesindeki bu önemli gelişmelere dikkat çeken partimiz GYK'si, hükümetin ve öteki sermaye güçlerinin ülkemizi sürükledikleri kaostan çıkaracak bir programa ve seçeneklere sahip olmadığını, ama emek güçlerinin hazırladığı Emek Programı'yla, pek çok bakımdan Türkiye'nin, kendi kaynaklarına dayanarak kalkınabileceğini, yabancılara el avuç açmadan kendi

kaynakları ekonomiye yönlerecek politikaları uygulamamasının sonucudur. Emperyalistlerin sözde yardım ve kredileri, emperyalistlerin elinde bir borç-faiz yükü olarak büyümekte ve kaynaklarımızın sömürülmesi için bir araç halinde kullanılmaktadır. İşbirlikçi hükümetler, ülkeyi onların mali güçlerinin oyuncağı yapacak politikaları benimsemişlerdir ve kredi dilencililiği, bu politikanın bir sonucudur.

Adil bir vergi düzeni, yeraltı ve yerüstü kaynaklarının yağma ve talandan kurtarılması, adil bir bölüşüm gibi orta vadeli önlemlerin yanı sıra;

1) Hortumcuların mallarına el konularak, içleri boşaltılan bankalardan alıp servetlerine ekledikleri milyar dolarların geri alınması bile tek başına bugün IMF ve Dünya Bankası'ndan talep edilenden daha fazla kaynak sağlayacak durumdadır.

2) Öncesini bir yana bıraksak bile cumhuriyet tarihi boyunca, ülkemizin bütün imkânlarını kullanarak sınırsız mülk edinen kişi ve kurumlardan alınacak "makul düzeyde" bir "servet vergisi" bile, hiçbir dış ve iç kaynaktan sağlanamayacak imkânlar yaratacaktır.

3) Türkiye'yi borç ve faiz batağına çeken dış ve iç mihraklara olan borçların ve faizlerinin ertelenmesi bile bugün "Türkiye'nin ihtiyacı var" denilen meblağın çok üstünde bir miktarı serbest hale getirecektir.

4) Lüks ithalatın yasaklanması, silahlanma yarışına son verilmesi, israfın ve kamu mallarının yağmasının önlenmesi gibi ek önemlerle sağlanacak kaynakların hiç de küçümsenemeyeceği ortadadır.

5) Kamu mallarını eşe dosta peşkeş çeken, özelleştirme adı altında ülkenin temel sanayi ve hizmet kurumlarının yabancılara yağmalatılması olan politikalara son vererek, bu kurumların ekonomiye kazanılması; yeni yatırımlarla işsizliğin önlenmesi, halkın hevesle çalışıp üretmeye yöneleceği bir çalışma düzeninin kurulması, Türkiye'nin yaratıcı ve üretici potansiyelinin yeniden harekete geçirilmesi; çok kazananın çok az kazananın az alan bir vergi düzeni, asgari ücretin insanca bir yaşamı sağlayacak düzeye çıkarılarak vergi dışı bırakılması, herkese sendikalı ve sigortalı bir çalışma düzeninin sağlanması, elbette ki, böylesi bir ekonominin temelinde olmazsa olmaz koşullardır.

***

Türkiye'nin tarihinde emek hareketi; ilk kez, kendisini sermayeden ayırmış, ayrı bir platformda Emek Platformu'nda birleşmiştir. Dahası emek hareketi, yine tarihinde ilk kez bir programa sahip olmuştur. Böylece de siyasal bir tutuma yönelmiştir.

Bütün gelişmeler göstermektedir ki, emek hareketi,

(devamı 21. sayfada)

TÜRKİYE'DE BİRLEŞİK CEPHE ÇALIŞMALARI VE KUZEY KIBRIS DERSLERİ

(sayfa 22'den)

sert olmuşlar. Onarı distalamışlar. Birincisi bu yalandır. Komünistler sosyal demokrat işçileri cepheye kazanmak için her şeyi yapmışlardır. Bu çabalara burun kıvrımlar sosyal demokrat önderler olmuşlardır. Küçük küçük komünist partilerini dikkate almamışlardır. Almanya'da pek o kadar küçük olmasayan komünist partisini de dikkate almamışlardır. BC'nin oluşmamasının sebebi onlardır. Bu olgu Kuzey Kıbrıs'ta çok barizdir. KSG'nin kendi görüşlerini ortaya koyma hakkından taviz vermiyeceği herkes tarafından bilinir. Aynı zamanda KSG'nin birlikte çalıştığı sosyal demokrat arkadaşlara taviz vermekten kaçınmadığı, pek çok eylemde onların görüşlerine uygun tavırlar aldığı da bilinir. Hele hele çoğunluğun görüşüne karşı çıksa bile uyacağı da gayet iyi bilinir. Ama görüyoruz ki F. S. Soyer yoldaş bir bahane uydurup birlikte platform oluşturulmasına, birlikte iktidara yürünmesine, kirize birlikte çözüm bulunmasına yanaşmamıştır. CTP'nin etkisi altında olan belli başlı sendikaların önderi yoldaşlar da bu konuda CTP'ye ters düşmeyi göze alamamışlardır. Troçkistlerin komünistlerin radikalliğinin BC'yi önlediği lafının tam bir palavra olduğu Kuzey Kıbrıs örneğinde de ispatlanmıştır.

Türkiye'de kendi örgüt türleriyle birleşik cephe çalışması yürüten yoldaşlar bizce tüm bunlardan şu dersleri çıkarmalıdır:

1- Türkiye devrimci hareketinde sol radikal kesimi oluşturan tüm örgütler mutlaka BC çalışmalarına kazanılmalıdır. Stratejik hedeflerin doğru tespitinde onların radikalikleri sağcıların burjuva işbirliğine karşı devreye sokulmalıdır. Kıbrıs'ta bizim karşılaştığımız esas sorun böylesi örgütlenmelerin mevcut olmamasıdır. Bu KSG'yi yalnız bırakmıştır. Güçsüz kılmıştır.

2- KSG seçim taktiklerini solcu arkadaşların itirazlarına rağmen geliştirdi. Burada, kitlelere ulaşma konusunda, taktikler konusunda sağcıların burjuva parlamontosu hayranlığı, solcuların kitlelerden kopuk çalışma tarzına karşı devreye sokulmalıdır. Varılmak istenen yer her devrimcinin bilgisi dahilindedir ve bu kitlelere çeşitli yöntemlerle

anlatılmalıdır. Kitleler oraya, devrimci duruş konumuna, burjuvaziyi devirmenin gerekliliği konumuna ulaştırılmalıdır. Türkiye'de parlamento, müseddenizle, Kuzey Kıbrıs'takinden daha da çok içi boş bir parlamento değildir. Bizim seçim taktiklerimizle çözmeye çalıştığımız sorun parlamontunun boşluğunu, hükümetin Türkiye'den yönetildiğini ispatlamak değildir. Pek çoğu bunları bilen kitleleri bildikleri şeyler doğrultusunda harekete geçirmektir. Parlamento ve hükümetlerin karakterini sadece devrimciler değil, isterse kitlelerin tümü bilsin, eğer kitleler harekete geçmiyorsa bu bilgi bir işe yaramaz. Seçimler hem kitlelere doğru bilgileri ulaştırmanın hem de onları hareket geçirip örgütlemenin araçları olmalıdır. Öyledir de.

3- Tabii ki, kitleler hali hazırda devrimci bir hareketliliğe ve örgütlenmeye sahipken seçim taktiklerini önermek hareketi geri çekmek isteyenlerin yapacağı bir öneri olacaktır.

4- En geniş kitleleri harekete geçirebilmek için, BC çalışmasına en sağcısından en solcusuna tüm işçi-emekçi örgütlerini kazanabilmek için ne taviz verilmesi gerekiyorsa o taviz verilmelidir. Burjuvazinin hükümet ve muhalif partileri arasındaki çatlaklar da devreye sokularak en geniş kitleler hükümete karşı, burjuvazinin programının bu uygulayıcısı kuruma karşı harekete geçirilmelidir. En önemli olay budur.

5- Fakat, bu hareketliliği elde etmenin her şey olmadığı daha yeni Kuzey Kıbrıs pratiğinde ispatlanmıştır. Solcular BC içinde Türkiye için gerekli olan hedefleri tesbit edip, bunlar üzerinde anlaşılıp, BC çalışması üzerinden kitleleri bu hedefleri kazanma yönünde eğitime ve örgütleme çalışmasını başarılı bir şekilde yapamazlarsa tüm işçi-emekçi konumda kalan sağcılar, ister açıktan sağcılar, ister sosyal demokrat sağcılar olsun, sağcılar tarafından durdurulabilecek, kitlelerin tüm mücadele şevki yok edilebilecektir. Sonuç yenilgi olacaktır.

Kuzey Kıbrıs'ta BMB Platformu çalışması yenilgiye yol açmıştır. Şimdilerde yine hepimiz burjuvazinin sağcı partilerinin saldırılarına karşı bizim solcu sağcılarımızı korumakla meşgulüz. Bunun son örneği orta öğretim

sendikası genel kurulunda verilmiştir. Ahmet Barçın yoldaş ve ekibinin zaferi için canla başla çalışılmıştır. Doğru da yapılmıştır. Fakat Kıbrıs'ın sorunları olduğu gibi durduğu, hatta daha da kötüleşerek sürdüğü içindir ki, KSG'nin BMB Platformu için yaptığı öneriler de hala geçerliliğini korumaktadır. Bunların zaferi için mücadele de kaçınılmaz olarak sürmektedir ve sürecektir. Dolayısıyla, Ahmet Barçın yoldaş ve onun gibi BMB Platformuna sırt çevirip CTP'nin burjuva işbirlikçisi "kriz yönetimi" siyasetine sahip çıkan tüm sendika önderi yoldaşlar kitlelerin gözünde teşhir edilmesi gereken yoldaşlardır. BMB Platformu, bu platformun BMB Sloganı etrafında harekete geçmiş olan kitleleri sağ gösterip sol çakmasını beceremediler. BMB diye bas bas bağırıp da krizin iyice azdığı, kitlelere burjuvazinin saldırısının iyice azdığı şartlarda "kriz yönetimi" ayaklarına yatıp BMB Platformu'nu darmadağın etmenin cezası çok fena olmalıdır. Burjuvazinin açık saldırısına karşı burjuva işbirlikçiliğine kazık çakmış sendikacıları iktidara getirmek kaçınılmaz oluyorsa bu yapılır. Ya sonra? Sonra da BMB Platformu'na ihanetin hesabı sorulmalıdır. BMB Sloganının çöpe atılmasının hesabı sorulmalıdır. Ve BMB Platformu tekrar canlandırılmalıdır. Çünkü platformun çözmesi gereken sorunlar olduğu gibi duruyor.

Ümidimiz Türkiye'deki arkadaşların bizler gibi, olmadı yeni baştan yapmak zorunda kalmamaları, tecrübelerimizi kullanarak gerekli sonucu aksatmadan elde etmeleridir.

**YAŞASIN TÜRKİYE!
KAHROLSUN IMF VE UŞAKLARI,
KAHROLSUN VATAN HAINLERİ!
YAŞASIN TÜRKİYE'DE BİRLEŞİK CEPHE
HÜKÜMETİ!**

Satılık Eğitim

KSG-Londra (Özel)

İngiliz Hükümeti Eğitimde Yer Altı taşımacılık hizmetlerini satılığa çıkarttı. Son satılanlar arasında Eğitim, hükümet çaktırmadan yeni hünerlerini sergilemekte; Kamu-Özel Ortaklığı.

Londra'nın güneyindeki Southwark Belediyesinin Eğitim Bakanlığını Yol Yapım şirketine sattı. Kamu hizmetlerinin Özel çıkarlara hizmet eden şirketlere satılmış olması yanı sıra bu satışı ilgili dalda herhangi bir tecrübesi olmayan şirketlere yapıyor oluşu büyük çelişkiler ortaya çıkartıyor.

Southwark'daki Eğitim Hizmetlerini satın alan şirket *Atkinson'un* ilgili alanda hayil ilginç tecrübesi bulunmakta. Şirketin ana işlevi yol yapım, bakım ve tamirati! Tabii bir parça da olsa tecrübeli sayılabilirler, ne de olsa altı aylığına bir ilkokulun otobüs seferlerini başarı ile yönettiler. Sanırım bu özellikleri kendilerini diğer alıcılardan bir parça daha başarılı kıldı ki hükümet bu görevi olara tayin etti. Diğer alıcıların ne türde özellikleri olduğunu düşünmek bile içler acısı.

Eğitim Hizmetlerini satmakla kalamayıp, hükümet öğrenci burslarını da kaldırttı. Ne var ki bonkörülüğünden bir şey kaybetmedi; öğrencilere borç vermeyi kabul etti. Şu anki duruma göre 19'dan büyük öğrencilerin ailelerine verilen İskan ve kira yardımları durdurulmuş ve öğrenciler aldıkları borçlarla bu vergileri ödemek zorunda kalıyorlar.

Tek giden bu olsa... Bunun yanı sıra Taşımacılık hizmetleri birer birer satılığa çıktı, satıldı. Son olarak Yeraltı Trenleri kaldı. İlk giden Otobüsler oldu, ardından Yerüstü trenleri ve bu satışlar sonucu bilet fiyatlarında artış ile birlikte içler ürpertici kazalar. Son olarak Yeraltı kaldı. Ne var ki yeraltı sisteminde çalışanlar bu hizmetlerin kamunun elide kalabilmesi için canla başla çalışmakta. Daha geçenlerde, 29 Mart 2001, yine greve gittiler. Talepleri hizmetlerin kalitesini arttırmak ve satışını engellemek. Halk kendilerine arka çıkıp destek vermektense Londra'nın trafiğini felç etmesinden dolayı bu eylemi kinadı ve işbaşı yapmalarını talep etti. Duyarlı olanlar arasına parmakla sayılır Otobüs sürücülerini destek verdi.

Bu gelişmeler İngiltere'deki Sol hareketin altının oyulduğunu ve alanın Burjuvazinin hizmetçilerine bırakıldığını açık göstergesidir. Tüm bunlar **YENİ Emek Partisi** tarafından yürütülmekte. İngiltere'de yaşayanların bu konulara duyarlılığı artmadıkça daha nice kayıplar olacaktır.

'Türkiye tarihsel bir dönemden geçiyor'

(20. sayfadan)

sermaye partilerinden bağımsız olarak ilerleyeceği bu hattında, Türkiye'nin kaderine el koymaya yönelmiştir. Emek Programı bunun ifadesidir. Ancak açıktır ki; Emek Programı, ekonomik ve ekonomiyile ilgili konuları aşan, örneğin "demokratikleşme" 1982 Anayasası'nın değiştirilmesi", "YÖK'ün kaldırılması" gibi konuları da haklı olarak kapsamıştır. Ama, Türkiye'nin sorunları öylesine birbirine bağlıdır ki Kürt sorununun halkların kardeşliği temelinde çözümünü olmadan ne demokratikleşme mümkündür ne de Türkiye'nin iç huzura kavuşması. Yine Kıbrıs-Ege, Balkan ve Kafkasya ilişkileri, Ermeni sorunu, Türkiye'nin bütün komşu ülkelerle barış ve eşitlik temelinde ilişkilerinin yenilenmesi, tüm dünya halklarıyla barışı ön plana alan eşit ilişkileri geliştirecek politikalarda da söz söylemeden, bütün bu konularda taraf olan açık bir tutum takınmadan sermaye güçlerinin emek hareketi içinde bölücülük yaratması, emeğin gündemini provoke eden girişimlerinin önlenmesi ama daha da önemlisi emekçilerin Emek Platformu'nun halkın kendisinden beklediklerini yerine getirmesi ve Türkiye'nin geleceğini belirleyecek bir pozisyon kazanması oldukça zordur.

Ancak gelişmeler, Emek güçlerinin gelişip ilerlediği ölçüde Emek Programı'nın bu yanı sıra da gelişeceğini göstermektedir.

***

Emek Programı'nın ortaya çıkmış olması elbette son derece önemlidir. Ama bundan da önemlisi, bu programın emekçi yığınlar arasında, üretim ve hizmet birimlerinde, emekçilerin bütün örgütlerinde tartışmaya açılıp, programın içeriğinin ve emekçilere onların örgütlerine yüklediği rolün bilince çıkarılmasıdır. Burada da görevin en başta partimize, emekçi örgütlerinin yöneticilerine, sınıftan yana sendikacılara, emekçilerin siyasileşmiş

kesimlerine, aydınlara ve demokratlarına düşmektedir. Partimiz, buradaki görevini yerine getirmek için bütün imkânlarını seferber etmiştir ve bundan böyle de gayretlerini artırarak sürdürme kararlılığındadır.

Partimizi, bütün emek yanlısı parti ve çevreleri, Emek Programı'nun etrafında birleşip mücadele etmeye, bütün emek ve demokrasi güçlerini, bu tarihsel fırsatı değerlendirerek ülkemizin makus talihinin yenilmesinde üstlendiği rolü oynamaya çağırılmaktadır.

Tarih, Türkiye'nin devrimci, ilerici, emekten yana partilerine ve odaklarına; ülkenin kaderine sahip çıkma, milyonlarca emekçiyle birlikte, Türkiye'nin yeniden kurulması, ikinci bir kurtuluş savaşı gerçekleştirme imkânı sunmuştur. Emek güçleri ne kadar çabuk davranır, ülkenin geleceğini belirlemeye koyulursa, sorunların aşılması da kolaylaşacaktır. Aksi halde, her geçen gün ülkenin ve onun çıkarlarının aleyhine, Türkiye'nin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını yağmalayanların, Türkiye'yi Ortadoğu'da ileri bir karakol gibi kullanmak isteyenlerin ekmeğine yağ sürecektir.

Türkiye, tarihsel öneme sahip bir süreçten geçmektedir. Bu süreçte olup bitenler bizlere ağır ama son derece onurlu görevler yüklemekte; Türkiye'yi bugünkü hale getirenlerin politikadan tasfiyesini, ekonominin yeniden ve sağlam temellere oturacak biçimde organize etme imkânlarını sunduğu gibi, bağımsız ve demokratik bir Türkiye'nin kurulmasının da yolunu açmaktadır. Bu gerçekler ışığında tüm partililerimizi, tüm emekten yana güçleri, emek örgütlerini, kadın ve erkek her yaşta işçilerimizi, emekçilerimizi; ülkemizi emperyalizmin, yabancı sermayenin kucağına atan, ülkemizi karanlık labirentlere sürükleyen güçlere karşı mücadeleye çağırıyoruz.

TÜRKİYE'DE BİRLEŞİK CEPHE ÇALIŞMALARI VE KUZEY KIBRIS DERSLERİ

Kuzey Kıbrıs'taki gelişmeleri takip etmiş olan arkadaşlar bileceklerdir ki, 18 Temmuz 2000 şanlı **Bu Memleket Bizim** mitingi sonrası Kuzey Kıbrıs'ta tüm demokratik parti, sendika, örgüt ve yayınların bir araya geldiği **Bu Memleket Bizim Platformu** oluşmuştur.

Bu platform, ekonomik olarak krizden krize sürüklenmekte olan, siyasi olarak Kıbrıs sorununa burjuva çerçevede bile bir çözüm bulamayan mevcut Cumhurbaşkanı ve hükümetin tek gerçek alternatifiydi. Kitlelerin gerçekten saygı duyduğu, peşinden gitmeye hazır olduğu tek kuruluştu. 1 Eylül 2000 mitingi ve daha sonra gelen Genel Grev bunu ispatladı. Kitleler herşeyi göze alarak Platformun istediklerini yerine getiriyordu. İstekleri ekonomik krizin yükünü kendilerinin değil, krizin sorumlusu olan Cumhurbaşkanı, hükümet, bankacılar ve büyük patronların çekmesiydi. Kıbrıs sorununun barışçıl bir şekilde çözülmesiydi. Bu sonuçları elde etmek için platformu önder bellemişlerdi.

KSG, siyaset alanında işbaşı yaptığınan beri Birleşik Cephe Hükümeti sloganını ortaya atmış ve Birleşik Cephe taktiklerini sürekli devrede tutmuştu. Krizler ve BMB Platformu süreci stratejimizi doğruladı ve taktiklerimizi geliştirme imkanı verdi.

Stratejik hedefimiz çok önceleri ortaya konulmuş olan BC Hükümeti programını hayata geçirecek bir hükümetin iktidara gelmesini sağlamaktır. Biz tüm çalışmalarımızı buna tabii kıldık ve kılıyoruz.

Türkiye'de devrimci çalışma da, içerik değişiklikleriyle, bu stratejiyi gerektirmektedir.

Programımız çok kısadır. Öyle kalması da yararlıdır. Ve tüm kısıtlığına rağmen Kıbrıs sorununun çözümü için BC Hükümeti tarafından alınması gerekli olan tüm belli başlı, belirleyici tedbirleri içermektedir.

Türkiye'deki yoldaşlar da bunun benzeri kısa ve fakat Türkiye toplumunun ilerlemesi için olmazsa olmaz hedefleri ortaya koyan bir program oluşturmalarıdır. Bu programın temel maddeleri bızce şunlar olmalıdır; Tüm büyük işletme ve bankaların devletleştirilmesi, tüm büyük toprakların devletleştirilip gerekli olanların topraksız köylülere dağıtılması, iç ve dış borçların yukarıda alınan tedbirler üzerinden silinmiş olması, emperyalist güçlerle yapılmış olan tüm askeri, siyasi ve ekonomik anlaşmaların feshi, ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının tanınması, işçilerin ve tüm emekçilerin yaşam standardını düzelterek tedbirlerin alınması. Birleşik Cephe hükümetinin iktidara gelir gelmez hayata geçirmesi gereken tedbirler bızce bunlardır. Türkiye'nin alması gereken acil tedbirler bunlardır ve bunları ancak ve ancak bir Birleşik Cephe hükümeti hayata geçirebilir. Dolayısıyla, Türkiye'nin acil siyasi sorunu bu programı uygulayacak bir Birleşik Cephe'nin oluşturulup BC hükümetinin kurulmasıdır.

KSG, BMB Platformu döneminde bu platformun üyelerine BC Program önerimizi detaylandırılmış haliyle taslak program olarak sundu. Bu program BMB Platformu üyeleri tarafından tartışılmadığı gibi alternatif program önerileri de ileri sürülmedi. Herhangi bir tartışmayı örgütlemek, tartışarak veya tartışmayarak ortak bir program oluşturmak mümkün olmadı.

Bunun sebepleri ileride açıklık kazanacaktır.

Stratejimizde hiçbir değişiklik söz konusu olmaz iken, taktiklerimiz geliştirildi. Mayıs 2000'de yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimleri sırasında geliştirdiğimiz taktikler mevcut burjuva demokrasisini en geniş bir şekilde kullanma taktikleriydi. Bu amaçla seçimlere katılan tüm sol partilerle işbirliğini geliştirdik. Onların radikal duruşlarına destek olduk. Ve gördük ki, kendi başımıza elde edemeyeceğimiz sonuçları bu yoldaşlarla birlikte ve mevcut demokratik olanakları kullanarak elde edebilmekteyiz. Kendi örgütümüz için doğrudan kazanç olarak değil. Kitlelerin doğru bilince yakınlaştırılması açısından büyük kazançlar elde edebilmekteyiz. Bu kazançların elde edilmesinde YBH'nin Cumhurbaşkanı adayı A. H. Tahsin Hoca yoldaşın muazzam bir rolü olmuştur. Seçim dönemlerinde şu görüldü ki, solcular

mevcut seçim imkanlarını kullanabilmekte, böylece kendi görüşlerini kitlelere ulaştırabilmektedirler. Bu tabii ki, mesela bugünün seçilmemiş Cumhurbaşkanı olan Denktaş ve onun Türkiyeli yöneticilerinin seçimlerde propaganda konusunda tedbirler almasına yol açmıştır. Bunda da şaşılacak bir şey yoktur. Ama biz elde edeceğimizin en çoğunu elde ettik. 18 Temmuz günleri A. H. Tahsin yoldaş, Avrupa gazetesindeki yoldaşlar ve tüm diğer yoldaşların ve hatta CTP'li yoldaşların can bedeli çalışmaları olmamış mümkün olmazdı.

Mayıs 2000 Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesi önerdiğimiz birlik önerileri pek çok nedenle başarısız oldu. Ama sonuçta yapılan faaliyetler birlik yönünde, tüm muhalefetin bir hedefe varması yönünde oldu. Daha iyisi olabilirdi. Ama, muhalefetin çalışmalarına, tüm eleştirilerimize rağmen zarar vermemek, yardımcı olmak taktikleri doğru taktiklerdi. Çünkü tüm muhalefet tüm yönetime şurasından burasından varmakta, onları şöyle veya böyle teşhir etmekte ve kitleleri onlara karşı durma yönünde şöyle veya böyle cesaretlendirmekte idi.

Birlik iyidir. En kötü birlik bile, en dağınık birlik bile, yerinde ve zamanında olursa iyidir. Korunmalı ve kollanmalıdır. Cumhurbaşkanlığı seçimleri döneminde, bizim tüm çabalarımıza rağmen birleşemeyen muhalefet, Denktaş'a muhaliflik temelinde ve daha radikal kesimleri Bu Memleketin Bizim olmadığını teşhiri temelinde aynı hedeflere vurdu.

BMB Platformunun oluşması ile ortaya çıkan durum ise farklıdır. Burada ortaya çıkan birlik konusunda çok daha ısrarlı olunmak, birliği ciddi olarak ele almayan tüm örgütleri çok daha ciddi olarak teşhir etmek gerekiyordu. Şöyle ki;

BMB Platformu Kuzey Kıbrıs'ta krizden işçi-emekçi kesimin en az zararlı kurtulmasını sağlayabilecek tek yapıydı. Onun hükümet olması şartı. BMB Platformu hükümeti kurulmamış krizin tüm yükü kitlelerin omuzlarına yüklenecekti. Kıbrıs Sorunu çözülmeden kalacaktı. Bu açık bir olguydu ve BMB Platformu kitleler saflarında attığı sloganlarla otorite sahibi olmuştu. Bu Memleket Bizim olmalıydı. Ancak ve ancak BMB Platformu bu memleketi bizim yapabiliirdi. Bu herkesin bilgisi dahilindeydi. Kitleler BMB Platformunu bu amaçla destekliyordu. Kuzey Kıbrıs'ın relatif olarak çok daha zor siyasi ve askeri şartlarına rağmen kitleler mitinglerde on binleriyle, genel grevde hemen hemen hepsi bu sloganı haykırıyorlar ve onun için iş başı yapmaya hazır olduklarını sergilediler.

Halbuki BMB Platformu, tüm önerilerimize rağmen ortak bir iktidar alternatifini sağlamak için zorunlu olan ortak bir platform için tartışmak zahmetine bile katlanmadı. Anlaşılması zor bu tavrın nedeni bugünlerde açıkça ortaya çıktı. BMB Platformunda yer almakta olan CTP'nin kendi "Sosyal Konsey" önerisi vardı. Burjuvaziyle işçileri bir araya getiren bir konsey. Bugünlerde adına "kriz yönetimi" taktikleri bir konsey. Ve bugünlerde BMB Platformu örgütlerinin pek çoğunun, bilhassa da en önemli sendikaların önderlerinin bu "kriz yönetimi" önerilerini desteklediklerini görmekteyiz. Bu da BMB Platformunun bir birlik olarak, iktidar alternatifini olmaya neden yönelmediğini bize göstermektedir.

Buradan çıkan **birinci** sonuç, böylesi platformlar oluştuğunda platformların içinde yer alan örgütlerin siyasi tavırlarını açıkça ortaya koymaları gerektiğidir. Bazıları Platformun iktidar alternatif olarak şekillenmesi konusunda ağızlarını açmayarak işi sürüncemede bırakıyorlarsa, bu onların Platformun bir iktidar alternatif olarak şekillenmesini istemedikleri, ve hareketten dışlanmamak için bu görüşlerini kitlelerden ve Platform üyesi örgütlerden gizledikleri anlamına gelir. O zaman Platform üyeleri arasında Platformun bir iktidar alternatif olarak şekillenmesini isteyen tüm örgütler Platform içinde kendi guruplarını kurmalıydılar. Bu gurup platform içinde yer alan ve Platformun iktidar alternatif olarak şekillenmesine karşı açıktan veya tavırsızlıkla tavrı taktınan tüm örgütlerin yaklaşımını kitlelere anlatmalıdır.

Buradan çıkan **ikinci** sonuç, sorunun radikallik sorunu olmadığıdır. KSG'nin önerilerinin radikal olduğu, mevcut burjuva düzenin yıkılmasını ön gördüğü açıktır. Fakat KSG hiç bir dönem için ya bizim programımız ya da birlik olmaz demedi. Platformun birleşik programının birlikte üretilmesini önerdi. KSG'nin birlikte yapılan değişik eylemlerdeki tavrı da ortadadır. Görüşler uyuşmadığı görüşler bile olsa o birliğe zarar vermez ve birlikle hareket eder. Hem de her örgütten daha fedakarca. Yani CTP Milletvekili F. S. Soyer'in BMB Platformu'nun ortak bir platform sahibi olamamasının sebebi olarak KSG'nin Birleşmiş Milletleri emperyalist bir kurum olarak değerlendirmesini göstermesi, bu yoldaş ve CTP açısından tam bir düzenbazlıktır. Buyursunlar BM'leri demokrasinin beşiği ilan eden bir program oluşturalım! Ama yok. Önemli olan BMB Platformu'nun bağımsız ve alternatif bir iktidar odağı haline gelmesini önlemek, kitleleri düne kadar "Sosyal Konsey" palavrasıyla, bugünlerde de "Kriz Yönetimi" palavrasıyla, daha doğrusu burjuva işbirliğiyle uyutmaktır amaçlanan.

Ve biz yine diyoruz. Buyrunuz birliğe. Buyrunuz BMB Platformu'nu iktidara getirmeye. Tabii tabii, BM demokrasi melakesidir. Siz de bilirsiniz, biz de! Buyrun yoldaşlar.

KSG Mayıs seçimleri döneminin kazanımları ve ülkenin mevcut siyasi ve askeri şartlarını da dikkate alarak BMB Platformu üyesi örgütlere, ortak bir programın oluşturulmasını, BMB Komitesi üyesi örgütlerin kendi kitleleri önünde bu programı hayata geçirmeyi üstlenen kendi cumhurbaşkanlığı ve parlamento adaylarını seçmelerini, Kuzey Kıbrıs'taki tüm kitlelerin katıldığı bir toplantıda da bu örgütlerin seçtikleri adaylar arasında bir tek cumhurbaşkanı ve gerekli sayıda parlamento adaylarını seçmesini, bu demokratik yöntemler üzerinden, bu eylemlerden alınan güçle erken Cumhurbaşkanlığı ve Parlamento seçimlerini zorlayıp seçimler üzerinden iktidara gelmesini palanını sundu.

Biz KSG'nin hem stratejik hem de taktik önerilerinin gayet yerinde öneriler olduğu görüşündeyiz. Bizim programatik önerilerimiz yerine getirilmemiş Kıbrıs'ta ekonomik krizler son bulmaz ve bu krizlerden sürekli olarak işçi-emekçi kesimi zarar görür. Bizim taktik önerilerimiz uygulanmamış kitleleri bu hedeflere çekmek için gerekli adımlar atılmaz, onlar fikir ve örgüt olarak bu programı hayata geçirme yeteneğine kavuşamaz.

Programın ve taktiklerin doğruluğu şarttır. Ama bu yeterli değildir. Bunları hayata geçirecek kadrolar, bu programı ve taktikleri kavramış, benimsemiş, kendi malı yapmış kadrolar gereklidir. Kitleler ancak onlar aracılığıyla bu fikirlere kazanılabilir, örgütlenilebilir. Strateji ve taktikler ancak onlar üzerinden kitleler kazanılarak hayat bulabilir. KSG'nin bu konudaki zaafı malumdur. Zaten BC stratejisinin bir nedeni de toplum saflarında birden çok partinin faaliyet yürütmesi, bir tek partinin gücünün toplumun sorunlarını çözmeye yetmemesidir. Başka türlü BC'ye gerek olmazdı.

Bizim tüm çabalarımıza rağmen BMB Platformu'nun bağımsız bir iktidar odağı olarak siyaset sahnesine çıkmaması, Bu Memleket Bizim sloganıyla peşine taktığı kitlelere ihanet pozisyonuna düşmesi iki nedene dayandırılabilir. Ya bizim strateji ve taktiklerimiz yanlıştır. Ya da gücümüz yetersizdir. Gücümüzü artırmakta yetersiz kalmaktayız. Örgütlenme çalışmalarımızda zaafılar vardır.

Biz bu ihtimallerden ikincisinin geçerli olduğunu düşünüyoruz. Strateji ve taktiklerimiz anlamsız, bunların kitlelere taşınması yollarını kavramış kadrolarımızı oluşturamıyoruz. Bunlar üzerinden en önemli sendikaları ele geçiremiyoruz. O zaman da işte sosyal demokrasi, yani CTP, burjuvaziyle işbirliği siyasetini bize rağmen uygulama imkanı elde ediyor. Biz ise CTP'ye rağmen kendi devrimci siyasetimizi uygulama imkanını elde edemiyoruz.

Troçkistler 1930'larda sosyal demokrasinin BC'ye kazanılamaması konusunda komünistleri suçlarlar. Dediklerine söre Stalinistler Sosyal Demokratlara karşı çok

(Devamı 21. Sayfada)

Kıbrıs'ta
**SOSYALİST
GERÇEK**

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Haşmet Gürkan Sokak,
No: 17 A
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:
(Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@analiz.net
web: <http://www.st-cyprus.demon.co.uk>